

Mua Phu

Contents

Mua Phu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	21
6. Chương 6	26
7. Chương 7	31
8. Chương 8	36
9. Chương 9	37
10. Chương 10	42
11. Chương 11	47
12. Chương 12	52
13. Chương 13	56
14. Chương 14	61
15. Chương 15	66
16. Chương 16: Phiên Ngoại	72

Mua Phu

Giới thiệu

Sắp hết năm cũ, mọi nhà đều vội vàng đón mừng năm mới. Nhưng nàng lại chỉ có một căn phòng lạnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-phu>

1. Chương 1

am nhân đúng là cũng đi theo nàng về nhà. Nàng không miễn cưỡng hẳn. Ngay từ ban đầu đã rành mạch nói rõ với hẳn rằng, nếu hẳn không muốn thì dọc đường có thể bỏ đi bất cứ lúc nào. Nàng sẽ không ngăn cản hẳn.

Chỉ cần xoay người một cái là hẳn tự do rồi, đúng không?

Hắn suy đi nghĩ lại, dọc theo đường đi liên tục cân nhắc, cuối cùng, vẫn lựa chọn gắn bó đi cùng nàng.

Rời khỏi nữ tử này, thật ra hẳn cũng không biết mình còn có thể đi đâu.

Trông thấy ánh mắt hẳn cứ nhìn chằm chằm vào cái bánh nướng áp chảo trong tay mình, nàng liền đưa một cái qua.

Dọc theo đường đi, nàng trang trọng kể chuyện về bản thân, cũng không cần biết hẳn có nghe lọt tai hay không.

Thế là hẳn biết, nàng tên là Mục Hướng Vũ. Mẫu thân chuyển dạ, đau một ngày một đêm. Đến hôm sau, khi trời vừa tảng sáng thì sinh ra nàng. Khi đó, trời đổ cơn mưa nhỏ, liền theo đó mà đặt tên.

Qua năm nay, nàng sẽ tròn hai mươi tuổi.

Song thân qua đời, dân cư trong nhà đơn giản, chỉ còn lại một mình nàng.

“Vốn dĩ còn có cục cưng... Nhưng tháng trước, cục cưng cũng đã chết rồi...” Nói tới đây, gương mặt thanh tú ảm buồn. Tiếng nói vốn tràn ngập sức sống cũng trở nên yếu ớt.

Nàng... đã thành hôn rồi sao?

Cũng phải, đã hai mươi rồi mà, khuê nữ bình thường sớm nên gả đi rồi.

Vậy... trượng phu của nàng đâu? Sao chưa nghe nàng đề cập đến, dù chỉ một từ một ngữ?

Nàng nói, nàng rất nhớ, rất nhớ cục cưng. Tiểu gia hỏa kia luôn cọ cọ vào người nàng. Nếu hẳn không để ý, thật ra nàng rất hy vọng hẳn có thể thay thế cục cưng. Nàng sẽ đợi hẳn khỏe lại, khỏe lại.

Nếu nói như vậy thì... Hẳn bắt đầu nghiêm túc cân nhắc về chuyện có nên ở lại đây với nữ nhân này không.

Nói cũng nói xong, bánh nướng áp chảo cũng ăn hết một cái rồi, nàng lại đưa nốt cái bánh còn lại cho hẳn.

Khi hẳn ăn hết cái bánh nướng áp chảo thứ hai thì bọn họ cũng về đến nhà.

Đó là một gian nhà có vẻ cũ kỹ, nhưng gạch ngói cũng coi như chắc chắn. Tiền viện có vây một hàng trúc để nuôi một con gà mái. Hậu viện còn có một khối đất trồng cũng trồng vài thứ, nhưng trước mắt còn chưa nhìn ra là cái gì.

Điều này làm cho hẳn có chút bất ngờ. Toàn thân cô gái này, một chút khí chất sơn dã thôn phụ cũng không có. Nếu nói nàng xuất thân từ thiên kim tiểu thư thì may ra hẳn còn tin được.

“Ăn ngon mặc đẹp thì không có. Bây giờ người có hối hận thì vẫn còn kịp đó. Nếu đồng ý ở lại thì vẫn sẽ có cơm cho người ăn, không bị đói bụng đâu.”

Bước chân hẳn đi đến bên ngoài hàng trúc thì dừng lại một chút. Nàng cười yếu ớt như nước, khiến hẳn tựa như mê muội, ngơ ngác ngắc ngắc, không còn suy xét được gì nữa, ngoan ngoãn theo nàng đi vào.

Hôm nay chính là đêm giao thừa. Nàng đem tất cả nguyên liệu nấu ăn trong nhà toàn bộ cho vào bếp, nấu thành một tô canh rau trộn nóng hôi hổi. Hai người quây quần quanh bàn gỗ cùng nhau ăn.

Lưu lạc ở bên ngoài mấy ngày nay, hẳn chưa từng cảm thấy an ổn như thế. Có thể ăn no, có nước ấm tắm, có quần áo sạch sẽ mặc, còn có chỗ để che gió trú mưa. Tất cả những thứ này đã là sự yên tĩnh hẳn không thể tưởng tượng nổi.

Có lẽ là do thân thể đã mệt mỏi đến cực hạn, một khi lơ lửng, đêm đó liền bắt đầu sốt cao, suốt đêm không hạ.

Hắn không muốn biểu hiện như thể một kẻ ăn hại. Mấy ngày nay chịu nhiều khổ cực, dù không được đãi ngộ nhưng hắn vẫn có thể sống được. Thật sự không ồm yêu vô dụng giống như nàng thấy đâu. Hắn sợ nàng hối hận, sợ nàng tiếp theo đây sẽ quăng hắn ra khỏi cửa, miễn để vừa qua năm mới liền phải thu dọn tử thi, quá xui xẻo...

“Ồ này? Không phải vừa mới hạ rồi, sao bây giờ lại nóng dọa người vậy nhỉ...” Nàng lẩm bẩm.

Chiếc khăn mát lạnh lạnh đắp lên giữa trán hắn, giảm bớt cơn sốt khó nhịn nổi.

Nửa mê nửa tỉnh, biết được nàng vẫn luôn luôn ở bên cạnh, ân cần vì hắn mà đổi khăn mát liên tục, giấy lát cũng không rời.

“Tốt rồi, tốt rồi, đổ mồ hôi rồi sẽ không sao nữa...”

Có một hồi tỉnh lại, nhìn thấy nàng đang bắt mạch cho hắn.

Hắn có chút hoang mang. Nàng không sợ sao? Đại đa số người chỉ trông thấy hắn đều sẽ kinh hãi mà tránh ra xa, lo lắng bệnh tình của hắn có thể lây nhiễm cho người khác hay không. Nàng lại không hề sợ hãi chút nào, mua hắn, dẫn hắn về nhà, ngồi ăn cùng bàn, chung sống một nhà.

Nàng cười cười nói: “Ta là đại phu.”

Đại phu? Nàng không phải bán bánh trôi sao? Lúc ăn canh rau trộn đã nói vậy mà.

“À, là thế này. Nghề chính của ta là bán bánh trôi. Ngẫu nhiên có thời gian mới có thể chẩn bệnh giúp người ta, cho đỡ cơn nghiện làm đại phu.”

Nghe qua... rất không bền chắc. Đặc biệt là thần thái ‘Vui là chính’ của nàng.

Hắn hơi bất an, sợ cái mạng nhỏ này cứ như thế trở thành vật thí nghiệm của nàng.

“Đừng lo, ta rất có kinh nghiệm, đã từng chữa khỏi không ít heo, chó, dê, trâu.”

“...” Không phải chứ? Đừng có đùa...

Hắn nhìn chăm chăm vào chiếc ngân châm đang đến gần, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Nhưng lúc này, toàn thân hắn đều rã rời bại hoại, muốn trốn cũng trốn không khỏi, muốn biện hộ lại có miệng mà khó trả lời...

Nàng hạ châm cực nhanh, ngay cả một chút do dự cũng không có. Hắn hoàn toàn không có lấy một tia đau đớn.

Được rồi, có lẽ tình huống cũng không đến nỗi tệ. Hắn là nàng chỉ khiêm tốn chút thôi. Ít nhất thì giờ phút này, thân nhiệt đã giảm, cơ thể quả thật cũng thoải mái hơn rất nhiều. Cho dù thật sự phải chết trong tay nàng, hắn cũng chấp nhận, tuyệt không oán hận.

Ước chừng qua một nén nhang, nàng thu châm. Chỉ thấy ngân châm vốn sạch sẽ trắng sáng, nay toàn bộ đều bị nhuộm đen như mực.

Hàng ngày, nàng còn sắc cho hắn mấy thang thuốc đắng khác nhau, càng ngày càng khó uống. Hắn cắn răng uống cạn, một giọt cũng không chừa lại.

Hắn cũng không hiểu vì sao bản thân lại nghe lời như thế. Không nghi ngờ gì nữa, hắn hoàn toàn tín nhiệm nàng. Có lẽ là... vì nàng đã cực nhọc cả ngày cả đêm chăm sóc, mỗi khi hắn tỉnh lại đều thấy có nàng bên cạnh.

Cũng có lẽ, vì nàng luôn mỉm cười, khiến hắn luôn cảm thấy an tâm, tin cậy.

Càng có lẽ là, ánh mắt của nàng nhìn hắn trước sau như một, thắm định mà tự tại, chưa bao giờ toát ra một tia ghét bỏ nào.

Hắn biết bộ dáng của mình tệ biết bao nhiêu, kéo theo một thân bệnh tật. Nhiều chỗ trên người da đã sinh mủ, thối rữa. Ngày ấy đi theo nàng về nhà, nhìn thấy hình ảnh của hắn trong chiếc gương đồng, khuôn mặt đã hoàn toàn thay đổi...

Nàng là người đầu tiên bằng lòng đụng chạm vào người hấn. Thậm chí còn lần lượt vì hấn mà lau rửa nước mủ trên da thịt, bôi thuốc từng chỗ một.

Nàng nói, cái này không phải bệnh, mà là độc.

“Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy một người thế này, trong cơ thể đồng thời chứa hơn mười loại độc. Thật là đặc sắc! Rốt cuộc thì người làm người thất bại đến đâu a?” Bằng không, người ta làm sao một lần mà hạ hấn nhiều độc đến thế, sợ không làm hấn no chết hay sao?

“Ta nói người nha, mau chóng khỏe lên cho ta. Tốt xấu gì ta cũng tốn mất năm lượng bạc. Ít nhất thì cũng làm cho ta xem một lần ngày thường người rốt cuộc có bộ dáng như thế nào chứ. Nếu không ta thật sự một chết.”

Được. Ít nhất là vì người tốt duy nhất đợi chờ hấn, hấn sẽ cố gắng sống đến cùng, không làm phí phạm tiền bạc của nàng.

“Cục cứng đã mất, người bằng lòng theo ta về. Ta coi như người đã đồng ý thay thế cục cứng theo giúp ta, không được nuốt lời nha!”

Chuyện đó đương nhiên. Đại trưởng phu nhất ngôn cửu đỉnh. Huống chi nàng vừa mới mất đi đứa nhỏ. Chuyện này đối với người làm mẹ mà nói, là đả kích trầm trọng cỡ nào a. Vạn vạn lần không thể để nàng chịu thêm nỗi đau tương tự nữa.

Nàng còn nói rất nhiều. Phần lớn là kể chuyện về cục cứng của nàng ngoan ngoãn thế nào, thân thiết thế nào. Trong cơn nửa mê man, hấn nghe được lôm bôm vài câu nhưng cũng không khỏi dâng lên niềm thương xót, vì nàng mà cảm thấy khó chịu.

Triền miên trên giường bệnh mấy ngày, đến khi hấn lấy lại được một góc ý thức rõ ràng, thì đã qua năm ngày đêm.

Toàn bộ năm mới của nàng đều là ở bên cạnh giường bệnh. Vì thế, hấn cảm thấy ngưng ngừng tự trách vô tận.

Cho dù lúc ban đầu đối với chuyện đi hay ở, hấn còn có một tia chần chờ. Nhưng lúc này đây hấn không còn suy nghĩ nữa. Nàng đợi hấn như thế, ơn tái sinh làm sao có thể không lấy thân báo đáp?

“Tỉnh rồi? Qua uống thuốc đi.”

Vừa rồi mới tỉnh lại không nhìn thấy nàng, thì ra là đi sắc thuốc.

Tay chân hấn vẫn uể oải vô lực. Nàng múc một thìa thuốc rồi đút vào miệng cho hấn.

“Đúng rồi, còn chưa có hỏi tên của người?”

Hấn há mồm, nhưng chỉ có dư âm cảm khí, làm thế nào cũng không phát được ra tiếng.

“Không phải cảm điếc bẩm sinh chứ? Bệnh này ta cũng hết cách trị.”

Đương nhiên không phải!

Hấn chính là, chính là nói không ra lời. Nhưng hấn biết, bản thân mình không phải người câm.

“Hả, không phải à? Vậy tạm thời cho rằng thân thể người bị độc ăn mòn cổ họng đi. Hết cách, chỉ có thể từ từ mà điều trị thôi.” Lại đút thêm mấy thìa thuốc nữa. Không đợi hấn kịp nuốt nào, lại hỏi: “Vậy, người biết chữ không? Có nhớ mình tên gì không? Có thể viết ra được không?”

Hấn gật đầu, rồi lại nhanh chóng lắc đầu. Một câu chưa xong lại tiếp một câu, kêu người ta làm sao trả lời kịp.

Nàng luôn như thế. Không có ai quan tâm cũng có thể tự mình thoải mái vui vẻ. Đã nhiều ngày qua, hấn cũng có thể hiểu được vài phần tính tình của nàng.

“Lại là gật đầu lắc đầu, không phải là một tên ngốc nghếch đấy chứ?”

“...” Có miệng mà khó trả lời, tám phần chính là vì chuyện như này.

Hắn nâng tay, cố sức viết xuống lòng bàn tay nàng một chữ ‘Quên’.

“Quên rồi? Không nhớ rõ mình là ai? Từ đâu đến? Trong nhà có bao nhiêu người sao?” Mỗi một câu hỏi, hắn đều bắt lực lắc đầu rồi quay đầu lại. “Ày da, toàn thân nhiễm độc quả thật đã độc người đến mức choáng vàng luôn rồi.”

“...”

“Được rồi, nếu quên rồi thì ta thay người đặt một cái tên nha! Người đã thay thế cục cưng, vậy hay là gọi Cục... Được rồi được rồi, đừng trừng, đổi cái tên khác là được đúng không?”

Miệng không thể nói thôi, nhưng ánh mắt lại rất có sát khí a!

Nàng câu được câu chăng, lại dứt thuốc. “Trong thôn chúng ta có Ngưu thẩm sinh được ba đứa con, liền đặt tên lần lượt là Đại Ngưu, Nhị Ngưu, Tam Ngưu. Hay là chúng ta cũng giải quyết theo hướng đó... Lại không được à?” Lòng mày đều cau lại thành con giun luôn rồi.

Đương nhiên không tốt! Hắn hoài nghi nàng nếu không phải có ý chọc người, thì căn bản chính là một kẻ lừa dối động não.

Nhưng thật sự thì người này đã là chủ tử của hắn. Nàng thích đặt tên là ngưu hay là cẩu gì đều không đến lượt hắn chọn.

Nàng cũng phiền, kiên nhẫn cũng khô kiệt. Ánh mắt rơi xuống chiếc giày thêu, nhắc chân cọ sát cạnh bàn. Mũi chân tùy ý lay động. Ánh mắt lơ đãng lại có thể đạt được một câu: “Vị thành hương vũ áp khinh trần, vậy đi!”

Cái nào? Sẽ không gọi hắn là Vị Thành đấy chứ?

Ánh mắt hắn cực kỳ phòng bị.

Đã từng biết qua nàng có bao nhiêu phiền phức, hắn không dám ôm ấp sự chờ mong gì.

“Ánh mắt người vậy là sao? Nếu không thì người tự chọn đi! Cục Cưng, Đại Ngưu hay là Ấp Trần?”

Thì ra là cái này.

Hắn nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng gật đầu.

“Cũng biết chọn nữa này, người không ngốc nữa à!”

“...” Hắn vốn sẽ không ngốc.

Không phải hắn muốn dùng bụng dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử. Hắn hoài nghi nàng căn bản là đã sớm chọn được tên rồi. Vừa rồi nói cái gì Đại Ngưu, Nhị Ngưu, căn bản là muốn dọa唬. Hắn lại ngu độn, cũng không biết là mình đang bị trêu đùa.

“Thật đáng tiếc... Vốn dĩ là muốn để người thay thế cục cưng. Người biết không? Nó rất hiểu ta, sẽ chờ ta về nhà, thay ta trông cửa đuổi trộm, thường nghe ta tâm sự, còn có thể tự mình cuộn tròn xoay vòng quanh, mỗi lần đều khiến ta rất vui vẻ...”

Sao vậy... Nghe qua có chút quái dị?

Hắn càng nghe càng thấy không thích hợp, đặc biệt là khi nàng nói đến...

“Tuy rằng tiệm bán bánh nướng áp chảo nhà bên luôn xem thường nó, gọi nó là con chó xấu xí bệnh chốc đầu. Lúc ta nhặt nó đem về nhà, nó đang bị thương bệnh, còn què một chân. Nhưng người biết không, giống như mọi người mẹ trên thế giới đều không ngại đứa con của mình xấu xí. Ta vẫn luôn cảm thấy, cục cưng của ta là con chó xinh đẹp nhất thiên hạ.”

Chó?

Nàng nói nửa ngày, chính là đang nói về một con chó sao?

Hắn âm thầm lo lắng, vì nàng mà thương xót, chỉ vì một con chó bị bệnh chốc đầu?

Nàng muốn hần... thay thế một con chó sao?!

Đây là... Hần ở trong nhà này, tương lai, có vị trí rất cao nha?!

“Sao vậy? Sao vậy? Biểu cảm này của ngươi là đang xem thường một con chó sao?”

Một cảm xúc nói không nên lời, chậm rãi chậm rãi nảy sinh trong lòng, hội tụ thành một nỗi xúc động muốn kén quyền.

Chủ nhân mới của hần... thật sự rất khó chơi!

Hần ngửa đầu, không nói gì mà chỉ nhìn nóc nhà, nơi những viên ngói vỡ lung lay sắp đổ. Cũng giống như tâm tình tang thương tàn phá của hần trong giờ phút này.

Nhiệt huyết lấy thân báo đáp, dùng chân tình lấp hố đau thương lúc ban đầu, chỉ trong nháy mắt, tất cả đều tan thành mây khói. Ngay cả tro cốt cận kề cũng không sót lại tí nào!

2. Chương 2

Sau ngày mồng 5 khai trương, ban ngày nàng tắt đèn đẩy xe ra chợ bán bánh trôi, không thể lúc nào cũng chiếu cố hần được nữa.

Dù sao trong nhà cũng có hai cái miệng há to chờ ăn cơm, còn nàng xem ra cũng không phải là người giỏi để ý đến tiền tài. Cứ nhìn cách nàng tiêu tiền như nước, ngay cả mua bán cũng không cần trả giá là biết liền.

Hần đã có thể xuống giường đi lại. Sức khỏe cũng đủ để gánh vác một ít công việc lật vật, đơn giản. Hiện thời xem ra, cũng thật đúng như lời nàng đã nói, hần hoàn toàn được đãi ngộ như cục cưng rồi. Chỉ cần phụ trách giữ nhà, chơi đùa, đuổi sóc đừng cho bọn chúng cắn phá đồ ăn trong vườn là tốt rồi.

Mỗi ngày, hần vẫn phải uống thuốc nước đắng. Dựa vào hương vị mà phán đoán thì ước chừng, cứ ba ngày lại đổi thuốc một lần. Hần không hiểu, tình trạng bản thân rốt cuộc là như thế nào. Nhưng so với ban đầu quả thật là cường kiện hơn rất nhiều. Bản thân hần lúc đầu, ngay cả có thể sống qua nổi năm này hay không đã là một vấn đề khó nói. Mà nay, hần chẳng những có thể giúp nàng lau dọn nhà cửa, còn có thể chế củi múc nước, và coi sóc những việc lật vật trong nhà dưới.

Lau dọn nhà cửa xong, ghé vào bên cạnh bếp nghỉ ngơi xong, hần dời bước đến giếng nước, nơi Mục Hưởng Vũ đang rửa đậu, giúp nàng lựa đậu.

“Trên bếp có gà hầm, một lát nữa vào múc mà ăn.”

Hần dừng tay, liếc mắt nhìn nàng một cái. Khó trách sáng nay thức dậy không thấy lão gà mái trong vườn đâu cả. Hóa ra là bị nàng làm thịt rồi.

Lão gà mái kia, nàng giữ lại nuôi để lấy trứng. Bản thân vẫn luyện tiết không dám ăn. Nếu không phải nhiều năm qua hần nuôi trong người quá nhiều độc khiến xương cốt suy sụp, nền tảng thật sự quá kém thì nàng cũng sẽ không nỡ giết con gà mái để tắm bổ cho hần đâu.

Về phương diện chủ tử mà nói, nàng đối xử với hần quả thật tốt đến mức không còn lời nào để nói.

“Làm gì vậy?”

“Đang suy nghĩ...” Hần thấy nàng đã mệt mỏi rất nhiều. Nhưng vòng vo một hồi, hần lại sửa miệng nói: “Sức khỏe của ta, có tốt hơn được không?”

Nếu không thể trị được tận gốc, có phải là cũng đừng nên phí công nữa hay không? Không chết là được rồi. Hần đã mắc nợ quá nhiều, không muốn trả đến kiếp sau cũng trả không hết.

“Muốn tốt thì cũng không khó, chỉ là phải phiền toái một chút.”

“Là sao?” Lâu rồi không nói, lúc đầu khi mở miệng, hần nói có vẻ hơi thô, giọng cứ khàn khàn khó mà nghe được. Mãi đến gần đây, rốt cuộc cũng dần dần tốt hơn nhiều. Hần sợ khó nghe nên cũng ngại không chịu mở miệng. Nàng lại luôn có biện pháp lừa hần, dụ hần, làm cho hần phải nhiều lời nói thêm mấy câu.

Nàng đem đậu đỏ vừa được rửa sạch, đậu xanh, gạo kê,... toàn bộ đổ vào một rổ, rồi dùng tay tùy ý đánh loạn, tạo thành một rổ đậu đủ loại màu sắc rực rỡ.

“Này nha, hiện tại, cơ thể của ngươi giống như rổ đậu này. Liếc mắt một cái, nhìn có vẻ rất là phức tạp. Nhưng chỉ cần tĩnh tâm một chút, nhận ra bên trong có những gì. Trước tiên lấy ra một nắm lớn rồi chọn đậu đỏ, tiếp đến là đậu xanh, rồi mới đến gạo kê. Như vậy đã hiểu chưa?”

Hiểu.

Bởi vậy, kết luận là, muốn giải hết độc toàn thân, nói khó cũng không khó, nhưng quá trình hơi phiền phức. Nàng dự tính sẽ phân rõ trong người hắn rất cuộc có bao nhiêu loại đậu, sau đó sẽ từng hạt từng hạt lấy ra.

“Ta nói ngươi đó, ý chí quả là hơn người. Nếu đổi là người khác, bị tra tấn cái kiểu đổ vào người hơn mười loại độc thể này, chắc sẽ không thể chống chọi được đến bây giờ.” Nàng dừng một chút. “Nói rồi mới nói. Nếu như một người hạ một loại độc, ít nhất người phải đắc tội hơn mười người. Chắc, chắc, chắc, ta nói ngươi đó Tiểu Mục Tử, ngươi làm người cũng quá kém cỏi!”

“...” Nàng, rốt cuộc là khen hay là đang xỉ vả hắn đây?

Hắn đã bị nàng mua rồi, làm tội tớ trong nhà cũng là đương nhiên. Nhưng... nàng có nhất thiết phải gọi hắn như thế không?

Nàng là chủ, hắn là nô, cũng không phải là nói chuyện sống chết, hắn nhần.

Hắn thông dong thỏa đáng, gọi lên một nụ cười yếu ớt, bình tĩnh đối đáp. “Ta không nhớ rõ nữa.”

Nàng nói độc trong cơ thể hắn: nhóm loại, phương pháp vô cùng giống nhau. Có một số loại độc nếu cùng hạ vào người sẽ đau nhức khó nhịn, tạo thành tổn thương trầm trọng cho cơ thể. Nhưng có một số loại lại kiềm chế lẫn nhau, giảm bớt độc tính trí mạng. Nếu dùng cho tốt, có khi độc cũng có thể là thuốc.

Hai thủ pháp mâu thuẫn, cho thấy rõ ràng, người hạ độc không chỉ có một người.

Nếu không thì chính là một người rất rất hận hắn, quyết tâm không thể để hắn sống sót được, cho nên đã đem tất cả số độc được có trong người, toàn bộ đổ hết vào bụng hắn.

“Hết cách, Mục Hương Vũ ta, cái khác không có, nhưng tính nhẩn nại thì có rất nhiều. Cho dù trên người người có trăm ngàn loại độc, ta cuối cùng vẫn có thể từng loại từng loại giải trừ.”

Hắn không nói gì, im lặng nhìn nàng. Trong ngực ầm ập, kích động như sóng triều.

Tuy ngoài miệng nàng nói rất tùy ý, nhưng hắn hiểu được, đó là một lời hứa. Bất luận như thế nào, vĩnh viễn không bỏ hắn.

“Lại nói... đậu của ngươi là ta chọn, vậy còn đậu của ta thì ai chọn đây?”

“...” Thở dài.

Nàng vĩnh viễn sẽ không để cho hắn cảm động liên tục vượt qua nửa khắc.

Rổ đậu này, chọn chọn, liền chọn đến khi trăng leo lên đầu cành liễu.

Rốt cuộc là ai nhàn rồi, trộn lẫn toàn bộ đậu vào làm một thể này?

Rốt cuộc hắn cũng hiểu được, vì sao ác bà bà trên phố lại bị tức ngược. Chiều này cũ thì cũ nhưng dùng trăm lần vẫn không biết mỗi một. Tựa như ánh nến lay động, trong lòng hắn dâng lên bi tình vô tận.

“Tiểu Mục Tử, ngủ đi. Ngày mai lại nhật tiếp.”

“...” Hắn thật sự muốn sửa lại cách xưng hô của nàng.

Được rồi, ác bà bà này cũng không đến nỗi hết thuốc chữa. Ít nhất thì nàng cũng không bắt hắn phải nhật xong mới được ngủ.

“Ngươi không biết là dầu thấp đất muốn chết à.” Hình như nhìn thấu được những lời nói thầm trong lòng hắn, nàng thành linh thông thêm một câu.

Người muốn làm đúng ôn, lương, cung, kiệm* (5 điều ôn, lương, cung, kiệm, nhượng: ôn hòa, hiền lương, cung kính, cần kiệm và khiêm nhượng.), vì sao lúc trước lại còn ra tay khoát xước* (tiêu xài nhiều có ý khoe của). Người tiêu tiền không hề chớp mắt, không thở gấp, ngay cả một chút do dự cũng không có, rốt cuộc là ai?

Gia nô có thể chống đối chủ tử được không? Có thể không? Có thể không?

Ây da, chuyện này cũng chỉ có thể thâm nghĩ chứ không có đủ dũng khí để tranh luận. Cũng chỉ đành ngoan ngoãn trở về phòng, an tĩnh nằm trên chiếc giường làm bằng tấm ván gỗ mà hần đã ngủ hơn tháng nay.

Căn nhà nhỏ này cũng chỉ có một gian phòng. Chiếc giường này là do hần lấy hai tấm ván gỗ rồi dùng đinh hợp lại, đặt cách giường nạng ước chừng ba bước chân, dùng vải bố làm màn phân cách.

Hần vốn cảm thấy vô cùng không ổn, sợ sẽ tổn hại đến danh dự của nạng. Dù sao người ta vẫn là một đại cô nương chưa gả. Nhưng nạng lại thản nhiên, lơ đãng, hần cũng không tiện nhiều lời. Cứ như vậy cũng đã qua hơn một tháng.

Mục Hường Vũ vén màn đi tới, trên tay bưng mấy cái bình sứ.

Có mấy cái hần nhận ra được, có mấy cái hình như là mới được điều chế xong. Cứ cách một đêm, vào một giờ cố định, nạng lại thay thuốc trị thương cho hần.

Lúc ban đầu, hần còn bị nạng quấn băng quanh thân, toàn khuôn mặt hầu như chỉ còn chừa lại đôi mắt, hai tai, mũi và miệng. Mấy ngày gần đây, miệng vết thương dần dần kết giả. Vừa mới tháo băng nên cũng hơi ngứa, nhưng đã không còn sinh mụn gây đau đớn nữa.

Nạng nói, trước hết là phải loại bỏ hết chất độc trong cơ thể của hần cái đã. Nếu không trừ hết căn nguyên thì dù có dùng bao nhiêu thuốc cũng vô dụng.

“Cái gì vậy?” Hần ngửi được mùi hương hoa quế rất nồng, trước đây chưa từng dùng qua.

“Đưa cho ta ‘băng cơ ngọc cốt khi sương tái tuyết thấm ngư lạc nhận quế hương cao’ đi”

“Ai làm vậy?” Rất quái nha.

“Ta”

Quả nhiên. “Cứ nhất định phải dùng cái tên này sao?”

Từ nay về sau, nếu người ta có hỏi thì kêu hần – đường đường là một nam tử hán, làm sao có thể mở miệng nói ra cái tên thuốc này được đây?

Nạng nhún nhún vai. “Nó vốn là quế hương phù dung cao.”

“Có nghe qua... Có vẻ giống món điểm tâm.” Hần trung thực bình luận.

“Đúng không! Đúng không! Người cũng cho rằng sửa tên lại, nghe có vẻ hay hơn đúng không?”

“...” Cũng thế, hần biết nhưng lại nhịn không được, một lần nữa mở miệng. “Vậy... Thuốc này không có hoa quế thì không được sao?”

Đường đường là nam tử như hần mà toàn thân đều thơm ngào ngạt, còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân thì còn ra thể thống gì nữa?

Nạng kỳ quái liếc mắt nhìn hần. “Đâu có. Chỉ vì cảm thấy, nếu toàn thân người đều nồng nặc mùi thuốc thì không hay lắm, nên đã thuận tay bỏ một nắm hoa quế vào cho dịu đi một chút.” Mươi phần tranh công.

Hay cho cái suy nghĩ khéo léo, giỏi đoán ý người a!

Hần bắt lực nhìn trời.

Trời xanh minh giám, thật sự, hần thà rằng để mình toàn thân bốc mùi thuốc.

“Đa tạ.” Đúng là nghĩ một đằng lại nói một nẻo, tiếng nói vừa đến cửa răng đã bị bài trừ. “Vậy... ta có thể không cần bôi thuốc này được không?”

“Vì sao?” Nàng trừng to mắt. “Thuốc này có thể giúp người khép miệng vết thương, làm mờ vết sẹo. Người không tin ta sao?” Ai cũng đều muốn bản thân có một gương mặt trắng nõn không tỳ vết. Tuy là nam tử, cũng sẽ không muốn toàn mặt đều gấn đầy vết sẹo, hấp dẫn ánh mắt kỳ dị của người ngoài.

“Ta tin.” Nhưng mà... nên nói sao đây nhỉ? Hắn không muốn nàng lại vì mình mà bỏ ba lao lực. Tuy ngoài miệng nàng không nói ra, nhưng chuyện đó đã hao tổn bao nhiêu tâm, thần của nàng, hắn cũng không phải là hoàn toàn không hay biết.

Hắn không phải nữ nhân, không cần có băng cơ ngọc cốt cũng vẫn sống được.

“Được rồi, lần tới sẽ không bỏ thêm hoa quế vào nữa, được chưa.” Nàng thấp giọng, thừa nhận bản thân đã hơi đùa quá trớn.

“...”

Thì ra nàng cũng hiểu được? Vậy thì chính là thật sự cố ý trêu chọc hắn mà...

_____ *** _____

Hơn nửa tháng qua phải ngồi lựa đậu, hắn cảm thấy sự nhần nại của hắn đã đạt đến cực hạn, trước nay chưa từng có.

Rốt cuộc nàng có bao nhiêu đất trong đầu mà suốt ngày đổ một đồng đậu vào giỏ cho hắn lựa như vậy?

Một ngày nọ, sau khi lựa xong một giỏ đậu to tướng, hắn rốt cuộc mở miệng yêu cầu nàng cho hắn theo cùng đi chợ làm buôn bán. Suốt ngày cứ ở lì trong nhà, xương cốt cũng phải rỉ sét.

Nàng nghĩ nghĩ. “Cũng tốt, cũng đã đến lúc cho người hoạt động gân cốt rồi. Với tình trạng hiện giờ của người, hắn là không thành vấn đề...”

Vì thế, hắn bắt đầu phụ giúp nàng bày hàng ra buôn bán. Sau khi về nhà lại tiếp tục vào bếp dọn dẹp, lau chùi nhà cửa, chuẩn bị mấy chuyện vặt cho buổi bán hàng ngày mai. Thời gian này, mặc dù tất bận nhưng cũng rất phong phú.

Hiện tại, đã có hắn làm tất tần tật công việc trong nhà, gánh nặng trên vai nàng vơi đi rất nhiều. Đã lâu rồi không còn thấy nàng xoa cổ với vẻ mặt mệt mỏi nữa.

Để đánh phủ đầu, nàng đã tuyên bố với mọi người rằng hắn là người bà con xa của nàng. Tuy rằng gương mặt bị hủy hoại thê thảm, thoát nhìn rất dọa người, nhưng nhìn riết thành quen, mọi người dần dần đã có thể tán gẫu với hắn một hai câu. Quan hệ hàng xóm cũng được thành lập, coi như hòa thuận.

Một ngày, sau khi thu dọn hàng quán, như thường lệ, hắn sóng bước cùng nàng đi qua vô số con đường để về nhà. Tàn dư của ánh tịch dương choáng váng, ấm áp bao trùm thân mình. Mọi người ai ấy đều cảm thấy mệt mỏi và lười biếng.

Bước chân hắn càng đi càng chậm, hưởng thụ thời khắc hoàng hôn được sóng bước cùng nàng về nhà.

Thật ra hắn rất thích, rất thích được đi cùng nàng trên đoạn đường này. Trong tay thanh thoi, đầu óc cũng thanh thoi. Không cần bận rộn cũng không cần suy nghĩ gì. Hầu như chỉ câu có câu không cùng nàng trò chuyện về mấy việc vặt trong ngày hoặc chuyện gia đình.

“Người ở đây chờ đi.” Nàng đưa cho hắn bánh nướng áp chảo mà vừa rồi nàng thuận đường mua được, sau đó đi thẳng đến hiệu thuốc.

Hắn vẫn thích ăn bánh nướng áp chảo. Mỗi khi rủng rỉnh tiền, nàng sẽ mua một ít thức ăn vặt cho hắn đồ thêm. Hắn vĩnh viễn chỉ ăn bánh nướng áp chảo. Nàng hay cười, bảo hắn rằng không có ai dễ nuôi hơn hắn đâu.

Thật ra, bánh nướng áp chảo cũng không ngon đến mức hắn nghiện ăn như vậy. Da bánh quá cứng, nhai nhiều còn gây đau răng. Nhưng hắn mãi không thể quên được ngày ấy, cái ngày mà nàng mua hắn về nhà. Trong ánh mắt ấm áp, hắn vừa mở miệng cắn xuống liền cảm nhận được mùi vùng nhân nhật rắc trên mặt bánh.

Đương nhiên, quan trọng nhất là nó rất tiện, lại no bụng.

Hắn tựa vào bên xe hàng, vừa ăn bánh nướng áp chảo vừa chờ nàng.

Nàng muốn đi bốc thuốc cho hắn. Tuy buôn bán cũng không ổn định, dư dả thì có ba bữa ăn ngon, nếu gặp những bữa căng thẳng thì rau đại cháo hoa cũng thành một bữa. Bất luận ăn ngon hay dở đều có thể sống qua ngày, nhưng nhất định, mỗi ngày đều có thuốc cho hắn uống. Cho dù không có tiền, cũng chưa từng để hắn thiếu mất một ngày thuốc nào.

Ăn, ăn, rốt cuộc cũng ăn hết một cái bánh. Nhưng vẫn chưa thấy nàng quay ra. Hắn chờ lâu, không khỏi nảy sinh một tia hoảng hốt.

Rõ ràng nhìn thấy nàng đối xử với hắn rất tốt, nhưng đáy vẫn tồn tại một nỗi bất an không thể nào trừ khử. E sợ rằng mình khiến nàng mệt mỏi quá nhiều. Cuối cùng sẽ có một ngày nào đó, nàng khó lòng chịu nổi, có thể im hơi lặng tiếng, bỏ hắn mà đi hay không?

Rốt cuộc, hắn không thể kiềm chế được nỗi lo lắng trong lòng, cất bước tiến vào hiệu thuốc tìm nàng.

“Ta nói này chường quây. Chúng ta đều đã quen biết rất nhiều năm rồi. Sao ông lại vô tình như thế? Cho ta nợ một lần nữa thôi mà...”

“Người đã khát nợ rất nhiều lần rồi.” Vương chường quây không nể mặt bác bỏ. Hắn cũng chỉ là người làm công ăn lương. Ông chủ kiểm tra một cái là biết ngay, đừng làm khó dễ hắn.

“Gần đây làm ăn không dư dả nhiều. Khi nào ta có tiền sẽ thanh toán sạch sẽ nợ nần. Sẽ không thiếu của người đồng bạc nào đâu.”

Nói như vậy... Thôi được rồi, nếu không cho nàng nợ nốt lần này, sao có thể làm cho nàng rời khỏi nơi này? Nếu ai ai cũng như nàng, hắn còn không mau cuốn gói về nhà mà tự mút ngón tay qua ngày?

Vương chường quây thở dài. Cuối cùng coi như không lay chuyển được nàng, đành phải bán thuốc thiếu.

Tay bốc thuốc, nhưng ngoài miệng vẫn nhin không được nhắc đi nhắc lại: “Ta nói người này. Cái tên bà con xa đồ bỏ ấy, bệnh gì mà phiền toái quá vậy? Người tới tới lui lui cũng lấy không ít thuốc rồi. Tiêu tốn nhiều ngân lượng như vậy, rốt cuộc là có cứu được hay không? Nếu đã vô vọng thì ta thấy, người nghe lời ta đi, đừng phí phạm tiền vào những việc vô ích nữa. Cuộc sống của người cũng đâu có tốt đẹp gì...”

“Xui xui xui! Ta cùng lắm cũng chỉ mới thiếu người mấy lần thuốc, người cần gì phải rửa người ta như vậy a! Hắn sẽ sống rất tốt, khỏe mạnh cường tráng, sống lâu trăm tuổi.”

“Ta nói vậy chính là vì tốt cho người thôi. Nếu là người khác thì ta cũng không thèm nói đâu... Tính tình của người ta còn không biết hay sao? Thiếu chân cụt tay gì cũng đều nhặt về. Mềm lòng quá cũng không phải là chuyện tốt đâu. Muốn làm việc thiện thì cũng phải lựa việc nào tương xứng với hoàn cảnh của mình chứ. Đừng kéo bản thân cũng suy sụp theo...”

Yên lặng đứng ở ngoài phòng một lát, hắn không kinh động bất kì kẻ nào, nhẹ nhàng lui ra khỏi hiệu thuốc, an tĩnh đứng chờ.

_____ *** _____

Không đúng nha, người này đêm nay rất quái, an tĩnh quá mức, không bình thường chút nào.

Cũng không phải đang nói hắn ngày thường nói rất nhiều. Nhưng hôm nay cũng ít nói một cách quá khác thường đi. Vừa về đến nhà là tự mình lao vào bận tít mù. Chuyện gì cũng lúi lắt ra làm, chuẩn bị bữa tối, nguyên liệu nấu ăn cho hàng sạp ngày mai. Xong xuôi mới tùy ý bốc mấy miếng cơm, lại tiếp tục đi múc nước, lợi dụng lửa dư trên bếp để nấu nước tắm.

Pha nước ấm cho nàng tắm xong, lại vọt ra ngoài sửa hàng rào.

Mọi việc đều bị hắn làm hết rồi, nàng lại hóa ra nhàn rỗi không có việc gì làm, bị gạt qua một bên.

Tắm rửa xong, nàng miễn cưỡng nằm vào chiếc võng mắc ngoài sân nhà, hưởng thụ những cơn gió đêm từ từ mơn man da mặt.

Cái vông này là mấy ngày trước hắn vừa mắc xong. Mỗi khi tương đối rảnh rỗi, bọn họ sẽ ngồi trong sân tâm sự. Hơn phân nửa là nàng nói, hắn nghe. Có lần nàng dựa vào lưng hắn mà nói: “Thật muốn nằm ở đây ngắm trăng xem sao.”

Vì thế, mấy ngày sau liền xuất hiện cái vông này.

“Tiểu Mục Tử.”

Hắn ngược mắt, thấy nàng không có ý định nói tiếp, lại cúi đầu. Tiếp tục chỉnh chỉnh nơi này, sửa sửa chỗ kia.

“Mục thiếu gia? Áp Trần? Tiểu Áp Trần? Trần Trần?”

Tựa như gọi rất thú vị, càng gọi càng khó nghe. Hắn bị gọi đến mức không còn cách nào khác, cuối cùng đành phải đáp lại: “Thế nào?”

“Không có việc gì a, ai bảo người không thèm để ý người ta, gọi chơi thôi.”

“Ta đâu có không để ý tới người.” Làm gì có cái gan đó.

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái rồi yên lặng đứng dậy đi vào nhà. Lúc trở ra, hắn đã rửa sạch hai cánh tay dính đất cát bụi bặm, khoác lên người nàng một chiếc áo choàng.

Mới đầu mùa xuân, về đêm vẫn rất mát mẻ, không cẩn thận một tí cũng sẽ bị nhiễm lạnh ngay.

Vẫn chưa chịu dừng tay, hắn lại kéo bàn chân nàng đang bắt chéo trên vông xuống, kéo trượt làn váy không cho lộ ra lòng bàn chân tuyết trắng.

“Không giữ gìn khuê nữ, sau này làm sao mà gả đi!” Nhắc nhở nàng hai câu, lại theo thói quen đi kiểm tra dây vông xem còn bền chắc hay không.

Trước đây cũng đã thử nghiệm qua vô số lần. Nhưng bởi vì nàng muốn dùng, hắn vẫn không an tâm, vẫn cứ muốn xác nhận lại.

“Người cười ta là được mà, đúng không?”

Hắn ngẩn ra, quay người nhìn lại. Thấy nàng đang hơ hơ mái tóc hơi ẩm ướt, không để ý thuận miệng nói: “Chắc, sắc mặt này càng lúc càng giống cha ta...”

Chính là... thuận miệng nói một câu thôi.

Buồn cười là, trong chớp mắt kia, hắn lại tưởng thật, hầu như đã không thể ổn định được nuốt tiếc đang chấn động trong lòng.

Hắn cup mắt, cực lực ấn ức nỗi lòng đang kinh hoàng.

Làm sao được? Sao có thể? Sao nên? Sao... xứng?

Không tự giác xoa lên gương mặt đã bị tàn phá đến mức trên đời hiếm thấy. Một nụ cười chua chát, biến mất khỏi khóe môi.

Không phải đã sớm thấy rõ bản thân nghèo khó, thiếu hụt về mọi mặt. Chính mình cũng không dám hy vọng nhiều, sao còn có thể có mơ mộng hão huyền như vậy? Việc này... căn bản là ngay cả nghĩ đến cũng không được.

3. Chương 3

Hắn âm thầm hít vào, làm ra vẻ bình thường. Sau đó tiếp nhận khăn bông trên tay nàng, đứng yên ở bên vông, cẩn thận lau khô tóc cho nàng.

“Thuốc ta đã hầm xong rồi, đặt ở trên bàn. Tối này trước khi ngủ nhớ uống hết đó.”

Chỉ còn duy nhất có chuyện này là hấn chưa đoạt quyền làm của nàng được. Một liều thuốc cần bao nhiêu nước, bao nhiêu lửa, hấn không thể điều chỉnh đúng được. Tăng một phần hay thiếu một phần đều không thể phát huy được tính tốt nhất.

Thấy hấn chậm chạp còn chưa trả lời, nàng liếc xéo qua nhìn hấn: “Có chuyện muốn nói à?”

“Thuốc... có thể không uống được không?”

“Người mấy tuổi rồi, còn sợ đắng sao?” Nàng vươn tay, không hiểu sờ soạng vào chỗ nào mà lấy ra được một viên tiên tra quả. Chẳng nói chẳng rằng nhét thẳng vào miệng hấn. “Ngoan nào ngoan nào, nường (mẹ) thương con, thưởng con ăn đường nha.”

Áp Trần trừng đôi mắt lạnh, mắng nàng không đứng đắn. “Ta không nói đùa với người đâu.”

Bờ môi vui đùa liền thu lại. “Người nghe thấy hết rồi, đúng không?”

Đây chính là nguyên nhân khiến đêm nay hấn khác thường sao?

Mặt hấn cứng đờ, ngữ khí cũng đông cứng. “Ta không muốn... người vì ta mà đi cầu xin người khác.”

Trông thấy nàng mặt dày, lại đòi chưởng quầy cho nàng khát nợ, hấn rất khó chịu.

“Không sao đâu mà. Vương chưởng quầy là bạn cũ của cha ta, nhìn thấy ta từ nhỏ đến lớn. Ta vẫn thường nhõng nhẽo với ông như vậy đó, không cần phải để trong lòng.”

“Nhưng mà...”

“Thật vất vả mới đi đến được tận đây. Người lại muốn ta thất bại trong gang tấc hay sao? Số ngân lượng đã bỏ ra trước đây mới phải nói là mất trắng.” Nàng rất kiên trì, muốn dưỡng cho hấn cường kiện tráng kiện, có thể chạy có thể nhảy. Có như vậy, mới không uổng công nàng đã hao phí biết bao khổ tâm trên người hấn.

Hấn ngược lại, bị á khẩu không trả lời được. Thấy rõ sự chấp nhất của nàng, trong lòng cuối cùng cũng hiểu được. Chỉ có theo như lời nàng nói, làm cho chính mình không bệnh không đau. Sau đó dùng những năm tháng còn lại của cuộc đời này canh giữ bên cạnh nàng, vì nàng gánh vác tất cả, làm cho những gì nàng đã trả giá hôm nay có một chút giá trị.

“Được, vậy tất cả đều nghe theo người.”

“Phải thế chứ...” Nàng bất ngờ nâng tay túm lấy vạt áo hấn. Hấn không hề phòng bị, toàn thân bị nàng kéo xuống. Trong lúc hoảng loạn, hấn vội vàng dùng cánh tay chống xuống hai bên, mới tránh không bị ngã đổ vào thân thể mềm mại kia.

Hấn kinh hãi trừng to hai mắt, ngơ ngác nhìn nàng.

Nàng, nàng, nàng... làm cái gì vậy?

Mục Hường Vũ thiếu chút nữa cười ra tiếng. Trêu chọc người này, quá vui đi.

Nàng được đằng chân lân đằng đầu, tiến lên. Hấn hầu như có thể cảm giác được chóp mũi như có như không đụng chạm. Hơi thở nhẹ nhàng ấm áp, phả thẳng vào bên gáy. Hơi thở mang theo sự quyến rũ độc đáo của nữ nhân.

Hấn nín thở, không thể nào nhúc nhích.

“Ta, không phải, không phải...” Hấn nói tất cả đều nghe theo nàng, nhưng không, không phải là ý này...

Hấn cực lực nhịn xuống, không hành động theo kiểu túm lấy vạt áo mình quyết tử để bảo vệ trinh tiết, dọa người như vậy.

‘Lão gia! Đừng mà! Phu nhân sẽ thấy đó...’ Mục Hường Vũ thiếu chút nữa đã thay hấn nói ra lời thoại thường thấy xuất hiện nhất trên sân khấu.

Nàng tựa hồ như muốn cười to, lại dí mũi ngửi ngửi gáy hấn. Sau đó liền buông tay, thông dong lùi lại, vẻ mặt vô cùng hồn nhiên. “Hôm nay người lại không chịu bôi thuốc.”

Hắn ngơ ngác, từ trên chín tầng mây ngã nhào.

Chính là... muốn gửi mùi thuốc?

“Không phải đã nói sẽ nghe theo ta hết sao?” Nàng liếc mắt lườm hắn một cái, nũng nịu nhắc nhở hắn lời hứa hẹn vừa rồi.

“...” Là do tư tưởng của hắn không thuần khiết sao? Còn tưởng rằng...

Bàn tay thon nhỏ lại nhắc lên. Có kinh nghiệm, hắn gắt gao phòng bị, không té. Nhưng lần này, nàng chỉ nhẹ nhàng nói bên tai hắn. “Còn không mau đi!”

Nha đầu vô liêm sỉ! Động tác của nàng thật sự luôn làm cho người ta hiểu lầm!

Chung quy một ngày... hắn thề, một ngày nào đó, hắn sẽ nói cho nàng biết cử chỉ lỗi thời của nàng, dạy cho nàng biết thế nào gọi là nam nữ khác biệt, thế nào là bảo trì hành vi đúng mực phong phạm của khuê tú.

Thật sự rất sợ nàng trong khi chế thuốc lại thêm vào mấy thứ lung tung như mẫu đơn, hoa quế gì đó, biến hắn thành một thân nữ nhân hương. Hắn không thể không y theo lời dặn của nàng mà bôi thuốc, cũng không dám hạ xuống nữa.

Nếu nàng muốn chinh hắn, hắn hoàn toàn không phải là đối thủ của nàng.

Lớp vảy cứng già bong tróc, lại thay đổi một loại thuốc mỡ mới làm mờ sẹo. Trên người hắn ít nhất cũng có thoa đến ba loại thuốc mỡ khác nhau. Nhưng thần kỳ nhất là, bất cứ khi nào hắn không bôi thuốc, dù là loại nào, nàng đều sẽ phát hiện được ngay lập tức.

Mùi, không phải là không có, nhưng lại cực nhẹ. Ngay bản thân hắn cũng không gửi biết được. Mùi nàng là mũi chó sao?

Ngoại trừ tiêu phí vào điều chế mùi thuốc, nàng còn tiêu phí vào những chỗ khác nữa... Áp Trần nhin không được, thở dài.

Thật sự không phải hắn muốn nói nàng, nhưng người này đúng như lời Vương chương quỳ đã nói. Tiền có dư dả bao nhiêu, tay trái thu vào thì tay phải liền vung ra. Thật đúng là xứng đáng mà, nghèo cả đời cũng không oan uổng.

Thấy ăn mày ở ngoài đường cần viện trợ, nàng không keo kiệt chút nào, lập tức khảng khái giúp tiền. Cũng không ngần ngại xem bản thân có được bao nhiêu, rằng bọn họ cũng nghèo đến mức chờ người tiếp tế.

Lúc mua này nọ, vĩnh viễn sẽ không bao giờ hoài nghi tiểu thương ra giá có nói thách hay không. Nàng cho rằng thế gian này quang minh sáng lạn. Ai ai cũng đều ngực phẳng, ruột thẳng như nàng sao?

Hiện giờ mới biết, Vương chương quỳ nhắc đi nhắc lại nàng, thật đúng là khách khí.

Đó đâu phải là không câu nệ tiểu tiết, không màng danh lợi. Nếu nói trắng ra thì rõ ràng, chính là coi tiền như rác, vừa thiếu đầu óc lại không hề có quan niệm gì về tiền tài.

Nhưng không ngờ nàng lại còn dám đổ thừa cho hắn. Nói rằng vì mua hắn về mà phải tiêu hết số của để dành, chứ bằng không, năm lượng bạc có thể thay được mấy lít dầu thấp, mua được mấy đấu gạo trắng rồi... Cũng không thèm ngần ngại xem, kết quả này rốt cuộc là do ai tạo thành!

Hắn đã sớm đối với cách tiêu tiền của nàng, cực lực có ý kiến. Khó trách nàng một nghèo hai trắng. Chuyện này tuyệt đối có liên hệ rất lớn, rất chặt chẽ với tính cách cá nhân.

Rốt cuộc là ai đã nói, tuyệt đối sẽ cho hắn một miếng cơm ăn? Rõ ràng là thường xuyên bữa có bữa không. Ngay cả lúc ban đầu, đáng đi đứng tựa như khuê tú biết lễ hiểu chuyện, cũng chỉ là giả dối. Điều là vì muốn lừa gạt hắn ở lại mà cải trang thành như thế. Căn bản là hắn đã bị người ta lừa bịp, lên lâm thuyền giặc rồi!

Sau khi vô số lần bị tức đến ói ra máu, rốt cuộc hắn cũng quyết định liều mạng một lần, đoạt về quyền nắm sổ sách tiền bạc trong nhà. Muốn sài tiền, phải hỏi qua hắn trước đã!

Chuyện này nói ra cũng rất dài dòng. Nhưng sau khi nàng hại cả nhà hai người phải ăn cơm với canh rau dại, mấy ngày không biết đến mùi vị gạo trắng. Ngay cả vườn khoai lang còn chưa kịp lớn, mới chưa được bằng nửa nắm đấm đã phải đào lên mà ăn... Nàng cũng phải chột dạ, ngay cả ừ hử trong cổ họng cũng không có mặt mũi nào mà ừ hử một tiếng.

Tuy rằng rất mất thể diện, nhưng cuộc sống hàng ngày trong nhà quả thật ổn định hơn rất nhiều. Ít nhất cũng không đến mức phải bữa đói bữa no. Về sau nàng ngấm lại, để cho hần quản lý tất tần tật, thật ra cũng không có gì là không tốt.

Cùng lắm thì cũng chỉ là đánh mất mặt mũi thôi. Trước giờ nàng làm người, cũng không để ý lắm đến mặt mũi. Dù sao hần cũng rất chu đáo, cho tới bây giờ cũng chưa bỏ đói nàng bữa nào. Nàng cũng vui vẻ thoải mái qua ngày. Những chuyện còn lại thì quăng tất cho hần, hần đi mà quan tâm phiền lòng.

Thật ra, sạp bánh trôi buôn bán cũng không tệ. Nếu biết vận dụng thích đáng, mỗi tháng cũng có thể để dành được vài nghìn tiền (tiền đồng ngày xưa, khoảng nửa xu). Vấn đề là, túi tiền của nàng giống như bị thủng lỗ vậy, căn bản là không thể giữ lại được đến nửa đồng.

Ngày đó, buôn bán cũng đã thưa khách, nàng dựa vào trước sạp, đem số tiền đồng bán được hôm nay bỏ vào túi hần rồi ngồi xuống xắn ống tay áo lên chuẩn bị phụ giúp rửa chén.

Mới chạm vào nước đã bị hần cảm râm: “Trời lạnh, tay người sẽ bị đông cứng à xem.”

Chỉ còn mấy cái bát thôi mà, một mình hần làm nháo nhào là xong.

Vì thế, nàng cũng nghe theo, đứng dậy, không chạm tay vào chén đĩa nữa.

Rửa chén xong, hần đem cất vào sạp. Không thấy nàng đâu, không biết lại đi dạo bộ ở chỗ nào rồi.

Mức hai chén chè đậu đỏ cho khách xong, hần tiếp đón thêm vài vị khách nữa rồi mới đi tìm người.

Nếu nàng không ở chỗ buôn bán, hơn phân nửa chính là đi ra hàng đậu hũ ở con phố đối diện.

Gian đậu hũ của Linh Nhi cô nương có nuôi một con sói lông trắng như tuyết. Có lẽ đã được trải qua nhiều năm thuần dưỡng, bạch sói này tính tình cực kỳ ôn thuận. Thường ngày cũng không quá để ý đến con người, chủ nhân bận bịu thì liền nằm sấp một bên liếm liếm lông hoặc chơi đùa móng vuốt. Chờ đến khi chủ nhân rảnh rỗi, lại lặng lẽ tiến đến gần, tựa vào bên chân chủ nhân mà cọ cọ, làm nũng.

Chủ nhân của hần cũng rất thích chọc ghẹo nó. Thề sẽ chọc nó cho đến khi nào làm nó phải sợ mới thôi, chỉ có điều cho đến nay vẫn chưa thành công. Hần rất lo, cái tính thích nghịch dại đùa dai này của nàng, có ngày sẽ bị bạch sói nổi hung tính mà làm nàng bị thương.

Về phần chủ nhân của bạch sói, mọi người đều nói rằng dung mạo của nàng cực kỳ xinh đẹp, còn được tôn thành Tây Thi đậu hũ. Rất nhiều người khách đến mua đậu hũ, hơn phân nửa là có ý đồ đen tối rồi. Rất nhiều nam tử đi ngang qua đều sẽ phải quay đầu lại nhìn, đã nhìn rồi là phải dán chặt hai mắt.

Hần lại chỉ biết rằng, Linh Nhi cô nương cơ khổ không nơi nương tựa, thân thể phiêu linh. Có lẽ là vì cảm động lây, nên đối với nàng có mấy phần thương hại. Còn về phần nàng có đẹp hay không... Hần cũng không biết nữa. Nhưng thật ra, chủ nhân của hần: Thần thái phiêu lãng, giọng nói ngọt mềm. Nụ cười xinh đẹp linh động lại hay thay đổi phong tình. Lúc cười, hai bên má còn có hai lúm đồng tiền nhợt nhạt. Chân mày cong cong. Ánh mắt trong sáng, có thể so với sao trên trời. Hần thường xuyên nhìn nàng không chớp mắt. Hình ảnh đó, cực mỹ.

Quả nhiên, hần ở hàng đậu hũ tìm được hình bóng và cử chỉ đáng yêu quen thuộc.

Nàng vẫn đang ngồi xổm phía sau chọc ghẹo bạch sói. Lúc này, nàng đang dùng phương pháp dụ ăn, mức một chén bánh trôi thịt tươi, nóng hổi hấp đến câu dụ nó. Đáng tiếc, bạch sói vẫn như trước không thèm để ý, ngay cả đến một cái liếc mắt cũng không thèm cho nàng.

Nàng, thật đúng là bất khuất a...

Hần chào hỏi Linh Nhi cô nương, sau đó liền đi vào tìm chủ nhân.

Bạch sói không chịu nổi sự nhiễu loạn này, nghiêng đầu vòng vo, quay sang hướng khác mà nằm sắp xuống. Mục Hương Vũ cũng không phải là người dễ dàng buông tha, dưới chân xê dịch, bưng chén bánh trôi nóng tiếp tục làm phiền nó.

“Cứ cố thử xem!” Hắc buồn cười tiến lên, thuận tay giúp nàng cởi bỏ bao khăn có hoa văn màu xanh nước biển trên tóc ra, vôn về mái tóc dài được cột buộc từ sáng đến giờ đã có chút hỗn loạn, một lần nữa buộc lại gọn gàng.

Chưa chịu dừng tay, hắc lại tiếp tục bay qua cổ tay của nàng, lấy ra lọ thuốc nàng đã cho hắc, dính chút thuốc xoa bóp vết phỏng trên cổ tay nàng. Ngón tay chậm rãi vo vê làm nóng, đẩy nhanh công hiệu của thuốc.

Nấu thức ăn luôn có chút rủi ro. Canh canh nước nước, làm mình bị thương cũng là chuyện khó tránh khỏi. Nàng lại luôn sơ ý qua loa, cứ nói rằng chuyện đó không đáng lo. Nhưng là một cô nương chưa gả, tính tình đã đến mức không ai dám lấy rồi, nếu trên người còn mang thêm mấy vết sẹo, trở thành gái lỡ thì cũng là chuyện khó tránh khỏi.

Mục Hương Vũ không kiên nhẫn đùa nghịch cùng hắc, một lòng một dạ cùng bạch sói mắt to trừng mắt nhỏ.

“Đừng đùa nữa, về nhà thôi.” Hôm nay buôn bán cũng khá. Mới vừa qua năm mới, nhưng nguyên liệu nấu ăn dự trữ đã bán gần hết rồi.

Nàng thở dài một hơi, phỉ phỉ làn váy rồi đứng dậy, thản nhiên tiếp nhận thêm một lần thất bại, cũng không biết đây đã là lần thứ mấy rồi.

Không ngờ, ngồi này giờ mà hai chân tê rần. Thân hình nàng lung lay lảo đảo, hắc kịp thời vươn cánh tay ra đỡ lấy lưng nàng, bảo hộ nàng chu toàn.

Đợi nàng ổn định thăng bằng, hắc đang muốn thu tay thì cô nương luôn luôn không quy không củ này lại vươn bàn tay nhỏ bé lên sờ soạn, vỗ vỗ, xoa bóp bộ ngực hắc. Hệt như đang đứng trước sạp mua thịt heo đoán chất đo cân. “Ta nuôi người cũng không tệ nhỉ. Mập lên một chút, bộ ngực cũng dày thêm không ít, không còn đơn bạc như trước.”

Hắc khép chặt mi mắt, đã tuyệt vọng rồi, không còn muốn chỉnh sửa lại cử chỉ không hợp lẽ của nàng nữa.

Hở chút lại động tay động chân. Dù có chỉnh sửa thì cũng chỉ tổ khô miệng, không có hiệu quả gì. Nàng còn cứng đầu khó dạy dỗ hơn cả gỗ mục nữa!

Hắc đã triệt để buông tha, không dám trông cậy nàng có thể trở thành khuê thú thỏa đáng nữa. Lời thề đã lập ngày trước, giờ phút này tựa như áng mây bay trên đỉnh đầu, từ từ trôi xa, một đi không trở lại...

Không muốn đối đáp với những lời nói luôn khiến người ta phải cứng họng của nàng. Nhưng hắc vừa nghiêng đầu qua liền bắt gặp Linh Nhi đang nhìn chăm chú không hề chớp mắt.

Nàng đang nhìn cái gì? Ánh mắt kia ẩn chứa ý tứ rất sâu xa.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên bắt gặp. Nàng luôn xuất thần nhìn bọn họ. Hắc theo bản năng, tự đánh giá lại mình.. Vẫn không hiểu bản thân trên dưới cao thấp có cái gì đẹp mắt. Người bình thường nhìn vào không quay mặt đi đã là tốt lắm rồi. Trẻ con nhìn thấy còn có thể kinh hãi mà oa oa khóc lớn.

Linh Nhi đi lên phía trước, trả cho nàng tiền chén chè bánh trôi nhân thịt. Nàng từ chối không nhận, nói đó là vì nàng muốn dùng để chơi đùa với bạch sói mà thôi.

Linh Nhi vẫn lắc đầu, kiên quyết đòi thọ, “Đó là tâm ý của ta, ta muốn cưng yêu nó.”

Không biết vì sao, Mục Hương Vũ nghe được có chút ê ẩm, cũng không tiếp tục giằng co nữa. Nhận tiền rồi cùng hắc đi bộ trở về hàng quán của mình.

Đi được vài bước, lại quay đầu lại. Bạch sói đã yên lặng kê đến bên chân chủ, ôn ôn thuần thuần ăn chén bánh trôi nhân thịt mà chủ nhân đưa tới.

Linh Nhi nhè nhẹ vỗ về đầu bạch sói, thì thào nói nhỏ: “Ủy khuất cho người, đừng giận...”

“Làm sao vậy?” Ấp Trần thân thiết, thấp giọng hỏi.

“Ta hình như đã hiểu được một chút rồi...” Mục Hương Vũ nắm chặt đồng tiền trong lòng bàn tay, nóng đến phỏng tay. “Vì sao nó lại cố chấp như thế, trong mắt chỉ nhìn thấy một mình chủ nhân của nó.”

Giữa bọn họ tồn tại chân tình thật ý giúp nhau lúc hoạn nạn, không rời không bỏ, khó có thể nói ra bằng lời. Không có lợi ích gì trên cuộc đời này có thể đánh đổi.

“Ta thật hâm mộ Linh Nhi.” Không quan tâm là người hay vật, thứ tình cảm toàn tâm toàn ý, cố chấp thủ hộ này, không phải ai cũng có thể có được.

Vừa vặn hần nghe vào tai, hoàn toàn lại không có chuyện như vậy: “Ta rốt cuộc có gì thua kém?”

Nàng hâm mộ Linh Nhi vì có con sói kia làm bạn, còn suốt ngày ở bên tai hần khoe khoang về cực cưng không biết đã đầu thai đến đâu kia, khen đến tận trời. Hần ở bên cạnh nàng làm trâu làm ngựa, dùng hết khổ tâm thay nàng tính toán đắn đo. Vậy mà sao không thấy nàng cảm động chút nào. Chẳng lẽ người không bằng súc vật?

Hần cảm thấy vô cùng khó chịu cùng bất mãn.

“Nếu người đừng giống như cha ta, cả ngày càm ràm lái nhải bên tai ta nữa, thì ta cũng sẽ khen người.” Quần đầu quần chân, giống hệt ông cụ non.

“Hừ.” Thế này còn không phải là muốn cho người khác xem. Nhất định phải nói hần là ác nô khinh chủ, ngay cả chuyện lộ sắc mặt cho chủ tử xem mà cũng dám làm. Nhưng mà... ông trời có mắt, thật sự là nữ nhân này rất – không – biết – tử – tế!

Hần như vậy là vì ai đã chọc hần. Bất kể nàng là vì tốt cho nàng, cuối cùng còn không phải là cái gì cũng đều tại nàng hay sao. Suốt ngày bị nàng trêu, bị nàng chọc, chỉ thiếu điều không bị nàng chọc tức đến mức thăng thiên thôi. Vậy mà hần vẫn bằng lòng ở lại đây, nàng còn oán giận gì nữa?

Dù sao, với nàng thì ai ai cũng tốt, chỉ chê mỗi mình hần thôi.

Rầu rĩ vui đầu vào sạp hàng an tĩnh, bản thân có chút hỗn loạn kỳ quái. Nhưng thật ra, nàng lại không hề phát hiện, trong miệng hừ hừ thành một đoạn nhạc không tên, đi lại nhẹ nhàng.

Cái mặt đầy vui sướng kia, càng nhìn hần càng cảm thấy bất bình.

Nàng rốt cuộc dựa vào cái gì mà dám làm cho hần bực bội như vậy, còn mình thì lại vui vẻ như thế?

Thu hàng xong, nàng mỉm cười ngọt ngào, lại gần khoác tay hần, cùng sóng bước trở về nhà.

4. Chương 4

Giờ khắc này hần đột nhiên lại cảm thấy không tức giận, cơn buồn phiền cũng tiêu hết.

Bất luận là thế nào, lúc nàng về nhà vẫn còn nhớ rõ dẫn hần về theo, chưa từng buông bỏ. Lòng bàn tay được ôm nắm có độ ấm áp, ấm áp vì được bao phủ, khiến hần cảm thấy, cho dù cả đời này có vì nàng mà phải làm lụng vất vả đến chết, hần cũng cam nguyện.

Hần hòa hoãn: “Nhà gần hết bột mì rồi, trên đường ghé tạp hóa mua một ít về dùng nhé.”

Sau này, hần đã đổi qua mua bột mì và đậu dài hạn của một cửa hiệu ở tận cuối phố. Hơi phiền một chút, nhưng có thể tiết kiệm được ít tiền.

Trước đây, nàng chỉ để ý đến chất lượng, đắt một chút cũng không sao. Nhưng hần thì khác, không chỉ muốn có chất lượng mà còn muốn mua được giá tốt nên đã cùng chủ quán ước định mua bán lâu dài, thương nghị bằng giá chiết khấu 5%. Ít lãi nhưng tiêu thụ mạnh, về lâu dài thì chủ quán cũng không phải chịu thiệt. Mấy kẻ này nàng không hiểu lấy một góc, nhưng hần lại biết. Hần chỉ biết toàn tâm vì nàng. Dù phải chém đôi phương máu chảy thành sông, hần cũng sẽ không mềm lòng chút nào.

Bị đẩy vào cửa hàng tạp hóa ngồi chờ, nàng thèm thuồng nhìn sang cửa hàng bánh ngọt bên cạnh, hỏi: “Có thể mua vài cái bánh mút táo ăn được không?”

Nha đầu này thích ăn ngọt, thích đến nỗi không còn nhân tính nữa.

Do hấn có thừa uất ức, tính trả thù nàng nên đáp: “Không được, làm gì có dư tiền.”

“Hả!” Nàng kêu lên thất vọng, nhưng cũng không ồn ào đông dài với hấn, mà chỉ ngoan ngoãn cất bước dời đi.

Nhưng đi đến trước cửa hàng vải, nàng lại dừng bước. Nhìn vào bên trong, giấy dựa hết nửa ngày, rất do dự hỏi: “Thực sự không thể chích ra một chút tiền được sao?” Ngón cái và ngón trỏ hơi vươn ra, tạo thành một chút khoảng cách: “Thật sự chỉ một chút cũng được mà, ngày mai bù lại?”

Hấn luôn luôn để ý tiết kiệm hơn nàng. Mỗi ngày có thể chi tiêu bao nhiêu tiền, hấn quản rất nghiêm khắc. Nàng cũng biết hấn làm vậy là đúng, trước đây dù một câu cũng không nói dài dòng với hấn. Nhưng lần này...

Có cô gái nào mà không thích mình xinh đẹp. Quần áo của nàng cũng không có nhiều. May một bộ đồ mới xinh đẹp làm cho nàng vui vẻ một chút cũng không đủ.

Hấn nhớ tới, lúc Linh Nhi khê vuốt bạch sói kia, vẻ mặt xót xa không nguôi, giống như cũng có một chút thấu hiểu...

Có một số việc, lý trí là một chuyện nhưng vui vẻ cùng thỏa mãn là những thứ tiền tài không thể mua được.

Thở dài, hấn vẫn dành cho nàng bảy văn tiền. “Còn có mấy đồng tiền của Linh Nhi mới trả.” Muốn mua vải đẹp một chút, chỗ này cũng đủ rồi. Mặc dù nàng vẫn sẽ không trả giá, có thể bị chặt chém thì cũng chỉ trong vòng mấy đồng đó thôi.

Nàng cắn răng, “Ngươi là quỷ tiền à!” Tính kỹ quá đi.

Nữ nhân không thích hấn xen mồm bày tỏ ý kiến về lối sống, cho nên hấn ở bên ngoài cửa hàng vải chờ nàng, để nàng tự đi chọn vải. Nhớ lại thần sắc thất vọng vừa rồi của nàng, hấn đi vòng trở lại cửa hàng bánh ngọt mua bánh mít táo.

Quay đầu ngẫm lại, nàng mặc dù chưa bao giờ tỏ vẻ gì ở ngoài miệng nhưng nàng lại yên tâm giao tất cả mọi việc cho hấn chuẩn bị. Chuyện tiền bạc cũng chưa từng hỏi đến một câu, hoàn toàn nghe theo sự an bài của hấn. Cái này còn không phải là tin cậy và khẳng định hấn hay sao?

Mua xong bánh mít táo trở về, nàng cũng vừa vặn ôm một đống vải dệt đủ loại màu sắc đi ra.

Hấn sờ sờ vải dệt, cảm giác cũng không tệ. “Hết bao nhiêu?”

“Vừa vặn đủ bảy văn tiền. Ta nói ta cứ tra tấn hơn, sao không đi cắt thịt ta ra mà gán nợ đi! Hấn liền bán.”

Nàng lấy ra mấy đồng tiền, nộp vào quốc khố.

Không tồi nha, có tiến bộ. Hấn vốn đã dự tính hết rồi, ngay cả mấy đồng tiền này cũng sẽ khẳng khái hy sinh thân mình.

“Tốt, thưởng cho ngươi này.” Bớt được mấy lần coi tiền như rác, đủ để cho nàng ăn biết bao nhiêu cái bánh mít táo.

Nàng sợ làm dơ vải, hai tay ôm bảo bối vào ngực che chở, há lớn mồm chờ người hầu hạ.

“...” Cái cô này! Được đằng chân lại lân đằng đầu rồi!

“Mau lên, mỗi miệng quá rồi.”

“... Được.” Bây giờ ngay cả ăn cũng chờ hấn dứt cho, thực sự chỉ còn thiếu mỗi việc hầu hạ tắm rửa ngủ nghỉ.

Ây da, thử hỏi trên đời này còn có ai có thể khắc sâu hiểu rõ được như hấn – Há miệng mắc quai?

_____ *** _____

Hắn ở trong bếp vừa làm bánh trôi nhân thịt vừa canh chừng nồi đậu đỗ đang hầm trên bếp, chờ đến lúc thích hợp sẽ trộn lẫn hai cái vào một. Rồi sau đó, Mục Hương Vũ từ cửa sổ phòng bếp thò cái đầu nhỏ nhắn vào, “Đang vội hả?”

Không thấy rõ sao mà còn hỏi nữa?

Hắn quay đầu liếc nàng. Từ khuôn mặt kia hắn có thể đọc được, chính là sự chột dạ rõ ràng đến cực hạn.

“Trên bàn có đĩa mứt mơ, nhà Lý đại thẩm vừa mang qua đó.” Hắn cho rằng nàng lại thêm ăn, muốn kiểm vài món điểm tâm ngọt.

Nhà Lý đại thẩm cô nhi quả phụ, có rất nhiều chuyện không tiện lắm nên những lúc ngẫu nhiên hắn cũng sẽ chạy qua giúp đỡ. Mới vừa đi sửa xong mái ngói về, đối phương muốn đáp tạ hắn. Tay nghề làm mứt mơ của Lý đại thẩm rất giỏi, vì thế hắn liền lấy một đĩa mang về.

Có khi, trong thôn nọ nhà kia, người ta có chút việc cực khổ, hắn cũng sẽ đến giúp một tay. Gia cảnh tốt thì sẽ cho chút tiền thù lao. Còn nếu là nhà chỉ có bốn bức tường, trả bằng mứt mơ thì hắn cũng sẽ cười tiếp nhận, mang về cho nàng ăn đỡ thêm cũng tốt lắm.

“Không phải!”

“Không phải?” Hắn cho rằng, chỉ khi nào nàng thêm ăn đồ ngọt thì mới có thể xuất hiện với bộ dạng lấp ló thể kia thôi chứ.

“Ồ... Cũng không sao, mứt mơ có thể đợi chút nữa sẽ ăn... Ý của ta là... ta muốn nói... Ta có việc muốn thương lượng với người... có được không?”

Khi không lại còn hỏi hắn có thể được hay không?

Hắn gần như muốn thụt sủng nhược kinh. “Chuyện gì?”

“Cái đó... Ừm... Ta vừa mới đến A Mãn Di đạo bộ. Trên đường trở về... chính là...”

“Tiểu thư đừng ngại cứ nói thẳng đi.”

“... Chúng ta có thể nuôi chó không?”

“Chó?” Đúng rồi, hắn nhớ đến ‘Cục cưng’ tráng niên mất sớm của nàng. Nàng vẫn nhớ mãi không quên, muốn nuôi một con chó khác cũng có thể lý giải được.

“Chuyện này cũng không khó xử gì.” Cùng lắm chỉ là một chén cơm thừa, sẽ không tạo nên sự quá nhiều gì to lớn đối với bọn họ.

“Cho nên, người đồng ý rồi?” Ngày thường, một đồng tiền cũng đều phải buộc trên mười đến hai mươi cái kết. Không ngờ hắn sẽ đồng ý rõ ràng như thế, nàng không khỏi có chút bất ngờ.

“Đúng.” Nếu chuyện này có thể bù vào chỗ khuyết nàng đã mất đi cục cưng, hắn không có lý do gì để phản đối.

“Thật là tốt quá. Cục cưng, mau cám ơn đại ân nhân của người đi!” Nãy giờ vẫn giấu ở sau lưng nay được dời ra phía trước, nàng nâng cao vật nhỏ trên đôi tay.

Hắn tựa hồ... quá mức lạnh mồm lạnh miệng...

Áp Trần ngơ ngác, cùng con chó mực bốn mắt nhìn nhau, suy xét xem tâm tình như thế này rốt cuộc có được tính là không hối hận.

Đó tuyệt đối không đơn giản chỉ là chuyện một góc nhỏ hay một chén đồ ăn nhỏ. Lát sau hắn đi vòng ra tiền viện, hỗ trợ an trí thành viên mới trong nhà, cũng càng thêm thấy rõ tình hình tai nạn trên người con chó nhỏ.

Nó bị lột bỏ một bên lỗ tai, thân thể gầy còm đầy vết thương. Quả thật chính là chịu đủ hành hạ. Người bình thường cho dù muốn nuôi, cũng sẽ không đi nhặt mấy con chó vừa tàn phế vừa yếu ớt như vậy.

Nhưng, đây không phải là Mục Hường Vũ sao? Từ con chó bị bệnh chốc đầu đã chết rồi đến hần, bây giờ lại đến con chó trước mắt này... Suốt ngày cứ thích nhặt về mấy người và súc vật thương thương tàn tàn, bị người đời vứt bỏ. Một trái tim mềm yếu hơn ai hết.

Hần thở dài một hơi, chấp nhận.

Sau khi làm xong một căn phòng nhỏ ở trong viện cho thành viên mới, hần lại quay sang phụ giúp nàng.

Trước tiên, nàng tắm rửa sạch sẽ cho con chó ô bẩn, sau đó lại cạo bỏ lông trên những chỗ bị thương. Nhưng những chỗ bị thương quả thật không ít. Đông một nhúm, tây một nhúm, trông thật buồn cười. Đã vậy thì đành dứt khoát cạo sạch. Con chó đáng thương, vô tội bây giờ thoát nhìn giống như một quả thịt nhỏ trơn tru, đang run rẩy trong tay nàng.

Hần buồn cười quá, đang muốn nói cái gì đó, nhưng khi ngược mắt lên nhìn thấy dáng hình của nàng, hô hấp bỗng nhiên đông cứng lại.

Mới vừa rồi nàng tắm rửa cho con chó con đã chạm vào vết thương khiến nó bị đau nên giấy dựa lung tung, vùng thoát khỏi tay nàng, bắn nước tung tóe khiến nửa người nàng ẩm ướt. Quần áo màu trắng lung loạn, vạt áo mơ hồ buộc vòng quanh thân hình nàng... Thế này chẳng phải là muốn mời gọi người ta rồi còn gì!

“Để cho ta, người vào đổi xiêm y đi.”

“Người được sao?”

Chỗ nào không được? Mấy chai lọ trước mặt, không có ai cao tay hơn hần đâu.

Vì thế, cục thịt nhỏ trơn tru bị bao thành một tiểu bạch cầu.

Nhìn thấy có người bạn cũng đi qua con đường mà trước đây hần đã từng phải trải qua, hần nhất thời cảm thấy – mãn nguyện.

Thì ra trên đời này, hần cũng không tịch mịch.

Áp Trần vui mừng nghĩ.

Vì thế, con chó cụt tai dưới sự chiếu cố của hai người bọn họ, dần dần cũng lành, có thể chạy có thể nhảy. Ban ngày, lúc hai người bọn họ đi chợ buôn bán cũng mang con chó đi theo. Lâu rồi cũng thành quen, con chó cứ suốt ngày quanh quẩn chạy theo hai người.

Nàng tham ăn, con chó kia càng tham hơn. Thật sự có thể phối hợp với nàng thành một đám xiếc ngốc. Một người một chó, rất hợp khẩu vị, trở thành một bộ đôi hoàn hảo.

Vốn tưởng rằng nàng chỉ nói chơi thôi, ai ngờ nàng thật sự muốn huấn luyện nó trở thành cục cưng thứ hai. Lúc thì cuộn tròn tứ chi ngụy trang thành quả banh nhỏ. Lúc thì nằm ườn trước thềm phơi cái bụng mềm mại ra sưởi nắng. Thường xuyên đùa nghịch với khách, những cử chỉ vô tâm của nó không ngờ lại mời chào được không ít khách hàng.

Chưa đầy mấy ngày sau...

“Ta... có việc muốn thương lượng với người.”

“Chuyện gì?”

“Ta ở trong khu rừng phía sau nhặt được một con thỏ trắng...”

Lại muốn nuôi?

Cũng hay, đã nuôi chó rồi, nuôi thêm một con thỏ nữa cũng không có gì.

Con thỏ nhỏ đập nhảm cạm bẫy của thợ săn, xem chừng đã bị thương. Bọn họ tạm thời thu nhận con thỏ, giúp nó băng bó vết thương, tính đợi sau khi lành lại sẽ thả về rừng. Nhưng khoảng thời gian này, con thỏ được ăn được ở thoải mái quá nên không chịu đi nữa. Bọn họ đành phải nuôi nó.

Lại qua mấy ngày nữa...

“Có một con chim tiểu tước đậu trên cửa sổ nhà chúng ta kìa!”

“...”

Nuôi chim tiểu tước không tiêu tốn bao nhiêu lương thực, nhưng là...

Vấn đề ở chỗ, sáng sớm nó kêu mà tối trẻ cũng kêu, làm cho người ta không thể nào ngủ say nổi!

Muốn ném nó vào trong viện, nàng lại cố tình nói. Chim tiểu tước mới sinh vốn thể chất đã rất yếu rồi... Như vậy thì, nàng muốn điều dưỡng nó đúng không?

Nàng chẳng những lúc nào cũng chiếu cố cái tổ chim trong phòng sao cho thật ấm áp, mà còn đi đến chỗ nào cũng đưa nó theo. Hắn sắp bị những tiếng kêu chiêm chiếp không ngừng đeo dặt bên tai làm cho phát điên rồi.

Tiếp sau đó...

“Ta... Ta nhật được một con dê mẹ nè...”

Hắn ngửa đầu không nói gì, hỏi trời cao.

Thế nào... Càng nhật càng được con to, càng nhật càng khoa trương?

“Người đừng lo chuyện bao đồng nữa!” Quả thật là được đăng chân lên đăng đầu, hẳn rốt cuộc không thể nào đồng ý một cách thoải mái nữa.

Nhưng... Có lẽ không thể cứu sống nổi. Con dê mẹ sau khi sinh, hấp hối, bị vứt bỏ bên triền núi, chỉ còn lại chút hơi thở. Hắn không muốn thỏa hiệp cũng không được.

Cũng không hiểu là do y thuật của nàng tuyệt hảo hay là loài động vật nhỏ bé này trời sinh đã có nhân duyên với nàng mà không ngờ nàng có thể cứu sống được nó. Vì thế, lại tiếp tục nuôi ở sau viện.

Cũng may, con dê mẹ này cũng không phải là không có cống hiến. Ít nhất hắn còn có thể lấy chút sữa dê để tắm bổ cho thân hình đơn bạc của nàng. Dù sao, bất luận nàng nhật về cái gì, hắn đều có thể từ trong đáy cốc tuyệt vọng tìm được ánh rạng đông. Tất cả, tất cả đều là do hoàn cảnh bắt buộc a...

Muốn nuôi cả một đại gia đình lớn thế này, không có chút kế hoạch thì không được? Ấy da, há miệng mắc quai!

Nhưng sau chuyện cho dê mẹ, hắn cũng chính thức nghiêm khắc cảnh cáo nàng. Đây là lần cuối cùng, không được nhật bất cứ thứ gì kỳ quái về nữa. Nhà bọn họ sắp đầy ngập khách khứa rồi.

Cách hai ngày sau, Mục Hướng Vũ đi thăm người chị dâu đang làm mướn cho Chúc gia trở về. Trong viện phát hiện có thêm mấy con gà con kêu chiêm chiếp, chạy vòng quanh khoảng sân quên thuộc.

Áp Trần mở cửa đi ra, vừa mới mắt đối mắt với nàng một cái. Nàng chợt nhảy lui ra một bước lớn, lắc đầu xua tay, không ngừng biện bạch bản thân trong sạch.

“Không phải ta, không phải ta! Ta về đã thấy chúng ở đó rồi mà.”

“Ta biết, là ta.” Hắn tát nửa chén gạo trắng trong tay ra sân cho gà con ăn.

Nàng ‘A’ một tiếng, chạy vòng tròn quanh người hắn, cao thấp đánh giá hắn, vẻ mặt như muốn nói ‘Người cũng có ngày hôm nay’.

Hắn tức giận trả lời: “Gà nuôi lớn có thể thịt ăn, con thỏ của người có thể cho ta làm thịt không?”

“Người thật tàn nhẫn!”

Con thỏ trắng đang nhảy bật một bên, dường như nghe hiểu được lời hắn nói, nhảy đến căn ống quần của hắn kháng nghị.

“Súc sinh, còn không nhả ra thì tối nay ta sẽ ăn thịt thỏ.” Hắn trầm giọng uy hiếp.

“Thỏ thỏ, mau nhả ra đi. Trong nhà này, hiện thời hắn là đại gia. Hắn muốn thịt thỏ ta cũng không thể bảo vệ được người. Ấy da, không còn cách nào khác nữa, thời thế thắng nhân mà. Chúng ta đều phải dựa vào hắn mới có cơm ăn. Nếu đại gia hắn một khi mất hứng, chặt đứt mười bát cơm, già trẻ lớn bé chúng ta bị bỏ đói cũng không chừng...”

Xem kìa, nói cứ như thể hần mưu tài đoạt vị, ác nô khi chủ vậy.

Hần liếc xéo nàng, muốn nhìn xem tiết mục ‘Bé gái mồ côi phiêu linh thiên nhai’ của nàng có thể diễn được bao lâu.

Nàng lau lau khóe mắt căn bản là không có một giọt nước nào, đang diễn đến lúc cao hứng thì đột nhiên áp sát đến bên người hần, chớp mũi hít hà ngửi ngửi. “Trong người người có cái gì vậy?”

Trái tim đập kinh hoàng, hần vì bị nàng đột nhiên áp đến gần mà ửng đỏ cả hai tai.

Hần vươn tay đẩy nàng trở về vị trí thích hợp. Lúc này mới làm ra vẻ trấn định, lấy từ trong ống tay áo ra một túi bánh đậu xanh.

Thật đúng là một chút đồ ngọt này không thể gạt được, mũi nàng rốt cuộc làm bằng cái gì vậy?

“Tiết đại nương cho đó, ăn xong nhớ cảm ơn người ta.” Toàn thân, hầu như không có ai mà không biết nhà hần có nuôi một cô nương hảo ngọt hóa si.

Nàng cũng thành thật không khách khí, một tay nhéo lấy rồi đưa ngay vào miệng. “Nhân duyên của người đều tốt hơn ta.”

Mới qua được nửa năm, hàng xóm phía trước đằng sau đều khen hần là người chu đáo. Mọi người vốn chỉ thích bề quan theo dõi tâm tính, nay lại luôn ở trước mặt nàng mà khen hần. Cũng không hiểu hần rốt cuộc làm thế nào mua chuộc được lòng người.

Cho đám gà đang vây quanh hàng rào trúc ăn xong, hần lại ra tiền viện đào mấy củ khoai lang và cải trắng mập mạp, tính dùng cho bữa tối.

Một miếng bánh bông nhiên được đưa đến bên miệng hần, hần lắc đầu. “Người cứ ăn đi.”

Mấy thứ này đối với hần mà nói, rất xa xỉ. Lúc nào cũng chuẩn bị sẵn bánh ngọt, tất cả đều là vì nàng.

“A.” Người bên cạnh chỉ cần hai, ba miếng đã ăn hết bánh đậu xanh, bốc một mảnh góc áo của hần lên lau tay.

Hần nhìn chằm chằm vào vết bẩn trên quần áo, cực lực nghiêm túc suy xét – Trên đời này, ở đâu ra một cô bé mồ côi kiêu ngạo như thế, xấu số thuận chịu ác phó như thế?

Mất thấy ‘Gia quyến’ càng ngày càng tăng. Trước kia chỉ có con chó Tiểu Hắc còn được, đi đâu cũng có thể dắt theo. Hiện thời, ‘cả một đại gia đình’ thế này, cũng không thể nào dẫn theo hết mà lên đường?

Vì thế, sau khi suy xét, ngay cả cực cưng – cũng chính là con chó Tiểu Hắc kia, cũng bị bỏ lại giữ nhà.

5. Chương 5

Có một nguyên nhân lớn là, hần cứ cảm thấy có người sẽ xông vào cửa ăn trộm. Đồ ăn trong vườn, còn có con dê mẹ có dấu hiệu ốm yếu lắm rồi. Nếu để cực cưng ở nhà, ít nhất cũng có khả năng dọa dẫm, gây cản trở.

“Không thể nào? Nhà chúng ta đã đủ nghèo rồi. Có kẻ nào vô lương tâm đến thế, ngay cả nhà nghèo kiệt xác mà cũng trộm? Có phải là người suy nghĩ quá nhiều rồi không?”

Áp Trần liếc mắt lườm nàng một cái: “Nếu tên trộm muốn xuống tay, hần sẽ không quản người có phải là người nghèo hơn hần hay không.”

Mục Hướng Vũ nửa tin nửa ngờ. Nhưng chưa đầy mấy ngày sau, khi bọn họ ra chợ buôn bán trở về, phát hiện hàng rào trúc đã bị mở ra phân nửa, trên đất còn lưu lại vài vết máu.

Con Tiểu Hắc chạy ra đón, quẫy đuôi tranh công.

Có thật là đã phát huy công dụng hay không?

“Cục cưng, người quả không hổ là hảo cầu. Ta thật là có mắt nhìn!” Nàng khom người vỗ vỗ đầu con chó, hết lời khen ngợi.

Áp Trần vội vàng vào nhà coi. Về phần tiền của, hắn cất giữ rất kỹ lưỡng, không cần phải lo lắng. Về phần những tổn thất khác, bước đầu xem ra, hắn là chỉ có đồ ăn trong vườn mà thôi.

Nói đi cũng phải nói lại, nhà bọn họ cũng không có đồ đạc gì đáng giá để mà trộm.

Lúc trở ra, hắn không thấy người kia cùng con chó đâu cả. Đã không có chuyện gì, nên hắn cũng không để bụng, quay đầu liền bận rộn làm việc của mình.

Thời kỳ này, nàng vừa trở về là lập tức xách cái hòm đựng thuốc trị thương, vội vàng lên đường. Tới tới lui lui, cũng không hiểu là đang vội vàng làm cái gì.

Trước bữa tối, hắn vừa dùng mấy món đồ ăn còn sót lại nấu xong bữa cơm thì nàng cũng vừa vặn trở về.

“Ta biết là ai đã trộm đồ ăn rồi.” Vừa mới ngồi xuống dùng cơm, nàng đã hất đầu nói.

“Là người trong thôn à?” Cái thôn nhỏ bụi bặm này rất ít khi có khách bên ngoài ghé qua. Đa số đều là những người cùng khổ. Bình thường, tên trộm muốn xuống tay cũng sẽ không chọn nơi này. Tám phần chính là do người trong thôn làm.

Hắn không đuổi theo truy cứu, là vì đối phương ngoại trừ trộm đồ ăn thì trong phòng vẫn ngay ngắn chỉnh tề. Chứng tỏ hắn cũng không mong muốn hay có ý đồ gì nhiều, cùng lắm chỉ là tìm kiếm một bữa ăn no bụng mà thôi.

“Là Tôn tú tài.” Vừa rồi cục cưng đã dẫn nàng đi. Nàng đã chữa giúp hắn cái chân bị cục cưng cắn bị thương.

“Thật sao?” Hắn cũng không quen biết Tôn tú tài lắm. Xưa nay cũng không hay lui tới, không đưa ra được bình luận gì.

“Thê tử của hắn, tháng trước mới sinh đứa nhỏ. Vừa đầy tháng thì người đã bỏ chạy. Hắn một thân gà trống, không có cách gì nuôi sống đứa nhỏ, mới có thể đến trộm con dê mẹ về nấu cho đứa nhỏ ăn.”

“Ừm.”

Thấy thái độ ôn hòa của hắn, những lời chất chứa trong bụng nàng cũng không nói ra được. Cũng không có can đảm để nói thêm gì nữa, đành phải vùi đầu vào và cơm.

Im lặng dùng xong bữa tối, hắn đứng dậy. Trước khi rời bàn còn nhàn nhạt bỏ lại một câu: “Muốn làm gì thì cứ làm, nhưng phải nhớ làm theo khả năng, có chừng có mực. Chẳng phải ai ai cũng giúp là sẽ vui vẻ đâu.”

Hắn còn không hiểu nàng hay sao? Tình cảnh của Tôn tú tài, muốn nàng làm như không thấy, không quản, vậy thì không còn là Mục Hưởng Vũ nữa rồi. Nhưng không biết phải làm sao để nàng hiểu được, thế gian này không phải ai ai cũng có thể giúp được.

Tâm địa nàng rất thuần thiện. Cứ cho rằng thật tình đối đãi thì người khác sẽ cảm nhận được. Nhưng người đọc sách luôn luôn để ý thể diện, khí khái hơn bất cứ ai, không muốn bị mạo phạm hơn cả. Hắn lo rằng, nàng làm chuyện tốt nhưng lại khiến trong lòng đối phương lưu lại vướng mắc.

Nàng muốn giúp, cũng phải xem xem, người ta có chấp nhận tấm lòng của nàng hay không chứ.

Tôn tú tài kia mỗi khi nhìn thấy hắn, luôn ngẩng đầu ngạo nghễ mà lướt qua. Cũng vì cảm thấy hắn không có phúc kết giao nên hắn cũng không miễn cưỡng.

Bởi vậy xem ra, người này tự tôn rất cao, không muốn hạ mình nhận sự thương hại của người khác. Chứ bằng không thì tứ chi đầy đủ cả, trải qua thi cử, tất cả điều kiện đều tốt hơn hắn rất nhiều, có đủ ba bữa ăn no lại có khách khứa, thì việc gì lại phải rơi vào hoàn cảnh như thế?

Hắn đã không phản đối, nàng bắt đầu lấy chút rau xanh và gạo trắng mang qua cho Tôn tú tài. Còn con dê mẹ, ngày ngày hắn vẫn đặt trên bàn, tùy nàng muốn ăn hoặc là muốn đem đi tặng người ta, hắn cũng không can thiệp.

Nàng bắt đầu lẩn lút, động tí là lại chạy qua Tôn gia.

Đứa bé kia tương đối có duyên với nàng. Còn nói Tôn tú tài là một đại nam nhân tay chân thô thiển, sẽ không thể nào chăm sóc cho đứa bé chu đáo được. Nàng làm vú em riết thành nghiện. Hiện thời, đứa bé cũng rất quấn nàng, có khi còn không chịu cho cha nó bế ẵm...

Hắn nhìn thấy, trong lòng dường như thừa ra cái gì, nuốt không trôi mà nôn cũng không ra, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không nói gì thêm.

Bây giờ hắn muốn gặp nàng, đều phải đến Tôn gia mà tìm.

Tối muộn, trời còn đổ mưa. Áp Trần lo lắng nàng trở về sẽ bị mắc mưa ướt sũng nên mang ô đi đón nàng. Lúc đến Tôn gia, nhìn thấy hai người đang đứng ngoài cửa. Tôn tú tài khoát một tay lên bai nàng. Tiếng nói chuyện truyền đến, câu được câu mất...

“Nàng cùng hắn... Ta không để ý. Thật sự, ta có thể tiếp nhận nàng...”

Tiếp nhận.

Hắn nói là ‘tiếp nhận’. Dường như muốn ban ơn vậy đó, nói sẽ không để ý.

Một đại cô nương, nhiều năm qua lại cùng nam nhân ở chung một phòng. Đối với những người đọc sách, kể xem trọng lễ giáo còn hơn cả mạng sống mà nói, hành vi này chẳng khác gì thất trinh bại đức, rất khó coi.

Một cô gái danh tiết bại hoại, hắn còn muốn theo đuổi cưới nàng đã là ân tình rất lớn rồi. Nàng hắn là phải cảm tạ hắn đã rộng rãi ngó đến. Đây chính là nàng đang trèo cao.

Hắn không bước lên nữa, chỉ im lặng đứng đó, cách một khoảng xa mà nhìn nàng.

Nàng không chống không đẩy, bởi vì căn bản là đã bị dọa cho choáng váng.

Hoàn toàn không nghĩ tới, Tôn tú tài sẽ nói với những lời này. Nhất thời nghĩ không ra nên đối đáp thế nào. Người này kiêu ngạo như thế, không thể cự tuyệt quá khó coi. Mặt mũi của hắn sẽ không chịu nổi...

Chỉ trong nháy mắt mà nàng đã phải suy nghĩ đến hàng trăm ngàn lần. Xoay chuyển ánh mắt, chợt nhìn thấy một bóng người cách đó không xa. Mục Hưởng Vũ như người sắp chết đuối vớ được khúc gỗ, vội vàng bỏ lại một câu: “Người nhà ta đến đón ta rồi!” Lập tức bỏ chạy giống như chạy nạn vậy.

Mãi đến khi đi đến trước mặt nam nhân kia, dùng sức nắm lấy tay hắn, nàng mới cảm thấy an tâm, thở phào một hơi.

Hắn không nói gì thêm, dương ô lên che cho nàng, thì thầm một câu: “Đi thôi, về nhà.”

Nàng dùng sức gật đầu. “Ừm, về nhà.”

Dọc theo đường đi, ai cũng không cố ý mở miệng. Áp Trần cẩn thận che ô cho nàng. Mưa càng lúc càng lớn. Hắn hầu như đã ướt sũng hết nửa người, nhưng vẫn toàn tâm toàn ý che chở, không để nàng bị dính hạt mưa nào.

Nước mưa cọ rửa con đường nhỏ, khiến nó lầy lội khó đi. Giày thêu lún nửa phần trong bùn, đi lảo đảo bất ổn, phải níu chặt lấy cánh tay hắn đang thông thả đi trước. Hắn nghiêng người nhìn lại, đưa ô cho nàng cầm rồi đi vòng đến trước mặt nàng, yên lặng khom người. “Lên đi, ta công người.”

Nàng mỉm cười, tuyệt đối không từ chối hành động của hắn. Leo lên lưng hắn để hắn mang nàng về nhà. Vừa chiếm được tiện nghi, ngoài miệng còn giả ngạo. “Chúng ta thế này, nếu Tôn tú tài nhìn thấy lại vừa nhịu mày phê bình vừa nói là hành vi không kiểm, khó coi...”

Hắn thoáng dừng một chút, nhưng chẳng nói gì mà chỉ lẳng lặng bước đi.

Nàng thoải mái ghé vào lưng hắn, cái miệng nhàn quá không có việc gì liền trêu chọc hắn, cắn cắn vành tai của hắn. “Này, người nói chuyện với ta chút đi.” Nếu là lúc trước, chẳng phải đã tranh luận rồi sao? Hắn bây giờ là đại gia, cũng không còn như lúc trước, ngốc nghếch ngơ ngác chịu đựng sự trêu chọc của nàng.

Muốn nói cái gì? Người ngoài xem khinh bọn họ, chẳng lẽ bọn họ cũng phải xem nhẹ chính mình hay sao?

Tôn tú tài muốn nghĩ như thế nào là chuyện của hắn. Bọn họ không thẹn với lương tâm, làm gì phải câu nệ những lễ giáo cổ hủ, không biết linh động?

Hay là... ngay cả nàng cũng cho rằng, là hắn đã hủy danh tiết của nàng?

Hắn luôn luôn cho rằng, nàng sẽ không sống dưới sự áp chế của những giáo điều trùng trùng, sống không đúng với cá tính của mình. Kết quả là, nàng cũng trốn không khỏi khuê dự, quan cảm của thế gian, cùng với số mệnh tam tông tứ đức của người con gái...

Về nhà, hắn đặt nàng xuống bên giường rồi bưng một chậu nước vào, ngồi xuống giúp nàng cởi bỏ đôi giày thêu đính đầy bùn đất, tỉ mỉ lau sạch hai chân nàng, sau đó lại mang vào một đôi giày sạch sẽ, mềm mại.

Hắn bưng chậu nước đứng dậy, trước khi rời đi còn ngừng lại trước cửa phòng một lát, bỏ lại một câu: “Đừng gả cho hắn.”

Mục Hương Vũ vốn đang lười biếng nằm sấp trên chiếc giường thân thiết bỗng ngồi bật dậy. “Gì?”

Đã nói rồi mà, đại gia nhà nàng hôm nay cứ là lạ thế nào ấy, hóa ra là vì chuyện này.

Vốn không dự tính sẽ nhắc đến, bây giờ hắn lại chủ động nói chuyện, nàng nhin không được liền muốn trêu chọc hắn. “Không gả cho hắn thì gả cho ai bây giờ? Chẳng lẽ thật sự ở giá làm bà cô già sao, bắt người phải làm lụng vất vả cả đời à? Chẳng phải người luôn nói sợ ta không gả đi được hay sao? Lúc này người đạt thành ý nguyện, vui vẻ nhất không phải là người sao? Sau này không còn ai làm phiền người nữa. Người tự do rồi.”

“Ta đâu có nói như vậy.” Vì nàng làm lụng vất vả, cho tới bây giờ đều là hắn cam tâm tình nguyện. Hôm nay nàng không gả đi được, hắn sẽ vì nàng ưu lự cả đời. Còn nếu nàng gả đi rồi, hắn cũng không nghĩ đến chuyện muốn được tự do.

Cả đời này, hắn đã sớm hạ quyết tâm, nên vì nàng mà chăm sóc, lo lắng hết mức, dâng hiến thanh xuân cả đời.

“Nếu người phải gả đi, ta sẽ thay người tìm mối tốt hơn. Hắn không xứng với người.”

Không xứng?

“Cũng chỉ có mình người nghĩ như vậy thôi.” Người ta còn cho rằng nàng đã tàn hoa bại liễu mà còn trèo cao nữa kia!

“Người không biết được sự trân quý của người thì không xứng đáng có được người.”

Hắn bưng chậu nước đi ra ngoài, bỏ lại Mục Hương Vũ mặt mày khờ ngốc.

Nàng vừa không phải là thiên kim danh môn, cũng không có cửa hồi môn gì nhiều, dung mạo cũng không phải là tuyệt sắc, còn giống như hắn nói, không quy không cự không giống khuê nữ, suốt ngày bắt hắn tìm việc làm, phiền chết... Nhưng cái tên bị bắt phải làm lụng vất vả chết khiếp kia lại nói là, nàng vô cùng trân quý.

Còn nói với một giọng điệu kiên định, đương nhiên như vậy.

Thật ra nàng thật sự biết mình đã gây cho hắn biết bao nhiêu phiền toái. Tình trạng trong nhà cũng không tốt, có thể kiếm được bao nhiêu tiền là chi tiêu hết bấy nhiêu. Trong lòng nàng không phải không biết, chỉ cần nàng mở miệng, hắn liền tính trái tính phải, đào rỗng tâm tư cũng sẽ cứng rắn tìm ra một con đường sống.

Giúp Tôn tú tài, trong lòng hắn rõ ràng là không ủng hộ, nhưng vẫn chưa từng mở miệng phản đối câu nào, bất cứ chuyện gì cũng chiều theo nàng.

Cho tới nay, ăn cơm hắn cũng không ăn đến chén thứ hai, chưa từng hưởng qua mùi vị ăn no. Cần kiệm trích góp, cho dù phải khắt khe với chính mình cũng phải chuẩn bị thích đáng những gì nàng yêu cầu. Rõ ràng đã nói là sẽ nuôi hắn, nhưng cho đến nay, đều là hắn bao dung cho nàng tất cả.

Nàng luôn vì người khác mà bắt hắn phải chịu thiệt thòi. Hắn cũng không có lấy một câu oán hận, bao dung hết tất cả những cơn tùy hứng của nàng.

Giúp Tôn tú tài, nhưng nàng nhận được cái gì? Người ta căn bản vẫn luôn xem thường nàng. Có đáng không?

Còn hấn, cứ mãi ghi nhớ ơn nghĩa ban đầu của nàng, tận tâm tận lực làm hết tất cả. Hấn nhận lại được cái gì? Đáng sao? Đáng giá sao?

Càng nghĩ càng thấy khó chịu. Người như vậy, đáng để nàng phải chịu thiệt thòi như vậy sao?

Áp Trần? Người nên được đối xử tử tế nhất là người kia, người kia...

Nàng nhướn mày nhìn vừa đi lại đã quay lại, trên tay bưng theo một chén canh gừng nóng. Sau khi đưa cho nàng liền đứng sang bên cạnh, yên lặng lấy khăn bông lau tóc cho nàng. Nàng lơ đãng đụng chạm đến hấn, mới biết hấn vẫn còn đang mặc bộ quần áo ướt đầm.

Rõ ràng bản thân cũng ướt sũng, còn vì nàng mà bận rộn... Đúng vậy, cho đến bây giờ, hấn chẳng phải vẫn đối đãi với nàng như vậy hay sao?

Hấn đã từng nói, trên đời này không phải người nào cũng giúp thì sẽ được vui vẻ.

Hình như, nàng đã hiểu đôi chút.

Vì làm việc thiện thì tâm sẽ an ổn, chứ không hề mong muốn nhận được cái gì. Đây là lần đầu tiên, nàng giúp đỡ người khác mà không cảm thấy vui. Trong lòng thật sự rất khó chịu...

Nàng đặt canh gừng xuống, rồi vươn tay ôm ngang hông hấn.

Hấn vô cùng kinh ngạc, cánh tay cứng đờ giữa không trung, đầu óc dường như đã biến thành khúc gỗ mất rồi. Bị nàng thành linh ôm cứng, hấn không biết nên làm thế nào cho phải.

Nàng có vẻ... rất đau lòng.

Trong lúc nhất thời, hấn do dự – không biết nên an ủi nàng, hay là nên đẩy sự tiếp xúc không hợp lẽ nghi này ra.

Nội tâm giao chiến mất nửa ngày, cuối cùng hấn vẫn vươn tay ra, nhẹ nhàng phủ lấy vai nàng.

“Sẽ có người thấy được điểm tốt của người. Hấn không đáng để người phải đau lòng.”

Nàng đau lòng, đau phải vì Tôn tú tài, là vì hấn mà xót xa, khó chịu.

Trên đời này, không phải ai cũng giống như Mục Áp Trần. Có thể gặp được hấn, là hạnh phúc kiếp này của nàng.

Suy nghĩ của nàng, hấn tôn trọng.

Nàng phải gả, hấn thay nàng tìm nam nhân tốt nhất.

Những chuyện nàng phải làm, hấn không hề phản đối hai câu.

Hiểu nàng, hiểu nàng như thế, và cũng... tiếc nàng.

“Người... Về sau nếu không muốn ta làm chuyện gì, có thể nói thẳng. Ta sẽ nghe.” Nàng sục sục mũi, buồn bã tách ra khỏi ngực hấn.

“Ừm.” Chần chờ một lát, hấn cúi đầu nói: “Vậy Tôn tú tài, chuyện đó... sau này ít lại, có thể chứ?”

“Được.”

_____ *** _____

Rốt cuộc là ai nói rằng sẽ nghe lời hấn?

Lời hứa hẹn vẫn còn văng vẳng bên tai, vậy mà đảo mắt lại không thấy bóng người đâu. Thậm chí càng ngày càng nghiêm trọng, cứ vừa buồn bán trở về là lại không thấy bóng dáng đâu nữa.

Thật sự không thể buông bỏ được đến vậy sao?

Thôi, dù sao hắn cũng không cho là thật, cho rằng nàng sẽ nghe lời của mình. Hắn không có lập trường kia, cũng không có địa vị kia.

Hắn đến nhà Đại Ngưu ca phụ giúp mổ heo, được chia ột miếng thịt heo, còn cho hắn cặp chân gà cúng. Hắn cảm ơn rồi cẩn thận bao lại, dự tính tối nay sẽ cho nàng thêm đồ ăn.

Ngưu thẩm trông thấy hành động của hắn, cười thán: “Người đó, có thứ gì ngon đều tiếc không chịu ăn, cứ muốn để dành cho nha đầu kia.”

“Nên thế mà.” Chuyện này cũng đúng thôi mà. Nàng ta cứ mãi nghĩ cho người khác, nếu hắn không nghĩ thay cho nàng thì còn có ai nghĩ nữa?

“Ta biết người rất cứng chiều nó. Nhưng không nên cái gì cũng nghe theo nó. Có khi cũng nên nói nó một chút.” Hai người đó, trong mắt Ngưu thẩm, tuy rằng hắn cứ tự nhận mình chỉ là người làm, nhưng Tiểu Vũ Nhi căn bản cũng không xem hắn là người ngoài. Hơn nữa, cũng chẳng có người làm nào làm đến mức bước vào tình thế như hắn. Tất cả đều nghĩ, việc nên làm thì hắn làm, việc không nên làm hắn cũng vì nàng mà làm tất rồi. Trên đời nếu thật sự có người làm như vậy, nhặt thêm vài tên mang về cũng không sợ lỗ vốn.

Theo nàng thấy, hắn ba phần cũng không giống người làm mà đến chín phần lại giống trượng phu hơn. Tuy rằng không có một khuôn mặt dễ nhìn nhưng tính cách rất kiên định, vừa chịu khó vừa biết cách chiều người. Toàn thân đều hết lòng đứng về phía hắn.

“Tiểu thư... có chuyện gì vậy?”

“Người không nghe nói gì sao? Tôn tú tài kia... Ấy da, tóm lại là không phải lời hay gì. Làm gì vậy chứ? Giúp người ta còn bị người ta xem thường. Thật không đáng chút nào. Người phải khuyên nhủ nó đi.”

Từ ý tứ trong những lời nói ấp úng của Ngưu thẩm, hắn nghe cũng hiểu được vài phần.

Cho nên... là Tôn tú tài đã nói gì đó sao?

6. Chương 6

Không cần phải nói nhiều, chỉ cần tùy ý suy đoán thì cũng không khó lý giải. Tôn tú tài tự nhận cầu thân với nàng đã là hạ mình lắm rồi, bị cự tuyệt tất nhiên sẽ không dễ chịu gì. Hắn cho rằng nàng không biết điều. Lời y truyền ra, làm sao mà dễ nghe được chứ?

Nhưng hắn có năng lực gì đây? Dù có khuyên nhủ thì chắc gì nàng đã nghe.

“Tiểu thư... có suy nghĩ riêng của mình.” Cuối cùng, hắn chỉ có thể đáp lại như thế.

Người ta không thấy gì. Hắn là người ngoài thì chính hắn cũng nên cẩn thủ chừng mực, đừng nên không đứng đắn nữa.

Lời hắn nói có trọng lượng thế nào? Thử qua một lần là quá đủ rồi.

Hắn chỉ cần làm tốt bổn phận của mình. Những chuyện còn lại, không nên lăm miêng, cũng không nên nhúng tay vào lo chuyện bao đồng.

“Đúng rồi, tháng sau Đại Ngưu nhà ta rước dâu, người cùng Tiểu Vũ cùng đến uống rượu mừng nha. Ta thay các người giữ chỗ.”

Hắn thấp giọng đồng ý rồi tạm biệt Ngưu thẩm. Mục Hương Vũ đã về trước một bước, đang ở trong bếp chuẩn bị bữa tối.

Hắn chạy nhanh đến hỗ trợ. Chia chỗ chân gà vừa mang về làm hai phần. Đánh giá sức ăn của nàng không nhiều, không thể một lần mà ăn hết toàn bộ được, cho nên để dành một nửa đến ngày mai ăn tiếp.

Mục Hương Vũ đang ở bên cạnh rửa rau. Đầu ngón tay vẩy nước, thanh âm cực nhẹ, nhẹ đến mức không thể nghe thấy tiếng róc rách. Nhưng hai người bọn họ dựa vào nhau quá gần, hắn tất nhiên không thể bỏ qua.

Hắn nghiêng đầu nhìn vào tay nàng, nhìn thấy trên đầu ngón tay rõ ràng là những lỗ nhỏ li ti do bị kim châm. Có vài lỗ bị châm hơi nhiều, chảy cả máu, liền tùy ý lau vào cổ tay áo.

Nàng bây giờ không chỉ đưa cơm chăm em bé, mà ngay cả may đồ vá áo cũng bắt đầu làm rồi sao? Rốt cuộc nên vì Tôn tú tài làm đến mức nào mới là đủ đây?

Nàng cũng biết... cũng biết người ta căn bản không hề quý trọng chút nào, tội gì phải đem thật tình đến để cho người ta giẫm lên?

Nhưng hắn vẫn không thể nào nói ra miệng những lời giáo huấn khiến nàng đau lòng được.

“...Để ta rửa cho.” Điều duy nhất có thể làm, chỉ là giảm bớt công việc cho nàng, đối với nàng tốt hơn một chút.

Một chút nóng ấm... từ phía sau kê dựa vào người, khiến hắn vô cùng ngạc nhiên.

“Tiểu thư?” Nàng đang làm gì vậy?

“Đừng nhúc nhích, chỉ một lát thôi mà, ta hơi mệt.”

Mệt mỗi sao?

Hắn đứng yên, không gây tiếng động, để mặc nàng dựa vào người.

Nàng đưa tay ra phía trước, vươn dài tay chạm tới cổ tay hắn.

“Thân mình người hình như đã rắn chắc hơn, bây giờ đến lượt ta cần nhờ người...” Làm gì còn đáng vẻ ốm yếu như lúc ban đầu nữa đâu.

“Là nhờ tiểu thư điều dưỡng tốt.”

“Không phải đâu...” Người này nói dối để an ủi người khác, tưởng mọi người đều vô tâm hết sao. Ngoại trừ chữa trị lúc ban đầu, lại khai đơn thuốc, nàng có làm được gì đâu, tất cả còn lại đều là nhờ hắn thu xếp.

Nàng thu hai tay ôm lấy thắt lưng hắn. “Nhưng không sao cả, có thể giữ gìn sức khỏe là quan trọng nhất...”

Hắn không được tự nhiên liền xệ dịch thân, tránh né sự đụng chạm của nàng. Thân dán lấy thân, tư thế này quá mức thân mật rồi...

Đâu thể để nàng làm loạn lên được, cũng nên có hạn độ, phải biết chừng mực chứ.

“Vậy thì được rồi, người ra ngoài ngồi nghỉ đi.”

Nàng nhún nhún vai, hiếm khi không tranh cãi với hắn, ngoan ngoãn đến bên bàn ngồi xuống, há mồm chờ ăn cơm.

Hắn lưu loát làm đĩa rau xanh cùng món thịt khô xào hoa tỏi non, lại chiên một trái trứng, cuối cùng bưng hai chén cơm lên bàn.

Mục Hương Vũ nhìn nhìn bát cơm của mình rồi lại nhìn nhìn hắn.

Trong bát hắn bưng đến cho nàng có mấy miếng thịt gà, còn trong bát của hắn thì ngoại trừ cơm trắng cũng chỉ có hai miếng dưa muối tương. Nếu không đặc biệt lưu ý, thì hắn cứ ăn như vậy mãi.

Nàng gấp miếng thịt trong bát đưa qua, hắn lắc đầu chống đẩy, “Người ăn hết đi, trong bếp vẫn còn.” Thuận tay còn đẩy đĩa trứng về phía nàng.

Đúng vậy, trong bếp vẫn còn, hắn không lừa nàng. Nhưng hắn cũng không nói chính mình sẽ ăn. Nếu nàng đoán không lầm, phần còn lưu trong bếp sẽ tiếp tục xuất hiện trong bát cơm tiếp theo của nàng.

Không có ai hiểu rõ tính tình của hắn hơn nàng. Nếu nàng không nói, e rằng hắn sẽ chỉ ăn độc cơm trắng qua bữa.

Kiên quyết không cho hắn đùa nghịch nữa, nàng đứng dậy vào phòng bếp lấy ra nửa phần chân gà, nửa phần trứng chiên còn lại. Ép hắn phải ăn hết chúng nó.

Hắn không lay chuyển được nàng, đành phải nghe lời.

Dùng xong bữa tối chưa lâu, hấn vừa rửa xong chén bát đi ra lại không thấy bóng dáng nàng đâu nữa.

Hấn mở cửa nhìn ra ngoài, muốn đi tìm nhưng vừa ra đến cửa lại dừng bước chân.

Làm gì vậy? Nàng đâu còn nhỏ nữa, bản thân biết rõ mình đang làm cái gì mà. Lúc nên về tự nhiên sẽ trở về. Hấn ngoại trừ thay nàng chăm coi căn nhà này, thì còn có thể làm được gì nữa.

Nhưng mà... Không thể không thừa nhận, đáy lòng có chút tịch mịch.

Hấn đứng trong viện, nhẹ nhàng mơn trớn cái vông trống rỗng, hồi tưởng lại quá khứ. Những lúc rảnh rỗi, hai người thường cùng nhau ở trong viện ngắm trăng, nói việc nhà việc vật. Đôi khi cao hứng, nàng hay chọc ghẹo hấn, làm chút ngôn hành giả ái muội rất giống, làm hấn đỏ mặt rồi cười...

Nhìn kiểu cách nàng lười nhác nằm trên vông, đối với hấn mà nói, đó chính là cảnh trí đẹp nhất thế gian này.

Hấn từng có suy nghĩ xa xôi, nếu có thể cứ thế này cùng nàng nâng đỡ lẫn nhau, vui vẻ qua ngày. Cuộc sống mặc dù gian khổ đến mấy cũng không ngại. Cả đời hấn còn dám mơ cầu điều gì hơn.

Ý tứ của Ngưu thả, không phải là hấn không hiểu, cũng không phải bị những suy nghĩ tự ti, không có chí tiến thủ quấy phá – Lúc ban đầu có lẽ cũng có một ít. Bởi vì khi đó, hấn ngoại trừ trở thành gánh nặng của nàng ra thì cũng không thể làm được gì. Nhưng về sau, từ từ có thể đứng vững vàng bước chân, rõ ràng chính mình có thể làm được gì đó, năng lực cũng ổn. Có lẽ hấn không phải là người tốt nhất nhưng có hấn ở bên cạnh lo lắng cho nàng, chỉ biết rằng nàng sẽ rất tốt. Tuyệt đối hấn sẽ không tự ti, sẽ không không có chí tiến thủ.

Mặc dù hấn chưa từng tỏ thái độ, nhưng với trí tuệ như nàng cũng phải hiểu được chứ. Nàng muốn hấn làm gì, hấn đều làm cái đó. Nếu muốn dắt tay cùng đi, hấn cũng vui vẻ đưa tay ra. Nếu muốn hấn làm nô làm phò, hấn cũng chiều theo nàng tất cả.

Mãi cho đến hôm nay, nàng chưa bao giờ rõ ràng tỏ ra muốn hấn, vì vậy, hấn cũng không thể làm gì được.

Hấn ngửa đầu, nhìn vầng trăng tròn trên bầu trời đêm. Đối với hấn mà nói, nàng giống như một vầng trăng thanh, ánh sáng rực rỡ mà thiêng liêng. Khi chưa xác nhận rõ ràng được ý nguyện của nàng, hấn không thể, cũng không cho phép mình hành động thiếu suy nghĩ. E sợ chỉ cần một lần khinh suất, sẽ không thể thu hồi.

Hấn, không muốn trở thành Tôn tú tài thứ hai.

_____***_____

Hấn luôn luôn cho rằng, bản thân cả đời sẽ không nổi nóng với nàng. Nhưng hiển nhiên, hấn đã đánh giá mình quá cao rồi.

Cuộc đời chưa đi đến đâu, tính tình hấn đã bộc phát. Hơn nữa còn phát tiết rất lớn, càng không thể nào vãn hồi.

Nguyên nhân của sự bộc phát này là do một ngày, hấn chiều theo lệ thường vào viện cho sủng vật ăn. Không nhìn thấy bạch thỏ, cho rằng nó ham chơi, nên hấn đi dạo một vòng tìm.

Con thỏ này đã bị nàng chiều hư, ham chơi mà sức ăn cũng càng nuôi càng lớn. Còn dám so hơn thua với hấn, động một tí liền cắn ống quần của hấn để thị uy. Hấn tức giận đến mức suốt ngày cứ nói là thèm ăn thịt thỏ.

Hấn tìm dọc theo các phòng một hồi cũng không tìm thấy, liền tiến vào hồi Mục Hướng Vũ một tiếng.

“À, thỏ thỏ hả, ta thả lại vào rừng rồi. Tránh để ngày nào đó ngươi sẽ bắt nó ăn thịt.” Nàng không dụng tâm, thuận miệng trả lời hấn một câu.

“Nói đùa đấy à?” Hấn thực sẽ ra tay được sao? Nó thích cắn ống quần, hấn còn không phải đều để mặc cho nó cắn rồi lại vá quần sau đó sao.

Trong lòng... cảm thấy là lạ.

Nuôi lâu như vậy rồi, từ một con thỏ nhỏ nhỏ nuôi thành một con thỏ béo núc ních, cũng nuôi dưỡng cảm tình lớn lên theo.

Nhưng quay đầu ngẫm lại, nếu nó muốn đi, thả về rừng cũng tốt. Con thỏ kia vốn là loại thú hoang sơn dã. Thả đi, hẳn là nó sẽ càng tự tại vui sướng.

Lại cách mấy ngày sau, con tiểu tước được nuôi lớn cũng bay đi. Hắn không hiểu được là do nàng thả đi, hay là còn tiểu tước tự mình bay đi. Ban đầu vốn bị mấy âm thanh chiêm chiếp kia quấy nhiễu khó mà ngủ được, hiện thời gian phòng an tĩnh trở lại, ngược lại hắn lại cảm thấy thiếu thiếu, có cảm thấy mất mát đến vài ngày.

Có một ngày, khi dọn hàng ra buôn bán, một gã khách vãng lai thấy nàng cùng con chó Tiểu Hắc đùa giỡn vui quá, bị bộ dáng khôi hài, đáng yêu của cục cưng hấp dẫn, rất yêu thích, mở miệng hỏi nàng có thể bán hay không?

Nàng lập tức từ chối.

Một lần, hai lần, ba lần, vị khách kia cứ qua một lần thì sự yêu thích đối với cục cưng càng sâu sắc thêm một phần. Chưa từ bỏ ý định, lại hỏi thăm lần nữa, ngay cả tiền thù lao cũng tăng cao.

Hắn cho rằng, nàng sẽ kiên quyết từ chối. Dù sao đối với bọn họ mà nói, cục cưng không chỉ là một con chó, mà còn là một thành viên trong nhà.

Bỗng một ngày kia, hắn phát hiện ổ chó của cục cưng trống tuếch, hỏi nàng thì...

“Cho người ta rồi!”

Nàng thật sự đã bán cục cưng lấy tiền rồi sao?!

“Chuyện này vì sao không hỏi trước ta một tiếng?”

“Hỏi người làm cái gì? Có thêm chút gạo, cho người ăn nhiều thêm mấy miếng cơm không tốt sao? Miễn cho người cứ nhắc đi nhắc lại chuyện tiền bạc gia sản bên tai ta.”

Bộ dáng chẳng hề để ý của nàng đã khơi dậy triệt để lửa giận mà hắn đã ẩn ức trong lòng bấy lâu nay.

“Chính mình vô tình vô nghĩa thì đừng có đổ hết trách nhiệm lên đầu ta! Bấy lâu nay ta có so đo ăn nhiều ăn ít với người bao giờ đâu. Ăn ít mấy bát cơm để nuôi một vườn gia cầm gia súc, là ta cam nguyện!” Không sai, ban đầu hắn cũng rất đau đầu chuyện súc vật đầy nhà, thậm chí đã cấm nàng không được đem về thêm phiền toái cho hắn. Nhưng mà, nhưng mà mấy con chó nhỏ, con thỏ nhỏ đó, nuôi dưỡng lâu đến vậy, làm gì mà không nảy sinh tình cảm? Nàng có thể nhẫn tâm như vậy sao, nói thả liền thả?

“Người hung dữ với ta làm gì? Thả bọn nó đi, trong nhà không phải thanh tĩnh hơn rất nhiều đó sao? Chỗ ở mới của bọn nó cũng rất tốt. Để bọn nó được hưởng thụ những đãi ngộ mà chúng ta không thể cho được, có cái gì không tốt chứ?”

“Cho nên nếu có một ngày nào đó, người khác ra giá muốn mua ta, người cũng sẽ thư thái nhượng lại, có đúng không?” Đây mới là điều khiến hắn để ý nhất. Hôm nay là thỏ là chó, một ngày nào đó cũng sẽ đến lượt hắn?

Cái gì là tốt nhất? Là ăn ngon mặc đẹp sao? Là giàu có nhất nước sao? Hay là kim bích huy hoàng trong hoàng cung mới là tốt nhất? Nếu muốn so, so tới so lui, so đến khi nào mới xong đây?

Tình cảm ơn nghĩ giữa người với người, há có thể đánh đồng với điều kiện tục khí bên ngoài hay sao? Nếu nàng tính tới tính lui chỉ có mấy chuyện này, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày, đem hắn treo giá bớt một thêm hai mà thôi.

Hành vi của nàng, hoàn toàn, triệt để, làm tổn thương hắn.

“Dù sao, ngoại trừ Tôn tú tài, cái gì người cũng có thể từ bỏ.”

“Này... cái gì là cái gì a!” Rõ ràng là đang nói cục cưng, sao lại lôi cả Tôn tú tài ra đây?

“Không phải sao?” Nuôi chó, nuôi thỏ, nuôi tiểu tước, đều là do nàng nhất thời mềm lòng. Thích thú qua đi liền thả hết. Từng quyển luyện một chút ôn nhu, ân trạch, vậy mà chỉ trong giây lát đã biến thành một trò hề cười. Chỉ riêng có Tôn tú tài, dù bị người ta nhàn ngôn chuyện nhảm hãm hại, vẫn cứ kiên quyết không buông tay.

Hắn còn có thể nghĩ như thế nào, nàng còn muốn hắn nghĩ như thế nào?!

“Ta không biết ngươi đang nghĩ gì, nhưng ta sẽ không đuổi ngươi, vĩnh viễn sẽ không, trừ phi tự ngươi muốn đi. Ngươi tin thì tốt mà không tin cũng được. Ở trong lòng ta, vị trí của ngươi đã vượt xa tất cả mọi đánh giá của ngươi.”

Thật sao?

Hắn không hiểu được bản thân có nên tin tưởng nàng hay không. Hiện thời hai người đều đang nổi nóng, hắn lựa chọn yên lặng tránh ra, không cùng nàng tranh cãi nữa.

Kể từ ngày đó, mỗi khi hắn đi ngang qua sân, đều có cảm giác sẽ có cái gì đó mềm mềm, nhột nhột phóng lên cắn ống quần hắn bất cứ lúc nào. Cũng thường hay sưng sờ đứng nhìn ồ chó. Vì thế, càng không thể hiểu được.

Chẳng lẽ nàng... không hề tưởng nhớ những ngày tháng chơi đùa khi xưa chút nào sao? Cục cưng kia cho rằng bản thân là quả bóng, suốt ngày lăn lộn làm xấu, làm nũng. Hắn chỉ nghĩ thôi đã thấy rất khó chịu. Vậy mà nàng, người có cảm tình với cục cưng tốt nhất, làm sao có thể bỏ được? Làm sao có thể như thế được!

Cứ tưởng rằng nàng mềm lòng, ai ngờ nàng lại cương quyết như vậy, ngay cả hắn cũng cảm thấy không bằng.

Hắn không có cách nào giải thoát. Liên tục mấy ngày, chưa từng mở miệng nói chuyện với nàng.

Một ngày nọ, nửa đêm hắn thức dậy không thấy đôi giày thêu ở giường bên cạnh liền khoác áo đi ra ngoài tìm người. Thấy nàng đang ngồi xõm trước ổ chó của cục cưng, râu rĩ thút thít.

“Ngu ngốc, sao lại không thêm đồ ỷ chứ...” Nàng cũng khó chịu, nàng cũng luyện tiếc a...

Nhưng cục cưng đi theo bọn họ, chưa ăn được một bữa cơm ngon. Khó có người nào thích nó như vậy, ngày nào cũng đến thăm. Có người tương tự, vì sao nàng lại không thành toàn? Lâu dần nó cũng sẽ quên đi, nàng chỉ là chủ nhân trong một thời gian ngắn ngủi...

Thật sự, nàng lặng lẽ theo dõi nhiều ngày rồi, luôn mãi xác nhận xem người kia có đối xử tử tế với cục cưng của nàng hay không, nếu không nàng sẽ đòi con chó về.

“Nói ta thích tìm phiền toái... Phải, ta tìm phiền toái thì bản thân ta sẽ thu thập. Ta làm người xấu thì sao, người bất mãn cái gì...” Nếu chỉ có một mình nàng chịu khổ chịu tội, nàng không sao cả. Nhưng mỗi khi vì nàng nhất thời mềm lòng, cuối cùng người phải chịu thiệt đều là hắn cả, thừa nhận quả đắng cũng là hắn. Hắn căn bản sẽ không để nàng phải chịu chút ủy khuất nào. Nếu vậy thì nàng làm sao có thể còn cảm thấy không sao cả, tùy ý để hắn tiếp tục khắt khe với chính mình?

Tiến bước từng gia cầm gia súc một, có thể làm cho hắn giảm bớt phiền não, mỗi bữa ăn cơm càng no. Muốn nàng phải gian khổ thế nào nàng cũng chịu được. Bởi vì không có gì quan trọng hơn hắn. Rốt cuộc hắn có hiểu hay không?

“Ta chẳng qua chỉ nghe được mấy lời độc thoại của hắn, hiểu được vị trí của mình trong lòng hắn. Nếu thực sự không thể chiều cổ cả hai, đương nhiên ta muốn chiều cổ hắn! Cục cưng, ngươi nói đi, ta chọn hắn, đau lòng vì hắn, có gì sai cơ chứ?” Nàng bực mình, độc thoại trước ổ chó.

Lại còn nói nàng không coi hắn ra gì... cái kiểu nói chụp mồm như vậy, còn không phải là oan chết nàng sao.

Buồn nhất là, nàng còn phải giả bộ không hề để ý. Bởi vì chỉ cần tỏ ra một chút không nỡ, nhất định hắn sẽ đòi chó về, sau đó đi khắp núi tìm thỏ. Nàng biết, hắn sẽ làm được.

“Hắn rốt cuộc còn muốn giận đến bao giờ...”

Phía sau, hần lặng yên không một tiếng động, quay trở về phòng. Nằm trên tấm ván gỗ, đắp chăn thật cao, che giấu cái gáy, hai lỗ tai đã đỏ nóng bừng bừng.

‘Nếu thật sự không thể chiều cổ cả hai, đương nhiên ta phải chiều cổ hần a...’

Đương nhiên như thế, không chút do dự.

‘Ta chọn hần, đau lòng vì hần, có gì sai cơ chứ ...’

Cũng... không phải sai, chẳng qua tự nhiên nghe được, lập tức có chút thẹn thùng.

Nghe lên tâm sự của người ta, sau đó đỉnh đặc đường hoàng bước ra, nói một câu: “Này, ta nghe thấy rồi!”

Thật sự không xong rồi...

Hần chẳng những xuyên tạc người ta, còn phát tiết với nàng nữa, lại còn tỏ thái độ kỳ quái mấy ngày liền. Chuyện này... phải xử lý thế nào mới tốt đây?

7. Chương 7

Tiếng chân nhỏ nhẹ đi tới phòng ngủ, rồi sau đó là tiếng tấm ván cửa bị mở ra. Hần nhanh chóng nhắm mắt giả vờ ngủ.

Nàng dùng chân bên giường. Sợ hần bị lạnh, nàng vươn tay giúp hần kéo chăn đắp lại cẩn thận. Tiếp theo, nhận thấy đôi tai hần có vẻ đỏ đỏ nóng nóng, lại vươn tay sờ lên trán hần.

Hơi nóng rồi, không bị bệnh đấy chứ?

Dùng ba ngón tay bắt mạch nơi gáy cho hần, tiếp theo lại muốn khám mạch cổ tay. Bỗng nhiên hần lên tiếng nói: “Đêm hôm khuya khoắc mà sờ cái gì, còn không đi ngủ?!”

Nàng không phải là khuê nữ à? Dám trêu ghẹo nam nhân mà không hề phòng bị, sớm muộn gì cũng sẽ gặp chuyện không may!

Tựa như muốn che giấu điều gì, hần cả tiếng nói xong liền trở mình quay lưng lại phía nàng.

“Không sờ thì không sờ, làm gì mà hung dữ thế!”

Hần... hung dữ?!

Đâu có, đó là bởi vì... bởi vì...

Hần suy sụp thở dài. Cũng may, cuối cùng nàng cũng an phận leo lên giường nghỉ ngơi.

Mới vừa rồi nhất thời nóng vội, giọng điệu của hần... thật sự hung dữ lắm sao?

Nghi vấn đó lưu lại trong đầu, quấy nhiễu hần, nhiễu hần cả một đêm không tài nào ngủ được.

Nên chịu tội với nàng như thế nào đây?

Vấn đề này luẩn quẩn xoay vòng trong đầu Ấp Trần hồi lâu, luôn luôn có những chủ ý bất định.

Nếu đột nhiên chạy đến trước mặt nàng mà nói: “Xin lỗi, hóa ra tất cả những gì người làm đều vì muốn nghĩ cho ta. Ta không nên hiểu lầm rằng người không chịu để tâm...”

Đừng nói là làm, chỉ tưởng tượng thôi đã cảm thấy quá kỳ quái rồi.

Vậy nếu... mua cho nàng món điểm tâm ở Bảo Nguyệt Trai mà nàng thích ăn nhất để lấy lòng, rồi lặng lẽ đặt lên bàn, dùng quà thay lời xin lỗi, có được không?

Có thể thì có thể đó. Nhưng đã bao nhiêu ngày qua, khi hần hôn đôi nàng cũng là một mực giả vờ bận rộn mà không thèm để ý đến nàng. Chuẩn bị điểm tâm cho nàng cũng là một việc mà hần thường làm, nàng có thể tiếp thu tâm ý cầu hòa của hần hay không? Hay lại hiểu lầm là hần muốn cùng nàng đấu đến cùng?

Ngẫm lại vẫn cứ cảm thấy không ổn.

Cũng không cần biết là hấn vì quá bận, hay là hấn muốn đấu khí với nàng, nàng vẫn cứ dứt khoát trốn ra bên ngoài, bỏ lại hấn một mình cho thanh tĩnh... Tóm lại, nàng suốt ngày chạy mất không thấy bóng dáng, mãi đến nửa đêm mới chịu về. Hấn thực cảm thấy không thể tiếp tục như vậy được nữa.

Hấn vừa suy nghĩ, vừa rửa bát rồi đem cất. Trong tay không ngừng sửa sang bát đĩa, tạp vật trên sạp. Trong lúc lơ đãng lại nhìn thấy bánh nướng vừng đặt ở bên cạnh, hấn mới dừng tay lại.

Vẫn còn nóng...

Gì đây! Hấn còn đang tính kế, không ngờ lại bị nàng nhanh tay lẹ chân, tiên hạ thủ vi cường.

Hấn ngược mắt, nhìn lên bốn phía. Dư quang đuôi mắt thoáng nhìn thấy một bóng người nhanh như chớp, trốn vào sạp đậu hũ ở đối diện. Nàng vừa lui thân mình vừa trốn, còn vừa len lén nhìn lại, trộm thăm dò xem phản ứng của hấn.

Xem ra, đại cô nương ngày thường cầu thả, không chút để ý, nhưng lại rất biết suy nghĩ như vậy đây. Hấn không nhịn được liền bật cười.

Chỉ há miệng một cái đã ăn hết cái bánh nướng vừng, hấn phỉ phỉ vừng vương trên người, tâm tình cực tốt.

Có gì mà phức tạp quá vậy? Muốn làm gì thì cứ đi làm là được, kỵ đông kỵ tây, cuối cùng lại chẳng làm được cái gì hết?

Hấn nhẹ nhàng đi đến trước sạp đậu hũ đối diện tìm người, trực tiếp báo với Linh Nhi: “Linh Nhi cô nương, phiền cô nói dùm với cái người đang ở trong kia một tiếng. Cứ trốn như thế thật không giống nàng chút nào, mau về nhà đi!” Dừng một chút rồi nói tiếp: “Ta chờ nàng.”

Linh Nhi liếc mắt nhìn hấn một cái, không khỏi gơ tay lên áp hai gò má đang nóng lên: “Được, biết rồi.”

Thật sự nàng muốn nói là ... hơi quá đáng!

Làm sao có thể nói với đại cô nương chưa gả như vậy... Đây, không phải là lời tỏ tình sao? Thâm ý uyển chuyển hàm súc, làm người ta xấu hổ đến đỏ cả mặt.

Chân hấn vừa mới bước đi, Mục Hưởng Vũ liền lắc mình đi ra.

“Linh Nhi, người nói xem, hấn làm vậy... có phải là không còn giận ta nữa không? Ấy da, người thấy hấn có ngốc lắm không? Giận ta thì cứ giận đi, tội gì phải cực thân đến mức tức giận cả một đêm không ngủ...”

Muốn ta nói? Muốn ta nói ta muốn đánh người sao? Vợ chồng son các người muốn ngọt muốn ngấy, cần gì phải diễn trò trước mặt ta... Sao không tự mình đóng cửa mà dạy nhau đi?

“Ta nói hử? Ta nói người tốt nhất là mau trở về đi. Trễ một chút làm hấn lại nổi giận thì không có ai cứu người được nữa đâu.”

Linh Nhi từ tốn đe dọa, lại khiến cô nương kia nhanh như chớp, chạy vội về nhà. Mới chớp mắt mấy cái đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Nàng cúi đầu, nhìn con sói to lớn đang kề cọ bên chân mình. Nàng ngồi xuống vuốt ve nó, ánh mắt yêu thích vô tận cùng ngưỡng mộ hướng về phía bóng người đang chạy ở xa xa.

“Bọn họ, đẹp đôi quá, đúng không?”

Tình cảm thuần túy như vậy: chân thành tha thiết, không nhiễm thế tục, chỉ toàn tâm toàn ý làm bạn bên cạnh đối phương. Cuộc đời con người ta, có thể có được một cuộc tình như vậy, tìm được một người thật tình với mình như vậy, cũng không có gì là uống phí nữa...

Một ngày, đang lúc thu dọn quán xá, hấn nhanh nhẹn xếp gọn bàn ghế, đuổi nàng vào trong thu bát.

Trong khi dọn bát đĩa vào giỏ trúc, nàng tìm thấy một chén đậu hũ nước đường đã nguội.

Quay đầu nhìn lại, thấy hấn đang giả vờ bận rộn thu dọn đồ đạc, không hề để ý đến nàng, nhưng vẫn không tài nào giấu nổi tâm sự, hai tai đều đỏ bừng lên.

Nàng bật cười, nâng bát lên tinh tế nhấp nháp. Đậu hũ vừa vào đến miệng liền chui tọt vào cổ họng, ngọt đến tận tâm.

_____***_____

Trước khi đi ngủ, Ấp Trần vào phòng, bên trong hoàn toàn im ắng.

Lại chạy đi đâu rồi?

Nhớ lại, mới vừa rồi khi hấn muốn vào phòng thay quần áo thì bắt gặp nàng đang chạy ra ngoài, hấn cũng vội vàng ném mình ra cạnh cửa.

Khi đó cũng không nghĩ nhiều, cứ tưởng nàng đang thay quần áo. Vô tình lại đụng phải lúc cô nương người ta đang làm chuyện riêng tư. Dù sao, cô nam quả nữ ở chung một phòng cũng có rất nhiều điều bất tiện... Mặc dù thật ra, cái gì hấn cũng chưa hề nhìn thấy.

Bây giờ nghĩ lại, càng cảm thấy bộ dạng của nàng lúc ấy rất khả nghi, thái độ lén lút.

Đại cô nương kia thần kinh có vấn đề, chỉ sợ rằng đang lúc tắm rửa mà có bị hấn bắt gặp vẫn có thể hào phóng, đùa yêu với hấn một câu: “Cùng tắm đi!” Làm gì có chuyện xoay xoay vắn vắn như vậy?

Nghĩ như thế, hấn liền hạ quyết tâm phải điều tra nguyên nhân.

Kỳ thật cũng không cần phải lo lắng tìm kiếm thần bí. Hấn vừa đi đến gần liền nhìn thấy một bộ quần áo mới được đặt ngay ngắn trên giường của mình.

Vải dệt này, nhìn có chút quen mắt nha.

Hấn híp mắt suy nghĩ một lát. Nhìn xuống bộ trang phục màu chàm mà nàng để lại, run run mở ra xem, là quần áo đàn ông.

Cho nên, cho nên là...

Hấn cho rằng nàng mua vải là muốn chuẩn bị cho chính nàng thêm vài bộ quần áo mới để trang điểm dung mạo. Về sau hấn có hỏi, nhờ thợ may đồ mất bao nhiêu tiền. Nàng nói không cần, nàng sẽ tự mình làm. Sau đó cũng không nói tiếp gì nữa.

Cũng đã nửa năm rồi đấy nhỉ? Chưa từng nhìn thấy lại bóng dáng tấm vải đó lần nào, cũng không thấy nàng cất may. Còn tưởng rằng nàng không biết nên đã ném cho người nào rồi. Hóa ra là...

Hốc mắt hấn nóng lên. Nỗi lòng kích động không thôi. Cánh tay cầm quần áo khẽ run lên. Hấn khoác thử quần áo mới lên mình, không sai biệt chút nào, hoàn toàn vừa y với vóc người của hấn.

Cái này... còn có thể là ý gì nữa?

Đặt ở trên giường của hấn, mặc vào lại vô cùng vừa vặn. Cho dù, chỉ là tự mình hấn đa tình, hấn vẫn muốn giữ làm của riêng, tuyệt đối sẽ không trả!

“Thích không?” Mục Hướng Vũ im hơi lặng tiếng từ phía sau hấn xông ra, cầm dưới ghé dựa vào đầu vai hấn, mỉm cười hỏi.

Hấn nghiêng mặt liếc nhìn cái miệng đang cười vô cùng ngọt ngào trên vai mình. “Người tự tay may sao?”

“Đúng vậy. Kiểu dáng đều là nhà đại tẩu Chúc gia giúp ta thiết kế. Ngày thường có biết khâu vá chút đỉnh, nhưng may quần áo thì quả thật là chưa làm bao giờ. Toàn bộ đều nhờ cả vào nàng ấy. Vừa học vừa làm cho nên động tác hơi chậm. Người đừng ghét bỏ.” Vốn muốn may một bộ mặc xuân, nhưng lúc này đã gần hết mùa hè luôn rồi.

Ghét bỏ? Sao thể được!

“Thời gian trước người cứ đi đâu không thấy bóng dáng, chính là vội đi làm cái này?” Hấn dè dặt cẩn trọng cởi bộ đồ mới ra, lại cẩn thận gấp lại, cất vào ngăn tủ.

“Đúng vậy! Mấy ngày nữa Đại Ngưu ca thành thân rồi, vừa vận may xong cho người có bộ quần áo mới mà mặc.”

“Ta cho rằng, người đến chỗ Tôn tú tài.”

“Không phải mà!” Nàng la to kêu oan. “Ta đã nói sẽ nghe lời người, người muốn ta không đi, ta sẽ không đi nữa!” Giấu điểm tung tích chính là muốn cho hắn một niềm vui bất ngờ. Xem kìa, không phải hắn đang rất vui về đó sao?

Tuy rằng tính tình của hắn trầm ổn, không bộc lộ cảm xúc quá mãnh liệt, nhưng hai con mắt đen nhánh đều đang tỏa sáng. Nàng biết là hắn thật sự đang rất vui vẻ.

Lúc đầu khi mua vải, tính mua cho Linh Nhi nhưng rồi nghĩ đến mình cũng không cho hắn được thứ gì tốt, khiến hắn cứ phải chịu thiệt thòi hoài. Mặc tới mặc lui vẫn là mấy bộ đồ cũ do cha nàng để lại. Khâu khâu vá vá, sửa đi sửa lại cũng không có bộ nào mặc vừa người, cũng không có bộ nào chân chính thuộc về của riêng hắn. Trong đầu liền nảy ra ý định, muốn vì hắn làm mấy bộ đồ mới, sủng sủng hắn.

Về sau lại nảy sinh nhiều chuyện, tiến độ cứ bị trì hoãn.

Mãi đến sau này, xảy ra chuyện với Tôn tú tài, sau cái ngày mưa tầm tã ấy, trông thấy hắn quần áo ướt đầm mà vẫn toàn tâm toàn ý chiếu cố nàng an ổn yên tĩnh, nàng bỗng nhiên cảm thấy rất khó chịu. Nàng đã quá bạc đãi hắn rồi.

Hắn một lòng vì nàng, còn nàng lại vì chuyện của người khác mà bỏ quên hắn.

Lập tức, nàng liền quyết định phải mau chóng đẩy nhanh tốc độ, may cho xong quần áo mới. Bất cứ chuyện gì, dù to lớn cỡ nào cũng không trọng yếu bằng hắn.

Nàng dựa hẳn người vào, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay hắn làm nũng. “Nhận quà bồi tội của ta nhé, đừng giận nữa?”

Hắn rút tay ra, cẩn thủ lễ giáo kéo dài khoảng cách một cánh tay. “Ta vốn không hề tức giận.”

Cái giọng gắt gỏng hung dữ với nàng hồi trước, chẳng lẽ là tạp âm sao?

Nàng tỏ vẻ ‘Hóa ra người cũng biết nói dối không chớp mắt’ Về mặt kinh ngạc, trừng mắt nhìn hắn.

Hắn tăng hắng vài tiếng, có hơi chột dạ, bèn nói lảng sang chuyện khác. “Làm sao người biết vóc người của ta?”

Có thấy nàng đo đạc hồi nào đâu, sao có thể may vừa vận như vậy nhỉ?

“Đo thì biết thôi!”

“Khi nào?”

“Người quên rồi à? Ngày ấy ở trong phòng bếp, ta ôm, nên đo được...”

Hắn vội vàng nhanh tay che miệng nàng lại. “Đừng nói bậy.” Lời nói này quá ái muội đi. Nếu lơ đãng bị người ta nghe được, danh tiết của nàng, bộ không cần nữa sao?

Chắc, có vậy mà cũng đỏ mặt? Mục Hướng Vũ nhún nhún vai. “Tự mình thích hỏi, lại không cho người ta nói.” Khó hầu hạ quá đó.

Hắn bỗng nhiên đau đầu nhớ tới...

“Người làm sao nói với người ta?” Đại tẩu Chúc gia thay nàng vẽ mẫu thiết kế, tất nhiên muốn biết to nhỏ bao nhiêu mới vẽ được. Tính tình nàng rất kỳ cục, cái gì nên nói, cái gì không nên nói cũng nói toạc cả ra.

“Thất lưng sao? Ta ôm hết đại khái to chừng này, cứ vẽ theo thể này là được... Sau đó đến cánh tay, để cạnh bên thì không ngờ tay áo lại dài đến đầu ngón tay của ta. Bề ngang thì rộng hơn ta một gang tay. Chiều cao, đại khái là...”

Hắn biết rồi!

Nàng cứ nói thẳng một lèo, hấn nghe được lại yêu thích đến mức hai gò má nóng rất như bị nung đỏ, hoàn toàn không dám tưởng tượng xem người ta nghe được sẽ nghĩ thế nào nữa.

Bây giờ mới đi ngăn cản nàng thì có ích gì đây? Mất bò mới lo làm chuồng... Rào thế nào thì bò cũng đã chạy mất hơn phân nửa từ lâu rồi...

Hấn thấy tổn thất thảm trọng, không nói gì, thôi thì đành không nói gì vậy.

Ngày đó, nhà Ngưu thắm rước nàng dâu mới, bọn họ cùng nhau đến chúc mừng... Hấn mặc bộ đồ mới do chính tay nàng may cho.

“Ôi? Tiểu Mục Tử hôm nay đẹp trai quá đi, khác hẳn ngày thường nha.”

Nàng khen lung tung, mọi người cũng theo nàng khen loạn... Cũng thế, hấn sớm đã tuyệt vọng vì không sửa lại cho đúng.

“Ày da, quần áo mới đúng không? Mua ở đâu vậy?”

“Cũng đúng nha, đẹp mắt cực kỳ.”

Ngay cả Ngưu đại ca cũng chế nhạo hấn. “Rốt cuộc người cưới vợ hay là ta cưới vợ đây? Ăn mặc còn nổi hơn cả ta nữa.”

Này... mọi người hện nhau tập trung hỏa lực bắn phá hấn sao?

Người kia ở bên cạnh có vẻ rất ưng ý, phỉu phỉu quần áo hấn. “Lần đầu may quần áo mà đã có được thành tích thế này, ta thật sự có tuệ căn*. Lần khác sẽ may cho người thêm mấy bộ nữa.”

Rồi sau đó là đại tẩu Chúc gia nhìn hấn đánh giá cao thấp một phen, ý tứ đầy hàm xúc, chế nhạo: “Không sai, rất vừa người, cũng không uổng công Tiểu Vũ Nhi ở chỗ ta học hành mấy tháng trời.”

Lỗi tai hấn lại được dịp nóng bừng. Mục Hướng Vũ nghe vậy nhăn mũi, trả lời: “Không cần cường điệu, mấy tháng đâu, ta biết ta đã ở chỗ người rất lâu.”

Nha đầu ngốc, trọng điểm không phải là ở ‘Mấy tháng’, mà là ở ‘Vừa người’. Danh tiết đều đã bị bản thân hủy hết rồi!

Hấn thật sự không biết, có nên nhắc nhở nàng hay không.

Sau cuộc rượu mừng, bọn họ bị tách ra ngồi khác chỗ. Hấn ngồi chung bàn với nhà trai, còn Mục Hướng Vũ thì ngồi ở bàn nhà gái.

Có lẽ tâm tình rất tốt, hoặc có thể là mừng rỡ vì không có người trông giữ, nàng một ly lại một ly uống hết chỗ rượu được mời. Hấn ở bàn bên cạnh nhìn qua, liên tục nhú mày. Hại hấn ăn tiệc mà cũng không an tâm.

Còn uống nữa! Tiểu sâu rượu, đợi đến khi say mềm người, xem người làm sao mà về!

Hàng xóm ngồi cùng bàn thấy hấn đứng ngồi không yên, lúc nào cũng nhìn dáo dác qua bàn bên cạnh, cảm thấy thông cảm, cười nói: “Đừng lo lắng, nha đầu kia rất tinh ranh, nàng biết tự lo ỉnh mà.”

Áp Trần kéo tầm mắt trở về, nhìn đại thúc hàng xóm: “Ta biết nàng không phải là con nít, nhưng mà...” Nhưng vẫn không an tâm. Bản thân cũng không có cách nào khống chế được lòng mình. Cứ phải lo lắng chuẩn bị tất cả cho nàng mới có thể chân chính an tâm, cho dù biết rõ, một mình nàng cũng có thể làm được.

“Cha nàng đã qua đời hơn bốn năm nay rồi. Nếu trí tuệ của nàng không đủ linh hoạt thì một mình làm sao có thể sống đến giờ này? Nàng nha, không dễ gì mà hồ đồ đâu.”

Không dễ hồ đồ...

Bốn chữ ngắn ngủi, ý dụ sâu xa.

Thông minh đã khó, hồ đồ lại càng khó. Mà nàng, đó là đại trí giả ngu, thông minh giả hồ đồ.

“Nàng luôn luôn khát khao có được một người thân. Người lại trong bất cứ việc gì cũng sùng nàng, nàng mừng rỡ đáp trả người. Cho nên ta nói nha, các người đúng là một đôi phối ngẫu tuyệt vời.” Một kẻ thì thích quan tâm người khác, một kẻ lại khát khao được hưởng tư vị được người khác quan tâm. Thật sự là nỗi nào úp vung đó.

Lời đại thúc nhà bên nói, cũng không phải là hắn không hiểu, chỉ là không nói ra mà thôi. Nàng thích giả ngu, hắn cũng vui vẻ để nàng làm một đứa ngốc.

Tiệc tàn, nhìn qua bàn nàng lại không thấy bóng dáng nàng đâu. Sợ nàng lại ôm bình rượu đi kiếm người uống tiếp, hắn vội vàng đi tìm.

Tìm đến hậu viện thì thấy người đó đang nửa đứng nửa tựa vào bên hàng rào, cùng Chúc đại tẩu trò chuyện riêng tư khuê phòng. Hắn đang muốn thức thời tránh đi, lời nói vừa vụn chui vào tai khiến hắn ngừng bước.

“Ta thấy Ấp Trần người quân tử biết lễ nghi hiểu phép tắc, kiềm chế bản thân rất nghiêm. Cho nên hắn cứ cố kỵ sợ hủy hoại danh tiết khuê dự của người. Nếu người không tỏ vẻ một chút, hắn sẽ không hành động đâu.”

“Ta mà không có ư? Từ ngấm ngấm đến trắng trợn đều đã tỏ rõ hết rồi, vậy mà hắn vẫn suốt ngày cứ giả câm giả điếc. Căn bản giống như cái đầu có điểm không thông. Ta còn có biện pháp gì nữa?”

Có... chuyện này sao?

Hắn ngây ngốc thất thần, không thể tin được nàng đã hiểu oan cho hắn, cho rằng hắn bạc hạnh vô tình đến vậy.

“Ám chỉ thế nào?” Chúc đại tẩu tò mò hỏi.

Đúng vậy, hắn cũng muốn biết, đã ám chỉ thế nào? Vì sao hắn là đương sự mà hoàn toàn không hề thấy?

“Ta đã mở miệng muốn hắn cưới ta, có tính là chỉ rõ chưa?”

Dùng cái giọng điệu như vui đùa đó sao? Ba phần tùy ý, bảy phần càn giống trêu đùa. Theo như hắn thấy, đa số đều là rảnh quá nên cố ý nói đùa mà thôi?

8. Chương 8

Hắn bị oan. Nhưng người kia còn tỏ ra oan ức hơn nữa, phần nộ khó cầm nén, nói tiếp: “Ôm cũng ôm rồi. Ở trước mặt hắn lộ chân lộ vai, vừa sờ vừa nắn. Còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ muốn ta xông đến cưỡng bức hắn mới gọi là rõ ràng chính xác hay sao? Ta dù sao vẫn là một thực nữ khuê các chưa gả nha, cũng biết dè dặt chút...” Dừng một chút, “Tuy rằng không quá nhiều.”

Đó là bởi vì... Nàng cứ không đứng đắn làm cho hắn không thể biết được chính xác là nàng có bao nhiêu phần nghiêm túc, mấy phần vui đùa âm ỉ nữa!

Những cử chỉ vô cùng thân thiết đó, hắn cũng biết là đã vượt giới hạn nhưng luôn luôn chỉ cho rằng nàng mê muội, tính tình vốn cầu thả, không câu nệ tiểu tiết. Bởi vậy mới càng cẩn thận giữ gìn chừng mực cho nàng, không thể làm tổn hại đến danh tiết của nàng, ai ngờ... Nàng quả thật là có tâm tư như vậy.

Đúng vậy! Nếu là vô tình thì làm gì mà lúc nào cũng ăn nói khiêu khích, thái độ ái muội như thế? Khôi hài thì cũng phải có giới hạn chứ. Nàng cũng không phải là một cô nương không biết chừng mực.

Hồn nhiên vô tình vì hắn là bại quang danh tiết, là vì... trong lòng sớm đã có định kiến, hạ quyết tâm muốn hắn.

Nhưng hắn không ngờ... Ngay từ rất sớm, từ lúc hắn còn chưa nghĩ rõ ràng được gì, nàng đã trầm ổn quyết định tương lai của bản thân.

Kiên định phó thác cuộc đời

9. Chương 9

Bất tri bất giác, không ngờ lại ngủ thiếp đi.

Đợi đến khi tỉnh lại, người cùng yên giấc bên cạnh mình đem qua, đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Mặc xong quần áo rồi đi ra cửa phòng. Nghe thấy trong nhà bếp có tiếng động, hần bèn theo tiếng mà đi. Thấy nàng đang ngồi xồm bên bếp lò thối lửa, đang cầm rùi bỏ một thứ gì đó, nhìn rất quen mắt...

Hần neho mắt nhìn cho kỹ thì nhận ra, đó chính là tấm ván giường mà hần đã ngủ hơn nửa năm qua.

Khó trách sáng nay khi tỉnh lại đã thấy trong phòng có gì đó khang khác. Hóa ra là cái giường của hần đã bị nàng bỏ ra làm củi đốt rồi...

Khuông ngực cảm thấy ấm áp, hần tiến lên tiếp nhận cây rùi sắt: “Để ta, không khéo bị vụn gỗ đâm tay bây giờ.”

Nàng hào phóng nhượng lại rồi ngồi xồm một bên, nâng má nhìn hần.

“Ây da, hôm nay chúng ta nghỉ bán, có được không?”

Hần nhìn nhìn sắc trời ngoài cửa sổ. Hôm nay dậy trễ, nghỉ ngơi một ngày cũng được.

“Được.”

“Chúng ta chuẩn bị chút quà lễ đi tảo mộ, để cha thiếp gặp mặt chàng.”

Cánh tay đang bỏ tấm ván gỗ bồng thoáng ngừng một chút, lại lần nữa hạ xuống, hần nói: “Vẫn chưa có dịp hỏi nàng, lúc trước... vì sao lại chọn ta?”

Câu hỏi này đã tồn tại trong lòng rất lâu rồi. Cũng không phải là hần tự coi thường mình, mà là lúc đó, thoát nhìn hần quả thật rất thảm hại. Ngay cả chủ buôn cũng không dám trông cậy vào hần.

Nàng lại hỏi tiếc hần một cách kỳ quái.

“Này? Không phải chàng túm lấy thiếp trước, muốn thiếp đưa chàng đi sao?”

Bàn tay ai cứ ra sức túm lấy vạt váy của nàng? Giống như sợ nàng không cần hần vậy. Ánh mắt cũng tràn đầy khát vọng cùng cầu khẩn.

“... Chỉ vậy thôi?”

“Đúng vậy.” Nàng cũng không phải là thiên kim tiểu thư quen được cưng chiều gì. Cho tới bây giờ cũng không cần gia nô. Ngay từ lúc đầu, vốn chỉ muốn có một người bạn. Việc này cần phải cả hai người cùng tình nguyện. Mà lúc đó, hần lại vừa vận bằng lòng đi cùng nàng. Vậy là nàng liền đưa hần đi.

Nếu hai người có duyên phận thì kết làm vợ chồng. Nếu vô duyên thì coi như người nhà cả đời. Tương lai, nếu gặp được người nào hợp ý, thì để hần lấy danh nghĩa huynh trưởng tiễn nàng xuất giá.

Tất cả nàng đều đã tính xong rồi. Nhưng lại không dự đoán được, tính tình của người này còn thú vị hơn nàng tưởng nhiều. Đùa giỡn hay là quan tâm, ba phần giỡn chơi, lại có bảy phần tình ý. So với suy nghĩ ban đầu của mình, nàng càng lúc càng thích người chồng mua được này.

Cho dù là gia nô, nàng cũng sẽ không để người ta vì nàng mà phải lau chân rửa tay gì. Mấy hành động này, nàng cứ nghĩ, đó chỉ là sở thích của mấy thiếu nữ khuê phòng mà thôi. Chỉ cần hần ôn tồn làm bạn tri kỷ, vậy thì khi hần bệnh hoạn, nàng cũng sẽ nguyện vì hần mà thay quần áo cho.

Áp Trần trừng mắt nhìn nàng, thật lâu sau cũng không nói được nên lời.

Há mồm rồi ngậm miệng. Cứ thế lặp lại mấy lần. Ngây ngốc đến thất thần.

“Ta... ta...” Lúc đó, chính là dói đến mức đầu óc choáng váng, lại ngửi thấy trên người nàng có mùi bánh nướng. Nào có biết bản thân túm được cái gì đâu...

Nhưng, phải nói thế nào đây?

Hắn giương mắt nhìn nàng, lại gục đầu xuống, yên lặng chẻ củi.

Vẫn nên giấu nàng thì hơn, cả đời cũng đừng nói. Tạm thời coi như nó là cái... ừm, một sự hiểu lầm đáng yêu.

_____ *** _____

Đây là... sao lại thế này?

Vườn trái cây của thôn Trường Gia đến mùa thu hoạch lại thiếu người làm. Hắn bèn qua đó làm thêm nửa ngày, kiếm khoản thu nhập. Lúc trở về, thế nào... Hôm nay đã xảy ra biến cố lớn đến mức hắn không thể theo kịp như thế này sao?

Nhìn chằm chằm vào vật thể trước mắt.

Hắn – Mục Ấp Trần, quản gia vạn năng của Mục Hương Vũ, nhờ có vô vàn những chuyện phiền phức do nàng ban tặng, trải qua biết bao sóng to gió lớn, sớm đã luyện được tinh thần thép. Cho dù nàng có mang về phiền toái cỡ nào, cho dù Thái Sơn có sập xuống trước mắt cũng không biến sắc, hắn cứ cho rằng đã không có cái gì còn có thể làm cho hắn hoảng sợ, nhưng... nhưng này...

Hắn chớp mắt mấy cái, lại dùng lực dụi dụi vài cái. Hình ảnh trước mắt vẫn không biến mất. Vật nhỏ kia vẫn như cũ, nằm trên giường của bọn họ mà vung tay vung chân. Cho dù hắn cố gắng thông dong trấn định, nhưng lúc này cũng hết cách, đứng ngây ra...

“Mục Hương Vũ! Người ra đây cho ta!”

Hết cách, quản gia đại nhân của nàng đã chính miệng điểm danh rồi. Nàng đành phải sờ sờ cái mũi, từ trong góc tối tha bước đi ra.

“Nói cho rõ ràng, đây là chuyện gì?” Ánh mắt hắn không tự giác dừng lại ở bụng nàng, lại nhìn đứa bé đang chảy nước miếng nhiều nhãi kia, dao động liên hồi. Hôm trước mới cùng nàng vui vẻ giao hoan, muốn sinh trứng sinh con gì thì cũng phải tốn công tốn sức mấy lần. Không, không đến mức nhanh như vậy chứ...

Nhìn thấy ánh mắt hắn dừng trước bụng mình, khuôn mặt nàng bỗng dưng đỏ lên, xấu hổ mắng: “Không biết xấu hổ!”

“Vậy sao còn không nói rõ cho ta nghe?”

“Chuyện là... Mới vừa rồi ra cửa, cô bé này đã ở trong vườn của chúng ta rồi. Trong lòng còn có một phong thơ...”

Hắn tiếp nhận thư, cấp tốc mở ra xem.

Đây là đứa con của Tôn tú tài. Tự y không thể nuôi nổi nên đã hạ thủ xuất ra chiều này. Nói cái gì mà, nếu ngày sau đề tên lên bảng vàng, thăng chức rất nhanh, tất sẽ về đón đứa nhỏ, còn mang vàng bạc đến đáp tạ đại ân...

Chó má! Nếu lỡ y thì rớt, cả đời nghèo túng, vậy thì bọn hắn phải thay y nuôi dưỡng đứa nhỏ sao?

Hắn quả thực không thể tin nổi, trên đời này lại có người như thế. Người đọc sách, không phải hiểu biết nhất là lễ giáo, liêm sỉ hay sao? Vì sao lại ủy thác trước mà không hề hỏi han một lời, xem người ta có đồng ý hay không, vô sỉ như vậy chứ?

Bực mình đẩy bụng mà không có chỗ nào phát hỏa. Nghiêng đầu lại nhìn thấy nàng đang co vai rụt cổ, bộ dạng cúm núp, hắn không khỏi thở dài.

Người ta căn bản đã sớm nhìn thấu cái tính dễ mềm lòng của nàng rồi. Biết chắc nàng sẽ không đành lòng nên mới ném đứa nhỏ lại rồi bỏ chạy. Hắn còn có thể nhẫn tâm vứt đứa bé này ra ngoài, bỏ mặc sống chết hay sao?

“Tốt lắm, tốt vô cùng!” Hấn chỉ biết, nàng không có khả năng để hấn sống yên thân được lâu. Nhớ ngày đó nói biết bao điều êm tai, cái gì chọn hấn, đau lòng vì hấn, tất cả đều là gạt người. Mới an phận chưa bao lâu đã lại chứng nào tật nấy. Hết nhặt chó lại nhặt thỏ, bây giờ còn quá đáng hơn, ngay cả con nít mà cũng nhặt về được. Công lực tăng nhiều đến mức không cần ra cửa, phiền toái đã tự mình tìm đến rồi!

Nàng đó, nàng giỏi lắm. Nếu không phá sản thì nàng không phải là Mục Hướng Vũ nữa.

“Vậy, vậy chàng...” Cái này là đồng ý rồi đúng không? Nàng biết lúc nào nàng quá đáng, hấn cũng luôn trầm mặt xuống không nói lời nào, làm cho nàng rất bất an.

Đứa bé kia ở trên giường đá đập lung tung, vùng vẫy rất hào phóng. Đôi mắt hắc bạch phân minh, sáng lạn rạng ngời chuyển qua chuyển lại, chống lại hấn.

Bốn phía yên ắng không một tiếng động.

Nàng nhìn hấn, hấn trừng lại. Bốn mắt nhìn nhau. Không khí lúng túng. Rồi sau đó...

“Oa...” Không có ai để ý đến, cô bé con mếu máo, bỗng nhiên ngoác miệng khóc lớn.

Thì ra, đó là đang ám chỉ “Còn không mau lại đây hầu hạ ta”

Cuối cùng hấn cũng ngộ ra, vươn bàn tay to chụp tới, đem đứa bé vững vàng ôm vào lòng. Cô bé con cũng rất thức thời, có cái thang leo xuống liền lù lù vào bầu vú tiếng rồi kết thúc công việc diễn xuất, bá vào ngực hấn, ngủ ngon lành.

Hấn kinh ngạc mà nhìn.

Này, tính tình này... sao cứ giống người nào đó ấy nhỉ. Thích ứng trong mọi hoàn cảnh, cộng thêm công phu diễn trò tinh xảo, chọc giận người ta mà vẫn hợp lý hợp tình!

Cho nên là... phải đồng ý ư?

Mục Hướng Vũ lặng lẽ nhẹ nhàng thở phào, quan sát từng cử chỉ nhỏ của hấn không hề bỏ sót tí nào. Trông thấy ánh mắt hấn đã mềm mại dịu dàng hơn rất nhiều. Hấn đặt cô bé xuống, động tác vô cùng nhẹ nhàng, linh hoạt, dịu dàng, như rất sợ sẽ làm cô bé đang say ngủ thức giấc vậy.

Nàng luôn luôn biết rằng, hấn cũng mềm lòng không thua gì nàng đâu. Mỗi lần đều tỏ ra không tình nguyện, nhưng khi đã chiều cổ thì lại tận tâm hết sức. Lúc phải tiến đi lại càng khó chịu hơn nàng. Vậy mà còn dám hung dữ với nàng, còn có mặt mũi nói nàng phá sản!

Ngày hôm sau, hấn liền đến khu rừng sau nhà chặt trúc mang về, lại dùng dao chăm chỉ tước cành tước lá, cẩn thận mài cho bóng loáng rồi làm thành một chiếc nôi trẻ mới sinh.

Mục Hướng Vũ rất ngoan, không dám chạy lung tung bên ngoài nữa mà an phận ở lại trong nhà giúp chồng dạy con.

Nàng muốn đi làm cơm nên ra ngoài gọi hấn một tiếng. Hấn buông nửa giỏ trúc xuống, đứng dậy bế cô bé đang nằm trên võng vào nhà.

Hấn để nàng ăn trước, còn mình thì bụng chén cháo gạo kê đút cho đứa nhỏ.

“Tôn tú tài đã đặt tên cho con bé chưa?”

“Không đâu, cứ suốt ngày oán trời trách đất, quở trách thê tử rồi lại ai thán khi không lại gặp bao xui xẻo, nào có công sức đâu mà nghĩ đến đứa nhỏ nữa.”

“Sao lại có loại cha như thế chứ?” Còn có mặt mũi mà đi oán trách thê tử sao? Chính hấn làm còn chưa xong nữa mà? Đứa bé có loại cha mẹ như thế, thật sự là bất hạnh của nó.

“Hết cách thôi. Bây giờ đã thành con của chúng ta rồi. Chúng ta cứ đặt tên cho nó đi.”

Một câu ‘Con của chúng ta’ đã sưởi ấm trái tim hấn.

“Nàng nghĩ ra tên gì chưa?”

Người nào đó lại lật lật quyển sách, trong miệng thì thào tự nói: “Áp Trần đã đặt cho chàng rồi, vậy chỉ còn...”

Vị Thành.

Cảm động chưa được bao lâu, tất cả đều tan thành mây khói.

Với tính cách của nàng, hẳn tin, nàng thật sự dám lắm.

“Biểu cảm của chàng là sao? Đặt tên như vậy thì người ngoài vừa nghe thấy đã biết chúng ta là người một nhà. Có gì không tốt!” Nàng ngược lại, vạn phần bội phục tư duy nhanh nhạy khéo léo của mình.

“...” Con ác mộng khi xưa đã thành hiện thực, chẳng qua là không phải rơi xuống người mình.

Con gái, con đừng oán ta. Bất kỳ việc gì cũng luôn luôn có thứ tự.

“Không... không có lựa chọn khác sao? Nó là con gái mà, tên này không hay lắm.” Vì không muốn đứa nhỏ ngày sau sẽ oán hủn là vô tình vô nghĩa, thấy chết mà không cứu, hẳn vận dụng hết tài năng hòng ngăn cơn sóng dữ, “Hay là, tiếp câu sau đi...”

‘Khách xá Thanh Thanh liễu sắc tân*’.

Nàng kỳ quái liếc hẳn. “Gọi là ‘Khách Xá’ có vẻ được nhỉ?”

“...” Nàng, thật đúng là lưu manh mà!

“Được rồi, Thanh Thanh thì Thanh Thanh, cha quyết định.”

Chuyện đặt tên cứ như vậy được thông qua.

Nàng lại trêu chọc hẳn, nói để hẳn có dịp kiến tập, tương lai bản thân có con rồi sẽ bắt đầu ngay.

Từ tắm rửa cho đến dứt cho con ăn, một tay hẳn bao hết. Ban đêm, con khóc nỉ non. Hẳn ngủ ít, cho nên trước khi nàng có động tĩnh thì hẳn đã đứng dậy dỗ dành xong rồi.

Đứa bé rất thích cười, ngày thường cũng không khó nuôi. Bởi vậy, tuy là lần đầu nuôi con nhưng cũng không đến nỗi hoảng loạn.

Đứa bé có vẻ quen hơi, thích được hẳn dỗ ôm, cứ bám riết lấy hẳn. Nếu không phải là hẳn, còn có thể giận dỗi khóc nháo lên.

Ban ngày bày hàng buôn bán cũng phải công đứa nhỏ theo. Một ít khách quen cũng sớm thấy nhưng không thể trách.

Ấy da, thì ra hẳn còn có thiên phú làm mẹ. Không thể hiểu nổi... Nàng còn có thể bắt hẳn làm bao nhiêu nữa mới hài lòng đây? Nếu cứ thế này thì con đường trở thành quản gia vạn năng cũng chẳng còn cách hẳn bao xa nữa.

Áp Trần tìm vui trong đau khổ.

Khi trời vào thu, thời tiết bắt đầu se lạnh.

Sau này nàng lại làm cho hẳn vài bộ quần áo, mấy đôi giày. Nói là chỉ mua mấy tấm vải thừa, cũng không tốn nhiều tiền lắm, đỡ mất công bị hẳn cần nhờ.

Nhưng, lại tiêu phí tâm tư của nàng.

Nàng cắt may, dần dần cũng quen tay, động tác nhanh nhẹn hẳn lên. Trước mắt đang gia tăng, đẩy nhanh tốc độ may quần áo mùa đông. Nàng đã chọn được loại vải sợi bông vừa nhẹ vừa ấm, muốn hẳn mặc vào sẽ ấm đến tận tâm, khen nàng đôi câu ‘Hảo hiền thế’.

Vải may đồ cho hẳn còn thừa, nàng cũng không lãng phí, dùng may tã lót cho con. Đồng thời cũng để cho người ngoài vừa thấy đã biết, đây là cả nhà hòa thuận...

Nàng thực sự rất thích cường điệu hai chữ ‘cả nhà’, làm như sợ người ta không biết không bằng.

Ổ trong phòng đổ cho đứa nhỏ ngủ say rồi, trở ra thấy đứa lớn – càng khiến hấn bận tâm hơn, đang ngủ trên vông ở phòng ngoài. Hấn cười khở.

Hấn đang định vươn tay ra khép tấm áo ngoài đang chảy xuống khỏi người nàng, lơ đãng nhìn thấy trong đồng vải nằm lung tung trên bàn, rơi ra một mảnh màu thủy lam.

Màu vải này, nhìn rất quen mắt nha...

A! Là tấm vải vừa mới dùng để may quần áo mùa thu cho hấn!

Nàng lại lấy dùng làm tã lót. Còn còn...

Làm cái yếm.

Dùng vải quần áo của hấn dán lên phần da thịt tinh tế nhất, thân thiết nhất của nàng.

Ái muội như vậy, làm cho hấn, chỉ trong chớp mắt, hơi thở căng thẳng. Không có cách nào đẩy lùi được lửa tình, nhìn thấy khuôn mặt ngủ say hồn nhiên cực hạn của nàng, hấn chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, khát vọng âu yếm...

Hấn quả thật đã làm, cúi người ôm gọn thân thể mềm mại ngọt ngào, tham khát hít hà trộm hương.

“Hái hoa tặc (yêu râu xanh, dâm tặc)...” Trong giấc ngủ triền miên lại phát ra một tiếng nũng nịu.

Ai hái ai, còn không biết đâu!

Bàn tay to lớn luồn vào trong áo, nắm gọn trong tay mềm mại ngấy no đủ. Giọng nam trầm dán lên môi nàng: “Cái kiểu thiếu dè dặt của nàng, còn không phải đang giả bộ ngủ sao?”

Cũng đã khai thật với Chúc đại tẩu về hành vi lộ vai lộ chân rồi mà. Hấn có ngốc cũng có mức độ chứ. Hôm nay không hái, ngày mai lại có người ngằm mắng hấn là đầu gỗ, không biết lãng mạng.

Nàng sung sướng cười khê, rướn người chủ động đặt mình vào tay hấn, không hề che giấu ý đồ nữa.

Hấn bị dụ đến mức cả người như có lửa nóng, ôm lấy nàng bước nhanh trở về phòng.

Từ sau đêm hôm đó, hai người cũng chưa nằm cùng giường, chưa từng tiến thêm một bước hành động. Không biết là vì dè dặt hay vì điều gì khác, hai người cứ cảm thấy ngượng ngùng quẩn ý, cũng có vẻ như chưa hoàn toàn thích ứng với hoàn cảnh và mối quan hệ mới. Tóm lại, nàng rất an phận, hấn cũng không tỏ vẻ gì lắm. Cũng chẳng chơi trò ngây thơ như ngắm trăng nữa. Ngay cả ngày thường cũng không hề có cử chỉ gì thân mật.

Bởi vậy, một đốm lửa cháy lan ra đồng cỏ, rốt cuộc đã không thể thu thập nổi.

Hưởng qua tư vị mất hồn này, hấn mất tự chế dây dưa, cứ muốn xâm chiếm mỗi tấc da thịt của nàng, làm cho nàng thở gấp không nghỉ, liên tiếp xin tha.

Xong chuyện, nàng ghé dựa vào người hấn, tìm kiếm nghỉ ngơi.

Một lúc sau, bàn tay nhỏ bé lại bắt đầu không an phận, sờ đông sờ tây trên người hấn.

Hấn nắm chặt lấy. “Nàng còn muốn thêm lần nữa sao?”

Ngón tay giai nhân gian ác nhéo hấn một cái: “Đừng xằng bậy.”

Ban ngày rất bận rộn cũng chưa thấy hấn nghỉ ngơi chút nào. Lúc này còn có thể đối phó nàng, rốt cuộc thể lực ở đâu ra mà lắm thế?

Bây giờ là ai đang xằng bậy? “Vậy thì an phận đi, chớ chọc ta.”

“Thiếp đang nhìn mấy vết sẹo mà. Trong mắt đại phu không phân biệt nam nữ. Đang nghĩ cái gì vậy!” Khi vừa mang về, toàn thân cao thấp của hấn, nàng đã sờ mó cả rồi, cũng không thấy hấn có phản ứng mạnh như vậy.

Trách tư tưởng hấn không sạch sẽ sao? Có đại phu nào toàn thân trơn tru, ghé sát vào thân đàn ông để xem miệng vết thương hay không?

Hắn nhắm chặt mắt, không nói gì, chỉ biết hỏi trời cao.

“Xem ra, số thuốc đó cũng không tệ...” Bóc hết lớp da cũ già, sau khi tân trang tẩy rửa lại phối hợp điều phối thuốc dán liền sẹo. Bây giờ thì dấu vết cũng đã phai mờ rất nhiều.

“Này!” Đột nhiên, nàng như phát hiện ra điều gì, cả người dán sát vào hắn, mũi cọ mũi, cùng hắn mắt to trừng mắt nhỏ.

“Lại làm sao vậy?”

“Bây giờ thiếp mới nhìn rõ... Hóa ra, chàng rất đẹp trai.” Nếu nhìn kỹ, ngũ quan của hắn thật ra vô cùng tốt. Đoan trang tao nhã tuấn tú. Đợi những vết sẹo cũ trên mặt nhạt dần, hắn là sẽ trở nên hoàn hảo, càng đẹp trai?

Ngày đêm gặp mặt, còn ngủ chung một giường, vậy mà đến bây giờ nàng mới nhìn kỹ bộ dáng của hắn sao?

“Vậy nàng... thích không?” Hắn dè dặt cẩn trọng, chờ mong, mở miệng thấp giọng hỏi.

10. Chương 10

Ngay từ đầu nàng đã tính mua về một người chồng. Sau khi quan sát, nhận thấy hắn là người có thể phó thác chung thân, che chở cho nàng cả đời, tính tình cũng rất tốt, vì thế liền mượn nước đẩy thuyền cho đến hôm nay. Tuy vậy, hắn vẫn hy vọng có thể có một chút gì đó đặc biệt hơn nữa, không chỉ có tình cảm vợ chồng thuần túy như vậy.

Có lẽ là vì hắn tham lam. Hắn thật sự hy vọng, không chỉ có tính tình của mình mà nàng còn có thể thích nhiều điều ở hắn hơn nữa, thích những bộ phận thuộc về hắn ví như giọng nói, tướng mạo, thân mình... Thậm chí là toàn bộ con người hắn.

“Thích chứ.” Nàng ngáp một cái, dựa vào hõm vai hắn, chậm rãi đáp một tiếng.

Rõ ràng đây chính là kiểu ăn nói rất tùy ý, có trời mới dám tin nàng.

Nàng có biết hay không? Có người cực yêu thích nàng. Thích tính tình của nàng, cũng thích cả cái cách nàng ưa tìm lấy phiền toái vào người. Thích tất cả những chuyện nàng đã làm vì hắn. Thích còn người của nàng, thích thân thể của nàng. Thậm chí, yêu thích cả bộ dáng lúc nàng nói chuyện, lúc nàng mỉm cười. Thích ánh mắt sáng lạn, lông lánh lưu chuyển lúc nàng trêu đùa người khác. Ngay cả bộ dáng lúc nàng ngủ, đôi lông mày và lông mi lơ đãng rung động, hắn đều yêu hết, rất yêu...

Nhưng đổi lại, không ngờ chỉ là đôi câu lấy lệ như vậy.

Nếu nàng hỏi hắn, hắn tuyệt đối sẽ không trả lời cái kiểu như vậy đâu.

Đã đôi ba lần bị trêu chọc, nam nhân trong lòng bất bình, liền nổi lòng tiểu nhân báo tư thù. Hắn vươn tay lay nàng dậy, “Đừng ngủ nữa, có chuyện muốn thương lượng nè.”

“Thiếp mệt lắm, lần khác nói sau đi.”

“Không được.” Hắn kiên quyết muốn trả thù đến cùng, “Mở mắt ra.”

“Được rồi... chàng muốn nói gì?”

“Ninh Tâm Đường ở Đông đường muốn thu hồi rồi, nàng có nghe nói không?”

“Cũng có nghe! Nghe nói là Triệu lão gia đã qua đời. Gia sản đã phân chia một phần cho con cháu, thậm chí tận sức kinh doanh cửa hàng nhưng lại không có ai muốn kinh doanh cái cửa hàng nho nhỏ không có mấy lợi nhuận đó, cho nên đã quyết định bán đi.” Nhưng chuyện đó thì có liên quan gì đến bọn họ chứ?

“Hai ngày trước ta có đến đó hỏi thăm, giá cả coi như cũng hợp lý. Nếu nàng không phản đối, ta muốn mua lại tự mình làm. Dọn dẹp bánh trôi đi, bán mấy loại canh canh chè chè đó cũng chẳng kiếm được bao nhiêu tiền.” Quan trọng nhất là, hắn không muốn nhìn thấy nàng hết mệt mỗi lại cảm cúm. Mùa đông còn phải chịu rét chịu run, ngồi xồm xuống nhúng tay vào nước lạnh rửa chén. Nhìn thấy mà đau lòng.

“Chúng ta làm gì có dư tiền?” Hơn nữa, Ninh Tâm Đường là tiệm bán son phấn mà.

“Chuyện này nàng không cần phải lo, ta sẽ xử lý. Ý nàng thế nào?” Hơn nửa năm nay ăn uống tiêu dùng tiết kiệm, cũng đâu phải chỉ vì thích chịu khổ. Số tiền dành dụm được, vốn là vì dự tính sau này nếu muốn kinh doanh nhỏ thì sẽ cần đến nó để làm vốn.

Việc buôn bán của Ninh Tâm Đường nhiều nhất cũng chỉ đủ ăn, khách mua hàng cũng ít ỏi có thể đếm được. Hấn nghĩ, dù sao ông chủ cũng là không ngại nhỡ chuồng* (ví với người làm quan không muốn rời bỏ chức vị của mình). Nếu dùng thành ý đến nói chuyện, hoặc có thể làm cho bọn họ chia ra thanh toán nhiều lần thì chắc cũng mua được.

“Tốt thôi.” Hấn là đại nam nhân, nếu đã không sợ toàn thân mùi son phấn bị người ta cười, thì nàng cũng chẳng có gì cơ gì phản đối cả.

“Thương lượng tốt vậy sao?”

“Lấy chồng theo chồng thôi.”

Những lời nói đầy phụ đức (đức tính của người vợ hiền) như vậy mà khi được nàng thốt ra miệng, nghe cứ quái lạ quỷ dị thế nào ấy.

“Ta nói gì nàng cũng nghe theo sao?”

“Vâng...”

“Mua tiệm xong, nếu làm ăn trôi chảy, cuộc sống ổn định rồi thì chúng ta sinh một đứa con nhé?”

“Được.”

“À, ta nghĩ rồi, sinh được hai đứa thì tốt, một nam một nữ.”

“Dạ.”

“Ba đứa?” Hấn thử hỏi lại.

“Ừm.”

Không thích hợp. Hấn cúi đầu nhìn thử. Giai nhân trong lòng đang cúi mi mơ màng mệt mỏi, nửa thân hồn đã sớm tìm nơi nương tựa Chu Công* rồi. Căn bản là không hề nghe rõ hấn hỏi những gì nữa.

Dùng giọng nói mềm nhẹ, ghé vào bên tai nàng nhỏ giọng hỏi lại: “Thích ta không?”

“Thích...”

“... Ở cùng ta, rất yêu đúng không?”

“Yêu...”

Hấn cảm thấy mỹ mãn, nở nụ cười, ôm chầm lấy nàng, mang theo đáp án chờ mong bấy lâu rồi cuộc cũng đã có được, bình yên chìm vào giấc ngủ.

Mặc dù có được một cách quái dị như vậy.

_____ *** _____

Sau đó, Ấp Trần bàn bạc với Triệu thiếu gia. Hết nói chuyện rồi lại đàm phán, cuối cùng cũng định xong việc mua bán cửa hàng. Về phần cửa hàng, tạm thời vẫn dùng phương thức thuê mượn để đối phương kiếm được chút tiền thuê. Quyền tài sản vẫn thuộc sở hữu của Triệu gia. Hai bên ước định ngày sau chuẩn bị đủ tiền rồi sẽ ký hợp đồng mua bán sau.

Thu dọn sạp bánh trôi, toàn tâm kinh doanh cửa hàng mới của bọn họ, đổi tên theo tên của nàng là Trần Hương Cư.

Tháng đầu tiên, quả thật là cực kỳ gian khổ.

Việc kinh doanh hồi còn ở trong tay Triệu gia chỉ có thể đủ ăn, không có khả năng đổi qua tay bọn họ lại đột nhiên kiếm được đồng tiền lớn. Khấu trừ tiền thuê cửa hàng, số tiền thu được cũng chỉ đủ để chi tiêu

tất yếu, hầu như chẳng dư được đồng nào. Vẫn phải dựa vào việc hẩn cẩn thận tính toán chi tiêu từng đồng thì mới có thể miễn cưỡng chịu đựng qua ngày.

Mục Hướng Vũ đã nói sẽ nghe theo hẩn cả, liền thật sự một câu cũng không hỏi, chỉ yên lặng duy trì từng quyết định của hẩn.

Tình huống trước mắt, nhất định là hẩn đã lường trước được rồi. Không có ai hiểu hẩn hơn nàng. Nếu cái đầu ưa mưu tính sâu xa kia không tính toán ra được thì sẽ không xúc động làm việc. Trong lòng hẩn nhất định đã có tính toán của mình rồi.

Người khác có thể đâm hẩn một dao nhưng lại tuyệt đối mơ tưởng, muốn được hẩn chỉ dạy cách làm ăn. Phong hào ‘Tiền tinh’ Ấp Trần cũng không phải chỉ là lời nói chơi.

Ban ngày, ngoại trừ trông coi cửa hàng mời chào mỗi làm ăn ra, hầu như hẩn đều ngâm mình trong mấy ngăn tủ sách thuốc mà cha nàng để lại. Sau khi nhiều lần mãi thương nghị với nàng rằng, có mấy phương thuốc nếu đem đi điều phối, ngược lại có thể tiêu thụ được thì nàng có đồng ý không?

Dù sao, đó cũng là thành quả cả nửa đời làm nghề y của cha nàng, còn phải hỏi qua ý kiến của nàng mới được.

Lúc này nàng mới chính thức lĩnh ngộ: “Chàng chính là vì tính đến chuyện này sao?”

“Đúng vậy.” Những phương thuốc này là chính hẩn đã dùng thân để làm thí nghiệm rồi. Quả thật rất công hiệu.

Nhưng trên đời này, người bị hủy gần nửa khuôn mặt như hẩn cũng không nhiều lắm. Về sau, hẩn nhấn nại dùng thử loại cao liền sẹo này, đem mình trở thành một bình thí nghiệm, cũng chính vì chuyện này.

“Mới nói chàng đối tính, đột nhiên lại thích chưng diện.” Hóa ra vẫn là vì tiền.

Vài vị khách quen thuộc đều hỏi hẩn đã uống được tiên đan (thuốc tiên) gì, sao da mặt càng lúc càng mịn màng, vết sẹo ngày càng nhạt dần, rõ ràng là một bình sĩ tuấn mỹ.

Làm cho nhóm đại thẩm luôn miệng đùa giỡn. Hóa ra, dùng chính mình làm chiêu bài* (bảng quảng cáo) sống a...

Hẩn đã hy sinh sắc đẹp, phối hợp đến vậy rồi, nàng sao lại không dốc hết tâm lực ra hỗ trợ cơ chứ?

Đã nhiều ngày qua, bọn họ thảo luận đi thảo luận lại, điều chỉnh những phương thuốc hẩn đã đưa ra, chế thành một loại thuốc bôi ngoài da càng thích hợp cho người bình thường dùng để dưỡng da,

Hẩn muốn bán giá cao. Nàng chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi rơi vào trầm mặc thật sâu.

Bán giá đó thì có ma mới mua.

Gian thương! Đồ gian thương kiêu chác món lời kếch sù! Đồ gian thương không có lương tri!

“Ánh mắt làm buôn bán là phải biết nhìn xa, chứ không thể tham món lợi nhỏ trước mắt được. Ngay từ đầu phải phá bỏ giá thị trường, bằng không sau này đừng mong làm ăn khấm khá lên được.”

Hẩn nói rất có đạo lý, nhưng nếu ngay từ đầu đã ít người hỏi mua thì chẳng phải là cũng như rơi vào tình cảnh nhạc cao ít người họa hay sao!

“Nàng không hiểu tâm tính con người rồi. Giá rẻ thì tất nhiên có thể được ưu ái, nhưng ngược lại rất dễ bị trở thành vật tầm thường trên phố, dễ bị khinh thường. Đây chính là bệnh tính của người đời. Quý nhất, vĩnh viễn là tốt nhất.” Chỉ cần có thể chứng minh công hiệu của nó thì người bằng lòng vung tiền như rác, có thể sẽ vượt quá khả năng tưởng tượng của nàng. Bán rẻ, ngược lại còn làm xấu đi giá trị của món hàng.

Mỗi chủ quán đều phải có chiêu bài của riêng mình thì chuyện làm ăn mới khấm khá được. Lúc trước Ninh Tâm Đường sở dĩ chỉ làm ăn thường thường, đó là bởi vì không có gì đặc sắc. Chỗ nó có bán thì chỗ nào cũng bán. Như vậy vì sao lại không thể không tới chỗ khác để mua?

Phương thuốc độc môn của lão đại phu, món ăn chiêu bài sở trường của nữ đầu bếp, hay võ học độc môn... Bọn họ có, người khác không thể có được, là độc nhất vô nhị. Đó mới chính là con đường sinh tồn, không có con đường thứ hai.

Tuy rằng ngay từ đầu, ngay cả đưa hàng ra tiêu thụ hần cũng không đưa, cũng chẳng thấy tỏ ra vội vàng gì. Mục Hương Vũ thấy hần không nhanh không chậm, bước đi trầm ổn thì cũng không nói gì cả. Cùng hần đồng cam cộng khổ, chờ đợi.

Đến tháng thứ ba, cửa tiệm mới tung ra sản phẩm mới. Chính là Ngưng cơ ngọc cốt... cái gì đó cao. Mẹ ơi, hần nói nghe thuận miệng ghê, còn nằng, nói xong liền quên mất tiêu.

“Đưa cho ta Bằng bằng cơ ngọc cốt khi sương tái tuyết chim sa cá lặn quế hương cao.” Hần lạnh lùng nhắc nhở nằng, “Nếu nằng không để ý, ta đã đơn giản hóa nó thành Ngưng hương ngọc phu sương.”

“...Tùy ý, nó là khác gì đâu?” Đều đã trở thành hư không rồi. Thật đáng sợ! Thật đáng sợ!

Nhìn ngân lượng trước mắt, doanh thu nửa ngày liền vượt xa thành quả mà trước đây bọn họ phải tích lũy cả tháng trời, thần hồn kinh hãi bay đi uống trà mãi vẫn không chịu trở về.

Hần rốt cuộc đã làm chuyện gì thế này?

“Cũng không có gì, chỉ đem mấy bình đi tặng cho Ngô Đồng của Lưu gia, mời bọn hần dùng thử.”

Là cô nương mặt đỏ đó sao?

“À, còn có Thanh Thủy Đường thăm cô nương.”

Cô nương Đậu tử?

“Còn có một bình cho...”

“... Chàng không cần phải nói nữa.” Nàng hoàn toàn hiểu rồi.

Việc buôn bán của Trần Hương Cư xem như đã ổn định... Đó kỳ thực là cách nói khiêm tốn thôi. Giữa người với người, truyền miệng có sức mạnh thật kinh hồn.

Lúc ban đầu, khách đến tiệm tuy nhiều nhưng chỉ đến để mua sản phẩm gia truyền chi bảo của cửa hàng nhà bọn họ. Nhưng về sau tiếng tăm truyền nhanh như tên bắn, cứ ai muốn mua son phấn cũng sẽ đến đây mà mua.

Có tiền vốn rồi liền có thể trữ hàng nhiều hơn, chất lượng cao hơn. Loại son phấn xa hoa trong kinh thành, trang sức châu ngọc hình thức độc đáo, hần cũng có thể nghĩ cách chuẩn bị bàn bạc. Có hàng độc, người càng giàu càng muốn vung tiền ra mua.

Kiểm tiền nhiều hơn, cuộc sống cũng càng lúc càng tốt hơn.

Tiếp theo, hần mua quyền sở hữu cửa hàng rồi ở luôn trong thành, nói là hàng ngày đều phải mở tiệm buôn bán, đi tới đi lui không tiện.

Căn nhà cũ khi xưa, hần đã nhờ người tu sửa. Tính khi nào rảnh rồi sẽ cùng nằng trở về thăm lại hàng xóm cũ. Nhóm cô chú liên tục khen nằng thật có mắt nhìn. Nữ nhân, đời này chỉ cần làm được một chuyện thông minh là đủ rồi – đó chính là chọn đúng nam nhân.

_____ *** _____

Đã nhiều ngày trôi qua, thời tiết lạnh dần. Nàng lấy quần áo mùa đông đã làm sẵn cho hần, được cất trong ngăn tủ ra. Mấy thứ này... nên làm cái gì bây giờ mới tốt đây?

Hiện tại, việc ra đường bàn chuyện làm ăn đều do hần đảm nhiệm. Một mặt là vì không thể để nằng bên ba bên ngoài, mặt khác cũng là vì hần biết rõ kỹ xảo. Hần chính là người có đầu óc kinh doanh trời sinh. Bởi vậy, hần không thể ăn mặc tùy tiện được.

Mấy bộ quần áo mùa đông này cũng không phải quá mức keo kiệt, nhưng chỉ là mũi khâu vững chắc chứ không có kỹ xảo gì đa dạng. Kiểu dáng giản dị, trắng trong thuần khiết, lại là loại vải dệt lỗi thời...

Áp Trần ôm Thanh Thanh trở về phòng, đã thấy nàng nhìn đồng quần áo mùa đông trên giường mà phát sầu. “Làm sao vậy?”

Tuy rằng đã thuê vú nuôi, nhưng Thanh Thanh vẫn rất thích quần lấy hần. Ngoại trừ ban ngày phải vội vàng buôn bán ngoài tiệm nên giao đứa nhỏ cho bà vú chăm sóc ra thì ban đêm hần vẫn ôm trở về phòng. Một nhà ba người sinh hoạt cùng nhau.

Nàng ngoái đầu nhìn lại, hỏi hần: “Mấy thứ này... chàng còn mặc không?”

“Mặc chứ. Nàng may cho ta mà, vì sao lại không mặc?” Hần đặt Thanh Thanh xuống giường, thu dọn từng bộ từng bộ quần áo mùa đông, cất lại vào trong ngăn tủ.

Hần luôn khoe khoang với bên ngoài rằng quần áo hần mặc là do vợ nhà tự tay may cho. Nàng không phải cứ hay nói ngoa rằng chính mình là hiền thê tốt đó sao? Hần chỉ thay nàng tuyên truyền rộng rãi mà thôi.

Trở lại bên giường, hần vươn cánh tay ôm lấy nàng. Ngả vào nhau ôn tồn một lúc lâu sau, giọng nói ấm áp của hần vang lên: “Sau này, còn muốn nhờ nàng cắt may cho ta mặc cả đời.”

Nàng cười ngất, liếc mắt nhìn hần một cái, “Trong thành có rất nhiều thợ giỏi, may được rất nhiều trang phục thời trang lưu hành nhất. Chàng còn lo không có quần áo mặc hay sao?”

“Nhưng ta đâu có cưới bọn họ.” Hần thấp giọng rì rầm, vùi đầu vào cổ nàng hôn hít.

Quần áo đẹp ư. Hần vĩnh viễn chỉ nhớ rõ lần đầu tiên khi nhận được bộ đồ mới mà nàng tự tay may cho hần. Tâm tình trong lòng, tất cả đều là quý trọng. Hần để ở cửa hàng chứ không dám mặc, mấy lần cứ mở ra xem rồi sờ sờ một cái, rồi lại nén lòng cẩn thận cất trở vào.

Nàng thấy vậy, ngoài miệng tuy rằng cứ chê cười hần nhưng về sau lại bắt đầu vì hần mà may quần áo. Muốn hần yên tâm mà mặc, đừng sợ sợ hư làm gì, vì còn có rất nhiều, rất nhiều mà...

Còn nữa, lúc ấy hết lần này đến lần khác dọa hần, trong lòng lại nghĩ muốn đem hần trở thành chung một khối với mình – Vị Thành Hương Vũ Áp Khinh Trần, cùng quân cùng một nhà.

Hay đổ cả giỏ đậu ra bắt hần nhặt, là vì biết tính tình của hần nóng vội, muốn báo đáp chút gì đó cho nàng, ôm đồm rất nhiều chuyện vào người mình. Cho nên dứt khoát đuổi hần đi lựa đậu, không cho hần làm việc nặng nữa. Để tránh thân thể còn đương dưỡng thương không thể gánh vác nổi.

Hần biết. Hần biết nương tử của hần mềm lòng, thương tiếc hần nhưng ngoài miệng lại nói nói không ngừng. Chuyện đó, phải là người có tâm mới có thể cảm nhận được, mới có thể hiểu ý được.

Nàng đẩy hần ra, ngồi ngửi trên người hần.

Trước đây luôn cảm thấy mấy hương vị ngọt ngào này tắm lên người hần, biểu cảm thật đáng yêu. Nhưng bây giờ thì... rõ ràng là một người vợ ăn phải dấm chua của hần, không thể nào còn cảm thấy đáng yêu được nữa.

Hần đánh bài ngựa, tự khai nhận, “Vừa mới đến thanh lâu, uống một ly.” Thật sự chỉ có thể thôi.

Có người nào như hần không? Ngay cả đến thanh lâu mà cũng thản nhiên bộc trực thừa nhận.

“Sờ soạng hoa nương ở đâu? Mùi son phấn nồng quá đó!”

Hần bán son phấn mà, không có mùi son phấn mới lạ đó.

“Một ngón tay cũng chưa để bọn họ chạm vào.” Hần đến đó bàn chuyện làm ăn, chứ có phải đi tìm hoan mua vui gì đâu. “Ta trực tiếp cùng bàn chuyện với chủ chứa trong viện, sau này tất cả son phấn mà các cô nương ở Minh Nguyệt Lâu sử dụng, toàn bộ do chúng ta cung cấp.”

Đây là mối làm ăn không nhỏ. Sau khi bàn xong, Bảo nương kính hần một ly, hần đành phải uống thôi.

“Ta mệt rồi, nàng còn chưa ngủ sao?”

Hừ, ngày xưa cực khổ như vậy, hần phải đi sớm về muộn mà có thấy hần than mệt tiếng nào đâu. Bây giờ giả vờ mệt là vì muốn trốn tránh sao!

Thắt lưng bị ôm tròn, lôi kéo lên giường, bá đạo ôm chặt vào trong ngực, thấu tiến môi cùng môi mút mấp một lát, lại cắn cắn hai cái, có chút làm càn lại liếm liếm... Nhưng, nhiều nhất cũng chỉ có vậy mà thôi.

Nếu nàng bằng lòng, cho hắn một chút hưởng ứng thì hắn sẽ thuận thể thân thiết lâm trận. Nếu không tỏ vẻ muốn tiếp tục, hắn cũng sẽ đình chỉ ở đó, an phận đắp chăn đi ngủ.

Người này dường như rất ngoan, nếu nàng không cho phép thì hắn sẽ không làm xằng làm bậy.

Ngón tay lằn mò đi xuống, nắm chặt lấy hạ thân của hắn, buộc chặt lửa nóng.

Ghi chú:

*Chu Công: tên thật là Cơ Đán, là công thần khai quốc nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc. Ông có công giúp Chu Vũ Vương (Cơ Phát) lập ra nhà Chu (1122 – 256 trước Công nguyên), giành quyền thống trị Trung Hoa từ tay nhà Thương. Sau khi Chu Vũ Vương chết, Cơ Đán đã giúp vua mới là Chu Thành Vương xây dựng và phát triển nhà Chu thành một nước mạnh mẽ và có công xây dựng nên nền văn hóa Trung Hoa rực rỡ trong quá khứ. Công lao to lớn của Cơ Đán với sự phát triển của văn hóa Trung Hoa khiến người ta gọi ông bằng chức vụ là Chu Công (quên đi cái tên Cơ Đán), khiến cho nhiều người lầm tưởng Chu Công là tên thật của ông.

Trong Luận ngữ còn nhắc đến việc Khổng Tử luôn nằm mộng thấy Chu Công, nếu như lâu mà không thấy mộng thì Khổng Tử cho là mình đã suy rồi.

11. Chương 11

Quả nhiên có đến thanh lâu nhưng lại rất ngoan ngoãn. Lúc này tinh thần vẫn còn rất cao, chẳng hề có bộ dáng của nam nhân vừa với tìm hoan mua vui xong.

Nàng cười thầm. Trên đời này còn có nam nhân nào ngốc nghếch như hắn thế? Đã vào vườn hoa rồi mà còn không biết hái mấy đóa xuống mà tận hưởng lạc thú trước mắt. Mục Hưởng Vũ nàng thật biết chọn, chọn trúng một tên ngốc rất an phận.

“Chàng thôi đi, Thanh Thanh đang ở đây đó.” Nàng miễn cưỡng nói một câu, khép lại áo, che lấp bộ ngực vừa bị lộ ra phân nửa. Vẻ mặt bình tĩnh trở mình, ôm tròn lấy đứa nhỏ.

Thanh Thanh đã đùa chán chê rồi, không biết đã ngủ thiếp đi từ lúc nào nữa. Nước miếng chảy xuôi xuống, ướt cả gối!

“Mục Hưởng Vũ!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi. Có gốc cỡ nào cũng biết nàng đang ghẹo hắn mà.

Có người dám đem chuyện này ra đùa cợt vậy sao? Làm người ta dục hỏa tăng vọt rồi lại xoay người đi ngủ cho được sao? Khá lắm! Tiểu hồn đản*! (hồn đản: (tiếng chửi) đồ trứng ung, đồ khốn)

Thiếu chút nữa là nàng đã thất thanh cười to.

Tên ngốc này! Vậy mà còn không biết cường thế xông lên, đem tất cả chiêu thức toàn thân trêu ghẹo, làm cho nàng không thể không muốn được hay sao? Nói không được, là liền ngoan ngoãn không dám vượt qua Lôi trì dù chỉ một bước. Xứng đáng là gã ngốc cho nàng đùa chơi mà!

“Vũ nhi...” Toàn thân bực bội vì không được ai để ý đến, vô cùng đáng thương, gọi một tiếng.

Căn phòng hoàn toàn im ắng.

“Nàng khi dễ ta...”

“Ồ...” Đáp lại hắn là một tiếng ậm ừ khó hiểu, sau đó là tiếng thở nhẹ đều đều, biểu hiện chủ nhân của nó đã đi vào giấc ngủ.

Chọc hắn rồi đi ngủ thật sao?

“...Có còn yêu ta không?” Hỏi rất ai oán.

“Yêu...” Mơ hồ đáp lời.

Được rồi, cam nguyện.

Thừa dịp nàng trước khi ngủ thần trí thường hay mơ màng không rõ, câu kéo ở nàng một câu nói ngọt, xoa dịu lại trái tim đang khô cạn. Đó là một nghi thức cố định trước khi đi ngủ.

Ấy da, hấn thăm quá đi...

_____ *** _____

Lại nửa năm nữa trôi qua. Trần Hương Cư buôn bán càng lúc càng tốt. Hấn lại tìm một chỗ khác để mở chi nhánh.

Vì thế, Mục Hương Vũ đưa ra yêu cầu, xem có thể mời Linh Nhi đến giúp một tay hay không.

Sao hấn lại không hiểu được tâm tư của nàng chứ. Nàng muốn giúp Linh Nhi, để cuộc sống của nàng ấy ổn định hơn nhưng lại sợ sẽ làm tổn thương đến lòng tự tôn của đối phương. Lo lắng cẩn trọng, đến khi chân chính cần thiết mới thuận theo tự nhiên mà đưa ra đề nghị.

Hấn cũng nhận lời, dựa theo ý nàng mà an bài thỏa đáng.

Chi nhánh mở ra chưa được bao lâu, hấn lén trộm lấy nửa ngày nghỉ, ôm Thanh Thanh, cùng nàng dật tay nhau đi dạo chợ.

Trước kia, cuộc sống bận rộn suốt ngày đêm. Chỉ có thể nghĩ đến làm sao lo cho cuộc sống của nàng ngày càng tốt hơn. Chưa bao giờ có thể nhàn nhã như vậy cùng làm bạn với nàng, cảm nhận sự náo nhiệt của phiên chợ đông.

Bây giờ, cửa hàng đã thuê được tiểu nhị, hấn có thể bầu bạn với nàng bất cứ lúc nào.

Hấn nói: “Muốn đến đằng kia không? Chân trời góc biển gì ta cũng sẽ đi với nàng.”

Nàng cười, trả lời: “Đúng vậy, bây giờ thành đại gia rồi liền tiêu tiền như nước ha.”

Tiêu tiền như nước không phải là trọng điểm, mà là cuối cùng đã không còn để nàng phải chịu thiệt thòi nữa. Có thể dẫn nàng đến tiệm ăn, gọi cho nàng món ăn nàng thích nhất mà không cần phải tính toán xem hết bữa cơm này sẽ còn có bữa cơm sau hay không.

Nàng nói muốn đến Thiên Hương Quán ăn bánh bông tuyết và canh ngân nhĩ liên dong. Bọn họ chọn một vị trí cạnh cửa sổ trên lầu hai, có thể nhìn thấy phố cảnh cùng đám đông như nước chảy bên dưới.

Hấn gọi mấy món ăn danh tiếng, sau khi nếm thử, nếu ngon liền gấp một phần bỏ vào bát của nàng.

“Ăn đi, muốn ăn bao nhiêu món ngọt, ta cũng sẽ không ngăn cản nàng.”

“Vẫn cứ thích quẩn đầu quẩn chân...” Nàng thấp giọng, cũng không dị nghị gì, vui đầu vào ăn.

Hấn cười cười, dút cho Thanh Thanh một thìa cháo cá bạc. Khi nào rảnh rồi mới nhắc đùa nhảm nháp vài miếng.

“A làm... muốn...” Đứa nhỏ ở trong lòng hấn không chịu an phận. Vươn cánh tay nhỏ bé ra, vài lần có ý đồ muốn với lấy đồ ăn trên bàn.

“Thanh Thanh cũng muốn ăn thịt ư?” Răng cũng chưa mọc dài đã muốn nhai cắn rồi sao.

Xắn một miếng thịt nhỏ ra cho nó ăn thử. Nó cắn mấy miếng, có lẽ ê răng, khuôn mặt nhỏ nhăn nhó lại rồi nhổ ra.

Hấn dùng tay hứng lấy, có chút vui sướng khi người ta gặp họa. “Xem con còn dám không biết tự lượng sức mình nữa không.”

“Cha...” ăn no rồi, khuôn mặt nhỏ nhăn tìm ngực hấn rồi cọ cọ vài cái, xoa xoa mắt, có vẻ mệt mỏi.

Hấn ôm con vào lòng, điều chỉnh tư thế cho con nằm xuống, vỗ về cho nó ngủ yên trong ngực mình.

Đứa nhỏ đã biết nói rồi. Hàng ngày, nói nhiều nhất chính là ‘Cha cha’. Không có việc gì cũng kêu hai tiếng, gặp ai cũng kêu. Bị hấn chỉ trích không biết tiết chế, gặp ai cũng gọi cha cha.

Uổng phí hần ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn nó. Khi nghe được câu gọi cha đầu tiên, còn kích động đến mức không nói nên lời. Kết quả là, căn bản là với nó thì có là ai cũng tốt. Người người ôm qua tay đều cười hơ hớ, ngoan vô cùng.

Mục Hương Vũ lại cười nói: “Nó giống như nhất định muốn trở thành con của chúng ta vậy.”

Trước kia cuộc sống không ổn định, bày sạp buôn bán còn phải cõng nó trên lưng. Vui vẻ lắc lắc, vẫn cứ ngủ an lành như cũ, không khóc không nháo. Rất biết phối hợp với bọn họ.

Gia cảnh về sau đã được cải thiện, vẫn cứ mang nó theo bàn chuyện làm ăn. Biết người làm ăn phải luôn tươi cười chào đón khách. Gặp ai cũng vậy, không phải cười hơ hớ thì cũng là ngọt ngào, làm cho người ta càng thích ôm thích bế nó.

Lo cho Thanh Thanh ngủ xong, hần mới có tâm tư để ăn cơm.

Hần sớm đã luyện thành tuyệt kỹ một tay ôm con, một tay cầm đũa ăn cơm. Ăn được mấy miếng lại thuận miệng nói: “Dùng cơm xong, ta đưa nàng đến một nơi.”

Nàng ngừng đũa, nhìn hần dùng đũa tách con gà bát bảo ra rồi gấp cho nàng phần đùi tươi ngon nhất.

Bất luận là giàu hay nghèo, thái độ của nam nhân này vẫn trước sau như một. Trước khi ngồi xuống phải thu xếp cho nàng vui chơi giải trí ổn thỏa cái đã, vĩnh viễn luôn muốn giành cho nàng những thứ tốt nhất.

Có một số người, có thể đồng cam cộng khổ nhưng lại không thể chung hưởng vinh hoa phú quý. Người như vậy thấy được rất nhiều. Hần nói nàng cầu thả nhưng thật ra trái tim lại trong sáng như tuyết. Rất nhiều chuyện, tưởng chừng như không suy nghĩ gì, nhưng lại âm thầm dự tính tất cả.

Cho nên, ngay từ đầu nàng đã không bộc lộ nhiều cảm xúc, không ngóng trông điều gì. Nếu hần muốn đi, nàng cũng sẽ không làm hần phải khó xử quá mức.

Nhưng nam nhân này...

Bất luận hoàn cảnh như thế nào, trước sau vẫn không thay đổi ước nguyện ban đầu. Khiến tận đáy lòng nàng, cuối cùng lại có chút lưu luyến, không nỡ dứt bỏ.

“Đủ rồi, Ấp Trần.” Bất luận là bữa ăn này hay những thứ hần đã làm cho nàng, tất cả đều đã vượt xa những mong muốn ban đầu của nàng.

Hần cười hòa nhã: “Nàng cảm thấy đủ rồi sao?”

Tất cả những cố gắng đều là vì muốn cho nàng cuộc sống an lành sung túc. Định nghĩa về ngày lành của mọi người đều giống nhau. Mà người trước mắt, hiển nhiên rất dễ lấy lòng, mới thế mà đã thỏa mãn rồi.

Nàng tuyệt đối không hoài nghi. Nếu nàng muốn trở nên giàu có nhất vùng, với năng lực của hần, tuyệt đối có thể làm được. Nhưng đó lại không phải là điều nàng muốn.

“Thiếp vốn chưa từng mong muốn được ăn ngon mặc đẹp, xa hoa phú quý gì. Không cần lo ăn lo mặc là đủ rồi. Giàu có hơn chỉ càng thêm phiền phức mà thôi, cuộc sống ngược lại không thể thanh bình.”

“Nàng nói đúng.” Nếu nàng cảm thấy đầy đủ rồi, thì cứ như vậy đi. Trông coi vũng vàng hai cửa hàng, tha thiết được sống những ngày thanh bình, cũng không tồi.

“Điều cuối cùng, ta muốn tặng nàng sinh lễ thành thân. Bất luận thế nào nàng cũng phải nhận.”

“Được.” Sau khi nói xong, nàng mới nhận ra mình mới đồng ý với hần cái gì.

Người nào đó lập tức tùy cơn đánh rần: “Vậy chọn ngày lành, mở mấy bàn tiệc chiêu đãi tân khách. Nhóm chú thím trong thôn cứ hỏi ta hoài, không thể không cho họ uống chén rượu mừng này.”

Không hổ là người làm ăn. Kỹ năng nói chuyện, ngay cả nàng mà cũng lừa bịp tống tiền. Thật sự là càng ngày càng to gan.

“Sinh lễ? Không phải thiếp cưới chàng sao?”

“Vậy cứ cho là đồ cưới đi.” Mặt hoàn toàn không đổi sắc. Người làm ăn, da mặt đã luyện được dày đến mức thành tường đồng luân rồi. “Dù ai rước ai vào cửa, chẳng phải đều vào cửa Mục gia cả hay sao?”

“...” Nàng thua. Thì ra trước đây là hấn bằng lòng nhường nhịn, chứ nếu không thì làm sao nàng có thể chiếm được tiện nghi.

Dùng cơm xong, hấn nắm tay nàng đi về con phố cũ. Trên đường không thiếu đồ ăn vặt và đồ chơi. Đúng lúc Thanh Thanh tỉnh ngủ, hấn thuận tay mua tượng tiểu đào cho cô bé chơi.

Hai người đi dọc theo con đường quen thuộc khi xưa. Ngang qua hiệu thuốc thì thấy cửa chính đã đóng chặt.

“Ngày, hôm nay không mở cửa buôn bán sao?”

Hấn dừng bước, nhẹ nhàng đẩy nàng đến gần cửa chính rồi dúi vào tay nàng một vật.

Nhận ra đó là cái gì, nàng trừng lớn mắt nhìn hấn, không thể tin nổi.

Hấn nhợt nhạt cười, trấn an vẻ kinh nghi trong đáy mắt nàng. “Đi đi, đang chờ nàng mở cửa đó.”

Đó là tâm huyết cả đời của cha, bất luận thế nào hấn đều muốn lấy lại, trao vào tay nàng. Sinh lễ như vậy, còn có ý nghĩa hơn tất cả những thứ khác.

Đút chiếc chìa khóa nho nhỏ bằng đồng vào ổ khóa, nhẹ nhàng xoay tròn. Ổ khóa lớn lên tiếng trả lời, mở ra. Nàng muốn cười, lại vừa muốn khóc, nhưng ngoài miệng vẫn không tha, hừ nói: “Đồ cưới của chàng, chính là trộm về cái chìa khóa này sao?”

“Đồ cưới mà, không cho chút thành ý, ai mà chịu cưới ta?” Hấn nhàn nhạt cãi lại, “Muốn xem giấy tờ quyền tài sản không, cứ rước ta vào cửa đã rồi nói sau.”

“A, đặt điều kiện.”

“Đương nhiên.” Vì vào được Mục gia môn, hấn không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Nàng lặng lẽ, che giấu niềm vui, “Chàng thật muốn thành thân?”

Hấn kỳ quái liếc nàng, “Chúng ta vốn là vợ chồng.” Đó không phải là điều nàng vẫn luôn miệng nói hay sao? Hiện thời, cùng lắm thì cũng chỉ yêu cầu nàng bổ sung mang tính lễ nghĩa và hình thức thôi mà. Nàng hỏi gì mà lạ thế nhỉ.

“Ý của thiếp là... Chẳng lẽ chàng không muốn tìm lại thân phận xưa của mình sao?”

Thật sự... hạ quyết tâm cứ như vậy sao? Cùng nàng gần nhau cả đời, không đi hỏi thăm bản thân mình khi xưa, rốt cuộc là người thế nào ư?

Độc, cũng phân chia cấp bậc. Loại độc trong người hấn, có vài loại được điều phối từ những dược liệu trân quý. Sau khi luyện chế lại cực kỳ hi hữu. Đủ thấy hấn không phải là người bình thường, chết cũng phải chết cao quý hơn người. Bằng không, chẳng phải chỉ cần ra phố mua một gói thuốc diệt chuột, càng tiện lợi hơn sao, xong hết mọi chuyện?

Độc này, có vài loại chỉ làm phong bế nội lực của hấn chứ không tổn thương đến tính mạng. Hấn là có người không hy vọng hấn trở về nhưng lại không đành lòng giết chết hấn.

Cũng có vài loại độc giống như nuốt cả quả táo, tùy ý gom hết độc dược trên phố về thuốc hấn. Một đồng chất độc kỳ kỳ quái quái ở trong cơ thể hấn, tương tương khắc khắc, làm cho toàn thân hấn hồng hồng. Ngay cả bản thân là ai cũng không còn nhớ nổi nữa.

Tuy là như thế, sau khi sự mờ mịt ban đầu qua đi, hấn cũng có thể nhanh chóng đứng vững bước chân, thích ứng hoàn cảnh mới. Tính tình trầm ổn, suy nghĩ kín đáo, chuẩn bị mọi chuyện vô cùng thích đáng.

Khuôn mặt bị hủy phân nửa, nhưng vẫn có thể tỏ ra trầm ổn. Đủ thấy nguồn gốc của hấn, tuyệt không đơn giản. Đó là sự tự tin được bồi dưỡng qua nhiều năm, không quen tự ti hay hối tiếc.

Nàng lặng lẽ quan theo dõi bản chất của hấn bộc lộ theo từng ngày, trong lòng càng hiểu rõ.

Hắn không ngốc. Nàng có thể nghĩ đến, trong lòng hắn nhất định cũng có tính toán rồi.

Một vò nữ nhi hồng đã được mở niêm phong kia, có nghĩa là trong lòng nàng đã gả cho hắn rồi. Bất luận tương lai thế nào, nàng cũng không hối tiếc.

Không có sự nhận định của thế tục, không ràng buộc thì chuyện tương lai sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Nói trắng ra, cùng lắm là sáng nay có rượu thì sáng nay say. Đời người, đắc ý thì cứ vui cho hết, thản nhiên yêu những thứ nên yêu. Nếu yêu, liền dứt khoát.

Cũng không dự đoán được tên ngốc này lại làm tới như vậy. Kiên quyết muốn kết hôn với nàng, khiến nàng không thể không nói trắng ra.

“Tìm lại làm cái gì? Đã quên rồi thì cứ quên luôn đi. Tất cả những gì thuộc về Mục Ấp Trần, chính là toàn bộ cuộc đời này của ta.” Hắn cũng không có tâm tư phức tạp gì, không chút do dự, kiên định trả lời nàng.

“Nếu lỡ... trước kia chàng từng cưới vợ rồi thì sao? Kiều thê ở nhà đang đau khổ ngóng trông, chờ chàng trở về thì chàng phải làm thế nào?”

“Không có khả năng.” Hắn đáp, không chút suy nghĩ.

“Trốn tránh.”

“Không phải...” Hắn suy ngẫm, phải giải thích thế nào. “Cảm giác về chuyện này không lừa được người. Tình hình của đôi ta... Không quen thuộc với hoan lạc như vậy... Đó không phải là bộ dáng mà nam nhân đã thành thân nên có. Có lẽ, ta không dám nói bản thân mình sạch sẽ, nhưng kinh nghiệm... tất nhiên không nhiều lắm.”

Cũng đúng. Hắn rất dễ bị ghẹo. Tùy tiện trêu chọc một chút là cả người liền nôn nóng, thật sự rất mất cảm. Không giống như những gã đàn ông am hiểu sâu về vấn đề này.

Cũng giống như hắn quen thuộc chuyện làm ăn vậy. Nếu trong lòng từng có ai đó, hắn sẽ phải lưu lại chút dấu vết. Loại cảm giác động lòng này, rất xa lạ, cũng rất vô thức. Như là mối tình đầu vậy, mới có thể luôn khiến nàng hết cách.

Điều đáng lo duy nhất chính là nếu có vô tình phụ ai đó, nhưng người duy nhất hắn từng thân mật là nàng, vậy thì hắn còn có gì phải chần chờ? Tất cả những mối quan hệ cũ đều bỏ qua hết, cũng không đáng tiếc.

Hắn trước kia đã chết rồi, con người đang sống hiện thời, là của nàng.

“Ta nói nàng đó, thông minh cả đời sao bây giờ lại ngớ ngẩn như vậy? Quá khứ đã biến ta thành một thân độc thương, có gì tốt mà phải lưu luyến? Cho dù có tìm lại được trí nhớ, nàng cho rằng ta sẽ bằng lòng buông bỏ tất cả cuộc sống an ổn vui vẻ trước mắt để lại một lần nữa bị cuốn vào thị phi phải trái, ăn ngủ không yên, ngày ngày tính toán mưu đồ hay sao? Muốn giàu có, tự hai bàn tay ta cũng có năng lực để làm ra được. Nhưng Mục Hương Vũ thì không phải nơi nào cũng có. Nếu nàng lo lắng, chúng ta mua một cái bùa sắt * (Dụng cụ có răng giúp san đất, giẫy cỏ) để trong nhà, phòng khi có người nào đến bắt ta, không cần khách khí, dùng nó để đánh đuổi bọn họ ra ngoài. Nhanh nào, cưới ta hay gả cho ta, tự mình chọn đi.”

Vậy chẳng phải lại định sẵn cho nàng rồi sao? Mục Hương Vũ buồn cười.

Hắn nói, Mục Hương Vũ không phải nơi nào cũng có. Trân trọng như thế, quyến luyến như thế, kiên định như thế. Tất cả mọi thứ trên thế gian đều có thể bỏ qua, duy chỉ có nàng là không thể bỏ.

Nam nhân chính chắn này, sự hèn mọn chỉ đặt duy nhất trong tình yêu. Mối tình đầu, học chưa xong kỹ xảo khéo đưa đẩy trong kinh doanh, ngốc nghếch mà trúc trắc nuốt chửng nàng...

Trái tim chợt mềm, rồi tỉnh rồi mờ, hóa thành làn mưa xuân ẩm áp. Nàng giơ tay ra trước mặt hắn, “Đưa đây.”

“Cái gì?”

“Đồ cưới đó! Nghĩ đi, một nghèo hai trắng mà cũng muốn vào Mục gia môn của thiếp sao?”

“...” Trên thực tế, hần quả thật rất nghèo.

Tất cả gia sản này, trên danh nghĩa đều là của nàng. Hần thật sự, thật sự đã bán mình làm nô bộc cho Mục gia với mức lương còm cõi, lại còn phải làm lụng vất vả ngày đêm. Tâm này sáng như nhật nguyệt, hoàn toàn không có dã tâm chiếm đoạt gia tài. Vì sao lại không có ai tin hần hết vậy?

12. Chương 12

Vừa nói xong hôn sự, hần liền có kế hoạch đi thu mua đủ thứ dùng để thành thân. Tam mỗi lục sính, danh mục quà tặng, danh thiếp mời khách, tiệc rượu... Tất cả đều tự mình làm chứ không nhờ tay người khác.

Hần nhớ lại. Trước ngày thành thân mấy ngày, theo cổ lễ, vợ chồng không được gặp nhau nên để nàng về thôn trước vài ngày. Đó là căn nhà cũ của Mục gia, từ nơi đó rước nàng về nhà mới, cũng coi như hợp tình hợp lý.

Nàng thấy vậy thì cười nói: “Làm gì mà phải phiền phức như thế.” Theo nàng thấy, đêm ấy, cúi đầu dưới tàng cây bái tế liền rất bớt việc. Cùng lắm thì mời mọi người đến chung vui một chút là được rồi mà.

Hần lại đáp lời nàng: “Sợ nàng không chịu trách nhiệm.”

Nữ tử này chẳng có tài cán gì, chỉ được cái giả bộ chơi xấu là giỏi. E rằng sau này nàng sẽ mượn cớ mất trí nhớ mà thoái thác. Hần muốn danh chính ngôn thuận, nói ọi người đều biết, hai người bọn họ là vợ chồng.

Chắc, chưa thấy nam nhân nào lại so đo danh phận như hần, suốt ngày cứ muốn nàng phải nói rõ ràng.

Toàn bộ hôn sự đều do một mình hần ôm hết mọi việc. Nàng nhàn rỗi vô sự, chỉ có thể dán mấy tờ giấy hồng lên cửa sổ, thuê uyên ương để giết thời gian.

Ngày hôm đó, hần là lên đường đi thu mua. Nàng thuê uyên ương riết cũng chán, đang muốn dạo quanh bên ngoài thì bất thành linh, có một vị khách tìm đến nhà.

“Mục – – Ấp Trần đâu? Nghe nói hần ở đây?” Người khách gọi tên với vẻ mới lạ kỳ quái, tám phần là không quen gọi.

Một câu nàng cũng không đáp hơn được, ngơ ngác ngốc nghếch nhìn hần. Ánh mắt lưu chuyển theo hần, chưa từng dời khỏi hay chớp mắt chút nào. Ngay cả rót nước mời khách cũng quên luôn.

“Người... luôn tiếp khách như vậy sao?” Bị nàng nhìn quá gắt gao, đối phương cũng không để ý, thông dong đi vào phòng rồi thản nhiên ngồi xuống.

Có trời cao làm chứng, không phải ngày nào nàng cũng mất mặt xấu hổ như thế, khác thường như thế. Thật sự là bởi vì...

Thần hồn vẫn chưa về, vẫn còn hốt hoảng dong chơi nơi cửa trời, một câu hỏi ngu ngốc đến ngực điểm liền được thốt ra bên môi nàng: “Da mặt của người... là thật hay giả vậy?”

Gã thông dong khoan thai, ra vẻ phong lưu đùa giỡn nàng: “Nếu là da giả, người có muốn sờ thử không?”

“Ồ.” Nàng vươn tay muốn sờ, mới chợt nhớ đến... Không đúng! Dù giống thế nào thì cũng không phải là Tiểu Mục Tử, làm sao có thể sờ loạn. Có người sẽ tung hô gọi bậy, thanh toán nàng ngay.

Rút tay về, lại lắc lắc đầu, cuối cùng nàng cũng thanh tỉnh một chút.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thế nào vẫn thấy không đúng. Trên đời này, làm sao lại có người giống đến như vậy...

Nàng nhin không được, trộm liếc mắt một cái dò xét, rồi lại liếc mắt một cái.

Vốn đang hoài nghi là người nào đó trêu chọc nàng, nhưng chuyện này bình thường đều do nàng làm mà. Hần cũng không nhầm chán như vậy, cũng không có can đảm dám trêu chọc nàng.

Hướng chi, từ thần vận, tư thái cho đến mỗi ánh mắt lưu chuyển, từ đầu đến chân, ngoại trừ khuôn mặt giống nhau kia thì tất cả đều khác hần. Tiểu Mục Tử nhà nàng trầm ổn hơn, ánh mắt cũng trong sáng, chính trực hơn rất nhiều...

Dù sao, thế nào đi nữa thì cũng chỉ có nhà nàng là tốt nhất!

“Người...” Phát ra tiếng nói, nàng mới thấy chưa xót, thà im lặng còn hơn: “Đến đây làm gì?”

Khuôn mặt kia đã đủ nói lên tất cả sự tình. Không phải là ruột thịt, thì làm sao giống nhau đến vậy được.

Đối phương cũng không la, “Đến xác nhận.”

“Xác nhận rồi làm gì?” Muốn đưa hấn về sao?

Đối phương không trực tiếp trả lời nàng, làm như trở về nhà mình vậy, rất tự tại, còn đảo khách thành chủ, tiếp đón nàng: “Ngồi đi, đừng cứ đứng hoài thế. Để ta kể chuyện cho người nghe.”

Câu chuyện thật ra rất đơn giản, cũng rất cũ. Nó là như thế này...

Rất lâu, rất lâu trước kia, có một dòng họ kép Mộ Dung. Phu nhân của tộc trưởng, rất lâu sau khi thành hôn, rốt cuộc cũng mang thai. Hơn nữa, rất không chịu thua kém, sinh ra một cặp song sinh.

Chúc mừng lão gia! Chúc mừng phu nhân! Sao? Sai!

Càng là gia tộc truyền thống thì càng mê tín. Nếu hạ sinh song thai, một sẽ là hưng gia vượng tộc, người trong long phượng, một nhất định sẽ thành ma, tác nọ thảo mệnh, suy bại gia tộc.

Có công bằng hay không? Vận mệnh vừa sinh ra, mọi người đều đã dùng một lời để thay bọn họ quyết định rồi. Mà bọn họ, thậm chí lại chỉ mới là hai đứa trẻ không hiểu chuyện, cái gì cũng chưa làm.

Trong nhà để lại người con cả là Mộ Dung Thao. Con trai út tên là Mộ Dung Lược, vốn phải buộc đá ném xuống sông. Nhưng chung quy thì cũng là đứa con đã mang thai gần 10 tháng, Mộ Dung phu nhân không đành lòng, quyết trí không tiếc dùng sinh mạng để đấu tranh. Cuối cùng cũng thuyết phục được mọi cừi, cứu lại cái mạng nhỏ của đứa trẻ mới sinh. Nó được đưa về nhà mẹ đẻ của phu nhân để ngăn cách song sinh, mong đợi có thể tránh cho bị kịch xảy ra.

Năm tháng thấm thoát, hơn mười cảnh xuân tươi đẹp vội vàng trôi qua. Mộ Dung Thao quả như mọi người mong đợi, trưởng thành với diện mạo hiên ngang, nhẹ nhàng, tuấn lãng, văn thao võ lược, không gì là không giỏi. Hấn là niềm kiêu hãnh của mọi người, là niềm hy vọng của cả gia tộc.

Năm ấy, cha mẹ lần lượt qua đời. Hấn vô tình nghe được từ miệng ông chú chuyện cũ nhiều năm về trước. Biết mình còn có một người em đang được nuôi dưỡng ở Mỗ gia. Hơn nữa, còn vì chuyện cảm kỳ buồn cười thời xưa mà cốt nhục ly tán. Bởi vậy đã giận tím mặt, phát ra một chút tính tình trước nay chưa hề có, kiên trì muốn đón người em trở về.

Khi đó, hấn đã tiếp nhận quyền chủ sự, là đại đương gia cầm quyền. Quyết định của hấn, ai có thể không nghe?

Người em được đón về, cũng quả thật là cả nhà đoàn tụ, không tranh chấp gì sao?

Chỉ có người si nói mộng.

Mộ Dung Thao bụng dạ quanh minh chính đại, là người thiện tâm. Cũng thông cảm cho người em từ nhỏ đã phiêu bạt bên ngoài, chưa từng nhận được sự quan tâm của thân tình ngày nào. Khó tránh khỏi tình cảm mới lạ. Hấn dùng thời gian năm năm, vô cùng kiên nhẫn mà đối xử tử tế, quan tâm, kéo gần khoảng cách giữa hai anh em. Chỉ hy vọng có một ngày có thể bồi dưỡng tình nghĩa huynh đệ chân chính.

Nhưng tính tình Mộ Dung Lược lại vặn vẹo. Hấn nhìn không thấy tấm lòng chân thành mong cho hấn tốt của người anh. Tâm rất âm ám, không hề quang minh ấm áp. Dù cho người anh có khẩn thiết nói: “Em là huynh đệ của ta, không phải người ngoài. Tất cả những gì của ta đều nguyện cùng em chung hưởng.” hấn vẫn cúi đầu thâm nghĩ: ‘Nếu có thể độc chiếm, vì sao lại phải chung hưởng?’

Đại ca chính trực ngu ngốc của hấn sẽ không hiểu được. Có một số việc, vật là không thể chung hưởng.

Một bước sai, dẫn đến từng bước sai.

Mộ Dung Thao sai lầm rồi. Không nên đánh giá cao nhân tính, khảo nghiệm nhân tính. Từ khi Thao đón Lược trở về, bắt đầu đã định phải có một tấn bi kịch ‘Một núi không thể có hai hổ’ sẽ xảy ra.”

Trong thân tộc lúc đó, mâu thuẫn tranh chấp luôn luôn tồn tại. Gia nghiệp khổng lồ, ích lợi xung đột dễ dàng khiến cho người ta lầm lạc bản tính, phạm vào những lỗi lầm không thể cứu vãn được.

Địa vị ở Mộ Dung gia của Thao quá trọng yếu. Người bình thường không thể xuống tay với hắn. Nhưng cũng không phải là không ai có thể làm được. Ít nhất thì người em ruột thịt mà hắn tin yêu cũng không hề phòng bị, là có thể.

Loại độc đầu tiên, chính là do người em mà hắn thương yêu nhất hạ được. Hóa nội lực của hắn, nhập thẳng vào cơ thể. Vì Lược không muốn trên đời này lại có người có dung nhan giống hệt hắn như vậy. Hắn muốn mình là duy nhất.

Có giặc trong tiếp tay mở cửa, người bên ngoài nếu muốn xuống tay liền dễ dàng hơn rất nhiều. Đi một bước, rút cuộc đã không thể quay đầu lại được nữa. Thế cho nên, diễn biến thành cục diện hôm nay.

Hối hận sao? Cho đến ngày nay, vẫn không dám tự hỏi bản thân, vĩnh viễn cũng không dám đụng vào vấn đề này.

Mục Hương Vũ lẳng lặng nghe, yên lặng nhìn, không nói một câu.

Rồi sau đó, nàng đứng lên, lùi lại một bước. Thần thái vô cùng trấn định – – dùng sức chém ra một cái tát, dùng hết khả năng mà nàng có thể dùng cả đời, vung lực mạnh nhất, đánh cho tên đại nam nhân kia hầu như cũng không thể chống đỡ được. Hắn phải ngã lưng vào ghế dựa mới có thể ổn định thân mình.

Nàng rất giận, thật sự rất giận. Đời này chưa từng tức giận đến như vậy. Ngay cả khi bị lừa mất gia sản, ném mùi đau khổ mất mát cũng chưa từng như vậy!

Nhìn thấy khuôn mặt này, nàng chỉ biết nghĩ rằng: Đó là của chàng, chàng cũng từng có một khuôn mặt giống hệt như vậy. Khuôn mặt tuấn lãng xuất chúng, nhưng còn bây giờ thì sao?

Dung mạo hầu như đã bị hủy hết, nhận biết bao khinh thị đùa cợt. Mặc dù sau này, nàng đã dùng hết tâm tư điều dưỡng, cũng không thể nào hoàn toàn không còn chút dấu vết, trả lại vẻ tuấn mỹ ban đầu được. Dựa vào cái gì mà gia hại khuôn mặt của hắn, cướp đoạt tất cả những gì từng là của hắn? Dựa vào cái gì?

Người này, chính là em trai ruột thịt của chàng mà! Nàng luôn luôn biết, quyền thế địa vị đã gây ra rất nhiều tai họa tranh chấp, nhưng không thể ngờ được lại có thể khiến người ta phát rồ đến tận mức này!

“Anh ấy thực sự nợ người nhiều như vậy sao?” Có lẽ lúc ban đầu, bắt hắn phải rời khỏi nhà, mất đi tình thân ấm áp, Mộ Dung Thao cũng có liên quan. Nhưng chuyện đó đâu phải là chuyện hắn có thể quyết định mà phải hứng chịu sự trừng phạt nghiêm trọng đến mức phải hủy dung, hạ độc, phản bội, nhận hết những lời cay độc?

“Ta từng rất hận hắn.” Mộ Dung Lược lau lau vết máu nơi khóe miệng. Vẻ mặt đạm mạc, dường như đang nói không phải là chuyện của mình vậy.

Từng, rất hận.

Ai sinh sau thì phải là ác nhân sao? Nếu lúc trước, người được ở lại Mộ Dung gia là hắn, được đối xử tử tế, lớn lên trong sự coi trọng, không cần phải tranh thủ mà vẫn có thể có tất cả thì hắn cũng có thể trưởng thành với tính tình quang minh tốt đẹp như vậy.

Lúc Mộ Dung Thao nói nguyện cùng hắn chia sẻ tất cả, hắn thật sự rất hận, hận bộ dáng giả nhân giả nghĩa kia.

Nhưng vì sao, sau khi đại ca thật sự biến mất, nơi lồng ngực lại giống như bị phủ một màn sương mù, mờ mịt đến mức không biết phải làm sao?

Khúc mắc trong đầu không bởi vậy mà được tiêu trừ. Những đôi mắt nhìn chăm chú mà hắn luôn mong mỏi, cũng không bởi đại ca biến mất mà rơi vào người hắn. Ngược lại còn mất đi càng nhiều. Ngay cả một chút quan tâm duy nhất vốn có, nay cũng đã mất đi rồi.

Mỗi khi đêm dài thanh vắng, dường như vì nhung nhớ quá mức, còn có thể nghe được giọng nói ầm áp kia nhẹ nhàng cất lên...

“Còn chưa ngủ sao? Không để ý lại tổn hại sức khỏe đấy.”

“Nhạh hồi hằm, mang đến cho em tắm bổ đây.”

Nhưng khi thật sự quay đầu lại, luôn tìm không thấy.

Hắn tìm không thấy, những lời dặn dò hắn dừng thức khuya, đem tất cả thuốc bổ trên quý lần lượt vội vàng mang đến cho hắn tắm bổ, nói là đau lòng khi thấy hắn trở về với bộ dáng gầy yếu nên phải dưỡng thân hình cường tráng, dẻo dai một chút...

Hắn bắt đầu sợ hãi. Sợ đêm khuya yên tĩnh cái gì cũng đều nghe thấy... Cũng có lẽ, sợ là đêm khuya, cái gì cũng đều nghe không thấy.

Vì thế, hắn lại điên cuồng tìm kiếm, đi tìm hình bóng ngày trước hắn vẫn ước gì biến mất kia.

Nhưng... bất luận hắn có tìm thế nào cũng không trở về nữa. Mất đi Mộ Dung Thao, ngay cả tình thương chân thành duy nhất trên đời này, hắn cũng đã không còn nữa rồi.

“Cho nên thế nào? Bây giờ người đến đây để xác nhận xem anh ấy đã chết chưa ư? Hay là hối hận, muốn tìm anh ấy về?” Mục Hưởng Vũ lạnh lùng hỏi.

Nếu là lý do đầu, mơ tưởng! Ngay cả gặp mặt nàng cũng sẽ không để cho bọn họ gặp nhau đến một lần. Nếu là lý do thứ hai, vẫn như cũ, miễn bàn. Nàng sẽ không để hắn phải trở lại cái nơi chỉ nghe thôi đã thấy tâm lực lao lực quá sức ấy.

Có một số chuyện, mất đi thì là mất đi rồi, đứng mong sẽ tìm về được nữa.

“Ta không biết...” Trước khi đến đây, hắn chỉ có một suy nghĩ – – Xác nhận xem Mộ Dung Thao có còn trên đời này hay không. Chỉ khi nào còn sống, tất cả đều còn có khả năng.

“Anh ấy ở đây rất tốt, ta sẽ chăm sóc cho anh ấy cả đời.” Tốt hơn thời còn ở bên cạnh kẻ vô liêm sỉ như người.

Thái độ của cô nương này rất rõ ràng chính xác, cũng thật kiên định. Nói rõ sẽ không để Mộ Dung Thao đi.

Hắn vuốt cằm, lấy từ trong lòng ra một túi gấm nhỏ: “Nghe nói hắn muốn thành hôn, ta thay hắn đưa cái này đến đây, nhờ người chuyển lời với hắn một tiếng.”

“Đó là cái gì?”

Đón nhận ánh mắt phòng bị của nàng, hắn cười tự giễu: “Người yên tâm, ta sẽ không làm gì bất lợi cho hắn nữa đâu. Bên trong có ngày sinh tháng đẻ của hắn cùng mấy món trang sức bằng ngọc mà ngày trước mẹ đã chuẩn bị cho hắn cưới vợ. Còn có một miếng bùa, lúc hắn vừa sinh ra đã đeo rồi. Là mẹ mời trụ trì trong miếu cầu phúc, nói là có thể bảo bình an. Từ hắn đã chưa từng tháo bỏ. Ta cũng có.”

Cũng là vật có ý nghĩa sâu nặng, nàng đành thu nhận dùm hắn. Trong lòng thầm nghĩ, xong liền phải đi nấu một nồi thuốc xông hơi. Không có độc thì cũng để đuổi xui.

Mộ Dung Lực cũng biết người ta không chào đón hắn, thức thời đứng dậy cáo từ, không dây dưa nhiều.

“À... đợi chút.”

Vừa ra trước cửa chính, hắn dừng bước chân, ngoái đầu nhìn lại thì thấy cô nương ngay thẳng kia nhưng lại tỏ ra một tia xấu hổ: “Cái kia... Anh ấy trước kia... Có cô nương nào tốt không?”

Thì ra là thế.

“Vậy phải xem định nghĩa của người về tốt như thế nào. Yêu hắn? Hay là hắn yêu?”

“Đương nhiên là anh ấy yêu, có thể ước.” Còn lại, cho dù nữ nhân yêu hắn có cả một sọt lớn thì cũng không phải chuyện của nàng.

“Nếu vậy thì không có.”

Nàng thở phào nhẹ nhõm. Thật sự muốn hoành đào đoạt ái, nhưng lại sợ bị sét đánh.

Có được đáp án, nàng liền đổi ngay sắc mặt thực tế, vẫy vẫy tay: “Đi thông thả, không tiến!”

Tốt nhất là đời này vĩnh viễn không gặp lại nữa!

Một lát sau, Ấp Trần trở về. Còn chưa vào đến cửa đã thấy cô nương ta đang ngồi giữ cửa, ngồi như không ngồi.

“Sao lại ở ngoài này hứng gió như vậy? Cũng không chịu khoác thêm áo. Ta không có ở đây thì nàng không biết tự lo mình ... này!” Một nụ hôn vô cùng mãnh liệt xông thẳng đến. Hắn không phòng bị, đột nhiên bị một lực rất mạnh va chạm, ngã ngửa.

Sao lại thế này? Hắn bị cọp vồ à? Nhưng cọp, cũng không có mùi hương mềm dịu như ngọc thể này.

Sau khi phục hồi tinh thần, người đánh lén được đằng chân lân đằng đầu. Tay chân đều ôm chặt cứng, lại càn quét môi hắn không ngừng.

Hắn cúi đầu cười khế, che chở không để nàng ngã bị thương, cũng không ngăn cản nàng hành hung dã man, cho phép nàng lại cắn, cười xích: “Nha đầu hoang dại này! Sự dè dặt của nàng đâu mất rồi?”

Trong khuê phòng đoàn tụ sum vầy, sao không thấy nàng chủ động như thế đi? Ban ngày ban mặt lại nhiệt tình lôi kéo. Ở ngay cửa phòng thế này thì có thể làm được chuyện gì? Vậy không phải đang có ý định muốn trừng trị hắn sao?

“Thiếp, thiếp sẽ đối với chàng thật tốt, thật tốt...” Giống như muốn cam đoan điều gì, nóng vội cho hắn thấy.

Sau khi Mộ Dung Lược đến, trong ngực nàng luôn tràn ngập một cảm xúc không biết tên, rất mãnh liệt. Tràn ngập đến mức gần như tàn phá cả tim phổi, đau đớn không thôi. Nàng không biết hắn là như vậy. Nếu sớm biết như thế, nàng sẽ đối với hắn thật tốt, càng đau tiếc cho hắn. Đây... đúng là cái tên tốt đẹp làm đau lòng người.

“Ta chưa bào giờ hoài nghi chuyện đó.” Trên đời này, có ai đối với hắn tốt hơn nàng đâu. Hắn vương tay trấn an, vuốt vuốt tóc nàng: “Sao thế? Có muốn kể cho ta nghe không?”

Nàng vui mặt vào trong lòng hắn, kiên định lắc đầu hai cái.

Nàng một chữ cũng không dự tính nói cho hắn biết. Đó không phải là chuyện gì vui vẻ, nói làm gì. Chỉ làm cho hắn đau theo một lần, thừa nhận nỗi đau bị người thân yêu nhất phản bội.

Cũng như lời hắn nói. Hắn là Mục Ấp Trần, là người của nàng. Chỉ cần nàng chăm sóc cho hắn là đủ rồi.

“Vậy... đứng lên trước đi, đừng làm khách khứa chê cười nữa.”

Cái gì?

Cái đầu đang vui trong lòng nhanh chóng bắn lên. Lúc này mới nhìn thấy vị khách theo hắn trở về, ở một bên xem diễn từ đầu đến cuối.

“Ta hẹn đầu bếp Thiên Hương Quán về đây bàn chi tiết tiệc rượu.” Hắn dừng một chút, vô cùng vô tội nói thêm một câu, “Nhưng nàng chưa cho ta cơ hội nói.”

Không ngờ nàng... hoàn – toàn- không – phát – hiện.

13. Chương 13

A a a! Rất dọa người a!

Ba chân bốn cẳng bò lên, cũng bất chấp lễ nghĩa tiếp khách là thế nào, xấu hổ chạy vội về phòng. Không còn mặt mũi nào mà nhìn thể nhân nữa.

“Nàng không ở lại cùng nhau thảo luận sao?”

“...” Mẹ ơi! Tốt nhất là nàng còn mặt mũi để ở lại.

Khách vẫn còn run run khoe miệng, có vẻ như đã phải nén cười rất lâu rồi. “Khó trách sao Mục đương gia lại muốn cưới vợ một cách vội vã như vậy.”

Có người như sói như hổ như vậy, không mau cưới về một chút, đứa nhỏ cũng được sinh ra mất thôi.

“... Khiến ngài chê cười.” Thế nào... biến thành hán cũng không còn mặt mũi nào nhìn người rồi sao?

Hôn lễ đã được quyết định cử hành vào ngày mùng 5 đầu tháng, chính là mười ngày sau.

Tất cả đều án theo kế hoạch của Ấp Trần, không nhanh cũng không chậm mà tiến hành.

Một ngày, vốn là đã hẹn trước với sư phụ đến đo đạc để cắt may cho bọn họ, nhưng nàng đợi mãi đợi mãi vẫn không thấy hán trở về, chỉ nhờ người nhắn lại. Nói rằng đang vội, không thể về được, đành phải để nàng đo giá y (áo cưới) trước.

Không đúng nha... Ấp Trần luôn xem hôn sự là việc quan trọng hơn tất cả. Không ngờ lại vì việc khác mà bỏ rơi nàng. Dù nghĩ thế nào cũng đều thấy rất khác thường.

Sau khi đo xong, nàng ra cửa hàng tìm. Tiểu nhị nói, đương gia đã đi ra ngoài với một người cực kỳ giống hán.

Cực kỳ giống hán, còn có thể là người nào nữa chứ? Nghĩ thế nào cũng chỉ có một mà thôi.

Người giỏi lắm, Mộ Dung Lực! Đã nói là không được đến quấy rầy hán nữa rồi mà. Dám đem lời nói của ta nghe tai này lọt ra tai kia à!

Nàng cảm thấy không yên. Chuyện đó, nàng chỉ nghe thôi mà trong lòng đã rất khó chịu rồi. Nếu Ấp Trần biết được, sẽ đau đớn đến mức nào đây?

Chỉ mong Mộ Dung Lực có thể khôn khéo một chút, đừng đại dốt mà thú nhận tất cả.

Nàng kiềm chế cơn sầu lo đang tràn đầy trong lòng, đi về nhà chờ hán.

Cố tình...

Hôm nay nhất định là một ngày đen tối chết người. Mọi việc đều không xong. Tất cả phiền phức đều nhằm cả vào ngày hôm nay...

“Muốn giữ lại... Thanh, Thanh Thanh đúng không?” Gã đàn ông nói có vẻ bất định, ngập ngừng một lát rồi lại ưỡn ngực nói: “Cũng không phải là không thể thương lượng. Ta thấy các người rất thân thiết với con bé. Rất muốn mang con bé về lại sợ các người không nỡ rời xa. Nhưng đó là cốt nhục tình thân, các người cũng không thể không giao trả lại có đúng không? Nói thế nào thì ta vẫn là cha ruột của con bé...”

Có mỗi một câu mà nói lòng vòng đến mười mấy hai mươi vòng. Mục Hương Vũ nghe mà cảm thấy đầu óc mê man.

Cố nhẫn nại đứng nghe Tôn tú tài nói cả canh giờ, nghe hán tán hươu tán vượn xong, cuối cùng cũng nghe ra được một chút manh mối.

“Ta có thể to gan thay ngài kết luận được không... Phải làm sao mới có thể an ủi nỗi đau cốt nhục chia lìa của ngài? Ngân lượng sao? Người đau khổ đến mức nào? Cần bao nhiêu ngân lượng mới đủ để bù đắp?”

Không ngờ nàng lại thẳng thắn như thế, Tôn tú tài vừa thẹn lại quẫn, mặt đỏ bừng, bị lời châm chọc lạnh lùng kia làm cho vô cùng xấu hổ.

Nhưng, con người một khi đã sợ nghèo thì nỗi nhục nào cũng không khổ bằng sự bần cùng. Hán dám nhìn xuống nỗi nhục nhà này, tiếp tục kiên trì: “Mục cô nương tội gì phải tri chiết như thế? Người cũng không phải là kẻ tiểu nhân, qua lại đối nhân xử thế cũng là vui vẻ tương trợ. Huống chi hiện thời, tiền tài đối với người mà nói, chẳng đáng kể gì. Các người lại yêu thích con bé này, coi như là tạ ơn ta đã cho các người một đứa con tri kỷ đi. Có hề gì đâu.”

Nói trắng ra, không phải là xảo trá sao?

Nàng có tiền là chuyện của nàng. Nàng nguyện ý tiếp tế cũng là chuyện của nàng. Đó đâu có nghĩa là nàng rất thích bị người ta lừa bịp, uy hiếp tống tiền.

Khá lắm, tên thư sinh kia! Chẳng phải hấn ăn cháo đá bát lại còn không biết kiểm điểm đó sao? Hành vi hiện thời có gì khác mấy tên vô lại ngoài đường phố đâu chứ?

Không, có khác đấy, khác ở chỗ càng vô sỉ hơn, càng hạ lưu hơn! Dùng chính con gái của mình làm lợi thế để đến lừa đảo. Hấn có còn là người không?!

“Khí khái của kẻ đọc sách, ta xem như có thêm kiến thức.” Nàng lạnh lùng phun ra một tiếng, cũng chẳng thêm dây dưa với hấn nữa: “Muốn tiền thì ta đưa. Từ nay về sau không được để ta nhìn thấy người nữa.”

Áp Trần dùng bao nhiêu tâm tư để chăm sóc Thanh Thanh, yêu chiều Thanh Thân, nàng đã nhìn thấy cả. Với bọn họ mà nói, con bé đã trở thành một phần da thịt của họ rồi, khó mà dứt bỏ được. Nếu thật sự để Tôn Tú tài đưa con bé đi, thì lúc đó sẽ không thể trấn an hấn giống như vừa tiến bước cực kỳ được. E rằng hấn sẽ náo loạn nàng không dứt.

“Vũ nhi!”

Tiếng gọi vừa vang lên, nàng liền than thầm “Thôi rồi!” Vốn muốn đuổi Tôn Tú tài đi trước khi hấn trở về, không ngờ lại vừa vặn để hấn đụng mặt.

Cũng không hiểu đã đứng ở ngoài phòng bao lâu, Áp Trần chậm rãi đi vào, sắc mặt trầm lạnh.

“Nàng vào trong đi, để ta nói chuyện với hấn.”

“Dạ...” Chàng định xử lý thế nào?

Mục Hưởng Vũ lo lắng, lui xuống, lẳng lặng đứng phía sau hấn.

“Tối đón con bé đi à?” Áp Trần giạt nhẹ môi. Tư thái hoàn toàn giống như đang bàn chuyện làm ăn hay đang nói chuyện thời sự vậy. “Để ta nhớ lại xem lúc trước người đã nói thế nào. Nếu ngày nào đó có thể thăng quan tiến chức, tất sẽ mang số tiền lớn đến để tạ ơn...”

Hấn trầm ồ ngồi xuống. Cầm bút lên, thấm đấm mực, lưu loát múa bút viết một trang dài. Những chữ những số cứ thế tuôn ra. “Ta cũng không tính gì đến tiền tạ ơn. Nhưng con bé ở đây bấy lâu nay, chi phí chi tiêu, ăn mặc, tiền trả cho bà vú, còn có năm đó nó bị lên đậu, ngày đêm chăm sóc, tốn không ít tiền chữa bệnh; Còn tiền công hàng đêm phải thức dậy dỗ nó, không ngày nào có thể ngủ yên đến sáng được; Con bé mọc răng, bị sốt, cứ khóc nỉ khóc non, trong lòng dù làm cái gì cũng không an tâm; Con bé còn chưa ăn no thì ta cũng không thể nào nuốt trôi cơm được; Lúc nào cũng ôm cũng dỗ, ngay cả lúc đi bàn chuyện làm ăn cũng phải mang theo bên mình, vướng tay vướng chân... Mấy cái đó, thêm thêm giảm giảm, bỏ qua số lẻ, tính hẳn cho người một trăm lượng. Đưa đủ tiền thì có thể mang con bé đi bất cứ lúc nào.”

Tôn tú tài nghe xong sững sốt, há mồm ngậm miệng, mãi vẫn không thể nói được một câu hoàn chỉnh: “Người, người đang tính không, bộ nuôi sư tử sao...”

Tính không? Hấn cười lạnh: “Thế nào? Không biết nuôi một đứa trẻ lại phải tốn nhiều tâm huyết như vậy đúng không? Lúc trước người vứt con bé vào sân nhà ta, nói thoải mái lắm kia mà, không nghĩ đến chuyện đó sao? Con bé tên là gì? Bây giờ bao nhiêu tuổi? Tập đi thế nào? Bao giờ thì biết đi? Mọc răng khi nào? Bao lâu thì mở miệng nói câu đầu tiên? Thích ăn gì nhất? Không ăn cái gì? Một ngày ăn mấy bữa? Ăn bao nhiêu? Có thói quen gì? Không cần nhiều, chỉ cần tùy tiện trả lời ba câu thôi thì không cần đưa tiền nữa, ta cũng sẽ để cho người đưa con bé về.”

Tôn tú tài bị hấn nói cho á khẩu, không trả lời được. Một câu nói hoàn chỉnh cũng không đáp ra lời: “Nó, nó tên... Thanh Thanh... Năm nay... hai tuổi... À ờ...”

“Đúng là người cha tốt!” Áp Trần đứng dậy, đem tờ giấy nợ đầy là chữ viết rậm rạp, ném lên bàn trước mặt hấn. “Đem tiền đến đổi lấy con bé. Nếu không thì chúng ta hẹn gặp nhau trên công đường đi. Ta cũng muốn xem, Thanh Thiên đại lão gia sẽ phản thế nào!”

Hấn cũng không thèm để ý đến bộ dáng chật vật, sắc mặt xám như tro của Tôn tú tài, bước nhanh bỏ đi.

“Chuyện này...” Tôn tú tài nhìn Mục Hương Vũ xin giúp đỡ. Hai mắt nhìn nhau, không cần phải nói nhiều.

“Chàng quyết định.” Nếu hấn không biết, nàng còn có thể gạt hấn, lặng lẽ sắp xếp. Nhưng Ấp Trần đã lên tiếng rồi, nếu nàng còn tỏ vẻ gì thì khác nào chọc dấy bánh xe. Lúc gặp chuyện thật sự, đối với mỗi một quyết định của hấn, nàng đều tuyệt đối tôn trọng.

Nàng biết hấn không phải thật lòng muốn làm khó dễ Tôn tú tài, cũng không thật sự muốn lấy một trăm lượng kia. Từng lời nói gần giọng kia, đều là sự yêu thương vướng bận sâu đậm dành cho con bé. Đem Thanh Thanh giao ột người cha hoàn toàn không biết gì về con bé, chính là tất cả mối bất an của hấn.

Haiz... Quả nhiên, điều này sẽ làm cho tâm tình của hấn rất xấu.

Nhìn theo bóng lưng thẳng tắp đang bỏ đi, trong lòng âm thầm sầu lo.

Hôm nay hấn cực kỳ khác thường. Ngày thường đối đãi, dù tức giận cũng đều có thể thản nhiên như không. Hôm nay lại không thể khống chế, tức giận với Tôn tú tài, đủ thấy tình thế rất không thích hợp.

Là... Mục Dung Lược đã nói gì với hấn rồi sao? Họa vô đơn chí, cũng khó trách sao hấn lại khác thường như thế.

Cả đêm, Ấp Trần cũng không về phòng.

Nàng hiểu, trong lòng hấn không dễ chịu gì, nên cũng không đi quấy rầy hấn. Vốn định tìm cách hỏi xem Mục Dung Lược đã nói với hấn những gì, nhưng tình huống hiện giờ, muốn hỏi cũng hỏi không được.

Cả đêm hấn đều ở lì trong phòng Thanh Thanh. Trời vừa sáng, hấn ra khỏi phòng, sai người đi mời Tôn tú tài đến.

Nàng ở phía sau yên lặng nhìn, không nói một câu.

Đợi sau khi Tôn Tú tài đến, cũng không quản xem người ta nghĩ thế nào, hấn chỉ vào cái rương gỗ đặt trong góc, nói thẳng: “Bên trong là mấy bộ quần áo thường mặc và một ít đồ chơi mà con bé thích nhất. Còn có con rối gỗ mà Vũ nhi may cho nó nữa. Con bé rất yêu thích, nhất định phải ôm nó mới ngủ được. Nó rất có chính kiến. Lúc mặc quần áo, bắt buộc phải mặc theo ý của con bé. Nó muốn màu vàng, nếu người cho nó mặc màu xanh, nó sẽ xị mặt ra, phụng phịu cả ngày. Trước khi đi ngủ, không cần phải đặc biệt dỗ dành gì, cứ quăng có nó mấy món đồ chơi. Chơi mệt rồi nó sẽ tự mình ôm con rối gỗ mà ngủ. Nó cũng hơi kén chọn. Chuyện này phải từ từ dạy bảo, không thể cứ thích ăn cái gì là cho ăn cái đó, sẽ làm hư nó... Đúng rồi, con bé tên là Thanh Thanh. Nó rất thích được gọi như vậy. Chỉ cần gọi một tiếng là sẽ vui vẻ tung tăng chạy đến. Ta nghĩ, có lẽ cũng không cần sửa lại.”

Cả đêm hấn không ngủ, đêm tất cả sở thích của con bé, từng món từng món chuẩn bị cho nó. Chuẩn bị xong xuôi rồi, nếu thiếu thứ gì, sau này nhớ đến, lại đưa tới cho nó.

“Bây giờ, nó đã một tuổi năm tháng. Chín tháng học đi, tròn một tuổi thì đứng một mình được rồi. Bảy tháng mọc răng, bây giờ ước chừng có đến mười cái. Câu đầu tiên nó nói rõ ràng nhất chính là ‘Cha’, chừng hơn một tuổi thì nói được rồi. Gặp ai cũng kêu, chẳng biết tiết chế gì. Thích nhất là ăn chè ngọt, bị Vũ nhi dạy hư rồi. Còn nữa, quyết không thể cho nó ăn măng, nó sẽ bị đi tiêu cả đêm. Trước mắt thì một ngày ăn bốn bữa, số lượng vừa phải thôi... Nhớ kỹ chưa?”

Như thế, tương lai Thanh Thanh lớn lên, nếu nó có hỏi đến chuyện hồi còn bé, ít nhất cũng có thể kể được vài chuyện. Không có người làm cha nào lại có thể hoàn toàn không biết gì về con gái như thế cả. Hấn không cho phép.

Trông cái mặt khờ ngốc kia kìa, thôi bỏ đi.

Chìa ra một tập giấy chỉ chít chữ mà hấn đã liệt kê suốt đêm qua. Tôn tú tài có vẻ phòng bị, chậm chạp mãi mà không dám đưa tay ra nhận.

“Yên tâm đi, không đòi nợ người đâu. Ta đem tập tính của Thanh Thanh và một vài điều cần lưu ý, tất cả đều liệt ra đây cả rồi. Người có mang theo bên người mà tham khảo. Lúc mới đầu chăm sóc con bé cần đến rất nhiều.”

Cuối cùng, lưu luyến không rời, liếc mắt nhìn con bé đang ngủ say trong lòng một cái, nhẹ nhàng linh hoạt giao vào tay Tôn tú tài. “Một đồng ta cũng sẽ không cho người. Giá trị của Thanh Thanh không thể dùng tiền để đánh giá được. Nếu người thật sự muốn con bé, phải đối xử với nó thật tốt.”

Cái gì cần nói đều đã nói cả rồi, hần liền xoay người đi nhanh vào trong.

Hoàn toàn không dự đoán được sẽ có kết quả như thế, Tôn tú tài nâng đứa bé đang ngủ say trong lòng, hoàn toàn ngơ ngẩn.

Lặng lẽ đứng xem hồi lâu, Mục Hường Vũ nhẹ giọng thở dài. Sau đó liền đuổi theo hần, đến hậu viện thì bắt kịp. Thấy hần không có ý định dừng bước, nàng quỳnh lên, túm lấy tay hần. Làm vậy mới có thể khiến hần dừng lại.

Trông thấy gương mặt buộc chặt, không nói được lời nào của hần, nàng không khỏi thở dài một tiếng: “Làm gì vậy? Tiền bạc, chúng ta không phải không kiếm nổi. Rõ ràng là luyến tiếc, vì sao lại bắt bản thân phải chịu đựng?”

Hần đã yêu Thanh Thanh đến tận tâm khảm. Ngay cả Tôn tú tài ở ngoài chỉ ngẫu nhiên liếc mắt nhìn một cái cũng biết hần rất yêu Thanh Thanh nên mới có thể lợi dụng nó để đến uy hiếp. Bây giờ như vậy... Sao phải khó xử mình như vậy!

Tiền Thanh Thanh đi, chỉ sợ trong lòng hần sẽ rỉ máu, đem về khó lòng ngủ say được.

“Nếu vậy nàng cho rằng, ta nên dùng bao nhiêu tiền để mua Thanh Thanh mới hợp lý đây?”

Hần hất tay ra, bỗng nhiên nhìn xuống: “Tiền tài thật sự có thể giải quyết tất cả sao? Giá trị con người, có thể dùng tài vật để so sánh sao? Hôm nay, chúng ta có thể dùng tiền để mua đứt sự ràng buộc huyết mạch giữa Tôn Tú tài và Thanh Thanh, nhưng sau này thì sao? Thanh Thanh lớn lên, nếu biết được thì sẽ khó chịu đến mức nào? Con bé bị cha ruột của mình bán đi lấy tiền, bị xem là hàng hóa đưa lên bàn cân mặc cả... Nàng kêu con bé làm sao mà chịu nổi đây? Nàng chưa từng bị xem là gói hàng, chưa từng bị đem ra mặc cả mua bán, làm sao hiểu được bị giẫm đạp lên lòng tự trọng, thể diện là nhục nhã thế nào!”

Không phải hần luyến tiếc tiền tài mà là không thể trở thành đồng lõa. Hần đưa, Tôn tú tài nhận, Thanh Thanh sẽ thật sự trở thành giao dịch. Hần không thể, cũng không cho phép Thanh Thanh bị chà đạp.

Hần xoay người bỏ đi, không để ý đến nàng đang ở phía sau, ngạc nhiên cùng khiếp sợ khôn kể.

Người nói vô tình, người nghe có tâm.

Nàng cũng không đuổi theo.

Giống như đêm hôm trước, hần cũng không về phòng ngủ.

Đến khi đêm dài thanh vắng, nàng nằm trên giường, không tài nào chợp mắt.

Lời hần nói, vẫn không ngừng vang vọng mãi bên tai.

“Nàng chưa từng bị xem là gói hàng, chưa từng bị đem ra mặc cả mua bán, làm sao hiểu được bị giẫm đạp lên lòng tự trọng, thể diện là nhục nhã thế nào!”

Nàng không hiểu được, trong lòng hần vẫn để ý đến.

Bị trở thành một gói hàng hóa để mặc cả mua bán... Chuyện này nàng đã làm, chính vì vậy mới mua được hần về. Nàng không biết trong lòng hần lại luôn luôn tồn tại vương mắc như vậy. Hần chưa từng biểu hiện ra ngoài.

Hần nói: ‘Giá trị con người, có thể dùng tài vật để so sánh được sao?’

Nàng biết mà! Nàng đương nhiên biết giá trị con người không thể dùng tài vật để so sánh. Nhưng chính hần đã bắt lấy nàng, không phải sao? Bởi vì hần bắt lấy nàng, tỏ vẻ muốn đi theo nàng trước, cho nên nàng mới dẫn hần đi. Lúc ấy, đó là cách duy nhất. Nàng không nói hai lời, cho hết tất cả những gì nàng có, ngay cả một văn tiền cũng không chừa lại. Mọi người đều cười nàng coi tiền như rác, cũng không sao. Nhưng chưa từng nghĩ dùng phương thức mặc cả để bình phán về giá trị của một con người. Nàng đã rất cẩn thận, rất cẩn thận, thật sự không hề chà đạp tự tôn. Không ngờ vẫn làm hần bị tổn thương...

Hắn cảm hận hành vi giao dịch bắt người làm súc vật. Hành động của Tôn tú tài mới có thể khiến cho hắn không thể khống chế được cảm xúc. Còn nàng... lại cũng dùng phương thức mà hắn cảm hận nhất để làm nhục hắn. Hôm nay, nếu không có chuyện của Thanh Thanh, khiến cho hắn vô tình thổ lộ tiếng lòng thì e rằng, suốt đời này hắn cũng không cho nàng biết?

Thanh Thanh được Tôn tú tài ẵm đi có ba ngày mà hắn đã không thiết nói chuyện, cứ ở mãi trong phòng Thanh Thanh. Ở đó cho đến quá nửa đêm.

Hắn không về phòng, cũng không cười nữa. Mặc ọi người ai ai cũng nhận ra, cảm xúc hắn rất tồi tệ.

Lúc hai người gặp mặt, luôn không nói gì, lại mượn cớ bận công chuyện mà mạnh ai nấy đi. Nàng không biết hắn vì chuyện của Thanh Thanh mà buồn phiền, hay là vì có vài phần do nàng.

Hắn chưa từng lạnh lùng với nàng như vậy. Mục Hướng Vũ lẳng lặng đứng ở ngoài phòng hồi lâu. Hắn vẫn chỉ ngồi dựa vào bên giường, cứ nhìn mãi vào cái gối đầu, cái chén, cái áo bông bé nhỏ của Thanh Thanh, không hề nhúc nhích.

14. Chương 14

Nếu thật sự tức giận, thì cứ mắng thẳng vào mặt nàng đi. Cứ buồn bã như vậy, muốn giúp cũng không được.

Vì thế, nàng chậm rãi tiến lên, tự mình nộp mạng cho hắn trút giận.

“Có muốn... trút giận, nói ra tất cả những bất mãn trong lòng hay không?”

Hắn ngược mắt nhìn nàng một cái, lắc đầu, yên lặng tiếp tục xếp quần áo đang bày trên giường: “Ta quên chuẩn bị chiếc áo bông mà Thanh Thanh thích nhất rồi. Nó không tìm thấy, sẽ giận dữ.”

Sống mũi nàng cay cay, không hiểu sao lại rất muốn khóc: “Hay là, thiếp đi đón Thanh Thanh về, có được không?”

Hắn cúi đầu suy nghĩ một lát rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không phải chàng rất nhớ nó sao?” Nàng cũng vậy mà. Mới có mấy ngày không gặp mà đã rất nhớ khuôn mặt nhỏ nhắn, cực kỳ ngọt mịn, tiếng cười ê a của con bé, còn cả hương vị lúc được ôm thân thể mềm yếu của nó vào ngực nữa...

Thấy hắn vùi đầu sửa sang lại quần áo, chẳng tỏ vẻ gì, nàng nhẹ giọng thở dài, ngồi xuống bên cạnh hắn, hất chiếc áo bông nhỏ trên tay hắn ra. Hắn thuận thế kê dựa vào nàng, gối đầu lên vai nàng, mặc cho nàng nhìn thấy tư thái vô cùng yếu ớt của mình.

Cử chỉ hoàn toàn tin cậy lại vô cùng thân thiết không muốn rời xa này, chỉ trong chớp mắt đã khiến trái tim nàng vô cùng đau đớn: “Chẳng phải chàng đang buồn thiếp, không để ý đến thiếp sao?”

“Vì sao?” Nàng đâu có làm chuyện gì sai, buồn nàng làm gì chứ?

“Bởi vì thiếp cũng giống Tôn tú tài. Thiếp cũng như hắn, đã dùng hơn năm lượng để mua chàng về, làm tổn thương đến tự tôn của chàng. Hôm đó đã nói rất tức giận mà.”

“Nói vậy!” Hắn mắng nhỏ: “Hai người đương nhiên không giống nhau. Hôm đó ta nói, không phải muốn nhằm vào nàng. Trước mặt nàng, những khinh thị và nhục nhã trước kia... ta không muốn nhớ lại nữa. Nhưng mà Vũ nhi, ta thật sự rất mừng vì nàng đã đến, nắm lấy tay và đưa ta đi. Đó là chuyện may mắn nhất cuộc đời ta. Nàng chưa bao giờ và cũng không bao giờ cùng loại với đám người đó.”

Nàng chưa bao giờ coi thường hắn, hắn biết chứ. Bằng không, vì sao hắn lại yêu nàng sâu đậm đến thế? Không ngờ nàng lại đa cảm như vậy.

“Vậy, vì sao mấy ngày nay không thềm để ý đến thiếp?”

“Trong lòng ta có chút khúc mắc...” Hấn khó khăn dừng một chút, suy tư nên giải thích thế nào. “Ta muốn dành cho bản thân chút an tĩnh để lý giải nó rõ ràng. Đó không phải là cảm thụ tốt đẹp gì. Ta không muốn... đem những cảm thụ âm u này phiền lụy đến nàng.”

Vũ nhi của hấn, phải thuộc loại ấm áp tốt đẹp. Hấn thầm nghĩ, phải cho nàng những thứ tốt đẹp nhất.

“Ngốc quá! Vợ chồng là thế nào chứ? Vợ chồng chính là chàng chuốc lấy đau khổ một mình, còn thiếp vẫn cứ thoải mái sung sướng hay sao? Nếu vậy thì đừng kết hôn còn hơn.”

“Đừng!” Vất vả lắm mới dụ được nàng gật đầu, nói thế nào cũng không thể để nàng hủy hôn vào lúc này. “Đừng hồi hôn, ta nói, ta nói.”

Hấn ôm chặt lấy nàng, vùi mặt vào tóc nàng, rầu rĩ nói nhỏ: “Ta chỉ sợ rằng, ta đã hại nàng... Vũ nhi, ta cảm thấy bản thân rất thất bại. Vốn thật tình muốn đối xử tốt với người ta, ta cho rằng bọn họ sẽ hiểu được, sẽ cảm nhận được ta bằng lòng vì bọn họ mà trả giá tất cả tâm ý. Nhưng mà... Cuối cùng đối lấy, đều chỉ là oán hận không đội trời chung. Có phải ta thật sự quá tệ rồi không, không hiểu được yêu một người phải thế nào? Hấn như vậy, bây giờ lại đến Thanh Thanh... Muốn ta dùng bao nhiêu ngân lượng để đối lấy con bé, ta cũng không thấy tiếc. Nhưng ta rất sợ, tương lai nó cũng sẽ nói với ta như vậy, hận ta ích kỷ, hận ta đã tự chủ trương thay nó quyết định tất cả, chặt đứt tình thân cốt nhục của nó, quyền lợi có được tình thương yêu của cha ruột...”

Thì ra, đây mới chính là nguyên nhân chính yếu khiến hấn đem Thanh Thanh trả lại cho Tôn tú tài.

Mộ Dung Lực chết tiệt, nhất định là đã nói gì với hấn rồi! Mới gặp có lần trước mà giống như đã ảnh hưởng đến hấn, làm cho hấn hoàn toàn khác thường.

Chuyện của Thanh Thanh tạm gác qua một bên, từ những ý nghĩa lộ ra trong lời nói của hấn, nàng âm thầm đo lường xem, rốt cuộc hấn đã biết được bao nhiêu. Thử mở miệng hỏi: “Là... Mộc Dung Lực sao?”

Thân mình hấn khẽ run lên: “Hấn đã nói với nàng rồi sao?”

Nói vậy nghĩa là, giống như hấn không cần ai đến nói cũng biết vậy...

“Chàng đã nhớ lại từ khi nào?” Nàng to gan đoán, cẩn thận chứng thực.

“Rất sớm.”

Quả nhiên! “Sớm thế nào?”

“Nếu không biết rõ lai lịch của bản thân thì ta sao dám cưới nàng?” Lỡ may hấn là giang dương đại đạo, chẳng phải sẽ liên lụy nàng làm một tặc bà (vợ của giặc cướp), cùng hấn bỏ mạng nơi góc biển chân trời hay sao?

Ban đầu, quả thật có một thời gian thần trí hỗn loạn. Nhưng sau khi được nàng bỏ công điều trị, độc trong cơ thể dần dần được quét sạch, ý thức cũng càng lúc càng tỉnh táo, rõ ràng. Hấn chỉ là... thuyết phục bản thân không nhớ, làm bộ như quá khứ không hề tồn tại, không cần đối mặt với những nỗi đau không thể chịu nổi đó nữa. Hấn chỉ là Mục Ấp Trần mà thôi. Được như vậy thì cuộc sống sẽ tốt đẹp biết bao...

“...” Không ngờ có thể không để lộ dấu vết đến tận bây giờ!

“Nếu đã không nhớ nữa, vậy thì cứ coi hấn là người xa lạ đi. Sao còn bị hấn ảnh hưởng?”

Hấn khép mắt, lúc mở miệng nói tiếp thì giọng nói đã khàn đặc. “Ta cũng đã tưởng rằng mình đã quên. Nhưng khi... nhìn thấy hấn, lại vẫn nhớ đến vẻ mặt lúc hấn nói hận ta, nói... nếu như trên đời không có ta thì tốt biết bao. Ta không biết, mình lại làm cho hấn hận chết như thế.”

Mộ Dung Lực chết tiệt! Không ngờ còn dấu diếm, không nói những lời này với nàng.

Nghe được câu nói đó, trong lòng đau đớn đến chùng nào! Đó lại không phải là ai khác, mà là anh em song sinh như thể tay chân, tuy hai mà một của hấn.

“Có lẽ cũng giống như hấn nói, ta luôn tự mình là đúng. Đối với ta mà nói, làm vậy là muốn hấn tốt. Nhưng với hấn mà nói, chỉ là bố thí, thương hại hấn. Mặt ngoài luôn tươi cười, nhưng trong lòng lại chịu tổn thương nhục nhã. Nói ta chỉ vì không muốn bị bia miệng chê cười cắn nuốt, chỉ vì muốn thỏa mãn hình tượng giả

nhân giả nghĩa, giả đạo đức tốt nên mới đối xử tốt với hắn... Ta không muốn Thanh Thanh cũng như vậy. Oán ta chỉ vì thỏa mãn lòng riêng của mình mà giữ nó ở lại. Tự mình là đúng, tự cho rằng mình sẽ đối xử tốt với con bé mà cướp đoạt đi thiên tính huyết thống, khiến nàng phải tiếc nuối cả đời.”

Cái tên ngu ngốc này! Trong đầu sao lại suy nghĩ nhiều quá như thế. Vậy mà một câu cũng chẳng thêm nói với nàng!

Trong lòng bị thương nặng như vậy, lại còn có thể giữ được trái tim ấm áp mềm mại, bằng lòng yêu thêm lần nữa, cũng nguyện vì nàng mà trả giá... Nam nhân này, rốt cuộc còn có thể trân quý hơn nữa không?

“Cái tên khốn khiếp Mộ Dung Lực kia có phải là người đâu, cho nên không cần nói đến nữa. Chúng ta nói về chuyện con người là được rồi. Chàng thật sự tin rằng, trên đời này tồn tại thiên tính huyết thống hay sao? Nếu vậy, mấy cô nương ở Câu Lan viện vì sao lại phải vào đó?”

Nghe ra được lời ám chỉ mật mờ sau lời nói của nàng, hắn run lên. Cho dù biết rõ nàng chỉ tận lực nói quá lên để hù dọa hắn thôi, nhưng cứ nghĩ đến chuyện Thanh Thanh có khả năng cũng bị đối xử như thế, lập tức không thể không kinh tâm.

Trả con bé lại cho Tôn tú tài, thật sự có phải là việc làm đúng đắn hay không? Ngoại trừ có chung huyết thống, hắn có điểm nào xứng đáng làm cha?

Dừng một chút, nàng lại nói tiếp: “Mua chàng về, chàng có từng oán không?”

“Đương nhiên không có.” Được ở bên cạnh nàng, được nàng đối đãi vô cùng thật tình, có gì mà oán?

“Nếu vậy, vì sao chàng lại cảm thấy Thanh Thanh sẽ oán hận? Chúng ta toàn tâm đối tốt với nó. Nhiều năm sau, chàng nghĩ xem trong lòng nó sẽ nhận ai là cha? Dù thế nào thì cũng tốt hơn là phải lưu lạc phong trần, ngày ngày oán hận vì sao lúc trước chúng ta lại vứt bỏ nó...”

Vứt bỏ?!

Hai chữ trùng trùng, lập tức gõ tỉnh hắn.

Đúng vậy, huyết thống thì sao chứ? Mộ Dung gia có bao nhiêu người cùng chung huyết thống với hắn, hắn muốn trở về sao? Tuyệt không. Biến hắn thành một thân độc độc thương thương, có người nào lại không phải cùng chung huyết thống với hắn đâu?

Bản cùng cực độ và phú quý cực hạn, đều dễ dàng làm cho con người bị lệch lạc bản tính.

Hắn không cần, Thanh Thanh cũng không nhất định cần. Bọn họ chỉ cần được đối xử thật tình, bằng lòng thật tình tiếp nhận những người thân bên cạnh bọn họ. Vậy là đủ rồi, là hạnh phúc lắm rồi.

Nghĩ đến điều này, hắn đứng thẳng dậy, vội vàng nắm lấy tay nàng: “Sáng sớm ngày mai chúng ta đi đón Thanh Thanh về!”

“Được.” Nàng mỉm cười, vuốt ve gương mặt hắn. “Vậy, bây giờ có thể về phòng ngủ được chưa? Đã nhiều ngày rồi không được ôm chàng, thiếp ngủ không yên.”

“Ừm.” Hiếm khi nào thấy nàng làm nũng, hắn thuận thế ôm lấy chiếc eo nhỏ, theo con đường đầy ánh trăng, trở về phòng.

“Thật ra...” Lén liếc nhìn hắn một cái, lại ngậm miệng.

“Vì sao định nói lại thôi?” Ấp a ập ứng, không giống cá tính của nàng chút nào. “Nàng có biết không. Chỉ cần không bảo ta rời xa nàng, cho dù nàng nói cái gì, ta cũng sẽ không tức giận.”

“Thiếp biết chứ.” Cũng không phải vì sợ làm hắn tức giận, nàng chỉ lo, có nhất thiết phải nói hay không mà thôi. “Ừm, thiếp nghĩ thế này. Mộ Dung Lực, thật ra... rất nhớ chàng. Nhưng với cá tính của hắn, chàng cũng biết mà, rất chán ghét tình yêu, hắn là cả đời này hắn sẽ không thừa nhận. Nhưng thật sự, hắn rất yêu chàng, hắn hối hận đến chết.”

Ngoài miệng thì nói rất vô tình, rất độc ác nhưng vẻ mặt thì hiển hiện lên nỗi tịch mịch không thôi, hốc mắt hồng hồng, giống như một đứa trẻ bị vứt bỏ, không ai yêu thương vậy. Có lẽ kẻ ngốc mới không nhận ra, có người đang khóc thầm ca ca (anh trai).

Hắn dừng chân một chút: “Vì sao đột nhiên lại nói giúp cho hắn vậy?”

“Ai thêm nói giúp hắn chứ, là nói thay chàng thôi. Chàng thật tình chăm sóc hắn như vậy, hắn làm gì mà một chút cảm giác cũng không có được chứ?” Nàng chỉ muốn cho hắn biết. Tầm chân tình đối đãi với người khác của hắn, không phải là hoàn toàn uổng phí. Nếu biết thì trong lòng sẽ nhẹ nhõm hơn một chút.

Hắn tốt lắm, rất đáng được yêu thương, đáng được quý trọng. Chỉ cần có thể làm cho hắn hiểu được điều này là đủ. Về phần những chuyện khác, muốn đổi mặt thể nào, xử lý thế nào, trong lòng hắn nhất định sẽ có quyết định. Nàng chẳng cần phải hỏi đến làm gì.

Bọn họ cũng không cần phải đợi đến hừng đông.

Trong đêm hôm, hai vợ chồng bị tiếp đập cửa liên hồi đánh thức. Người gác cổng vào thông báo, nói là Tôn tú tài tới chơi.

Đã là canh ba rồi, nếu không phải là chuyện lớn thì sẽ không đến chơi vào nửa đêm thế này. Thanh Thanh bị làm sao ư?

Không kịp ăn mặc chỉnh tề, hai người vội vàng rời giường. Tùy ý khoác đại một lớp áo ngoài rồi đi vội ra đại sảnh.

Tôn tú tài vừa nhìn thấy bọn họ đến là lập tức đứng dậy khỏi ghế, khẩn cấp trao trả đứa nhỏ đang khóc thét khóc thảm trong lòng cho bọn họ.

“Vì sao Thanh Thanh lại khóc dữ vậy?”

Con bé trợn mắt, trông thấy hình bóng quen thuộc, tin cậy nhất mới suy yếu mềm nhẹ gào lên một tiếng: “Cha...”

Áp Trần vừa đưa tay ra ẵm, con bé liền khấn cấp nhào vào lòng, vùi người vào lòng hắn, vô cùng ủy khuất mà khóc thút thít.

“Thanh Thanh ngoan, cha đây mà.” Dán má vào khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hổi của con bé. Nó khóc đến mức mặt đỏ ửng, toàn thân suy yếu. Hắn nhìn thấy mà buồn rầu cả người lẫn tim.

“Vì sao lại thành ra thế này?” Lúc giao vẫn còn là một cô bé vui vẻ khỏe mạnh, vậy mà chỉ mới có mấy ngày đã biến thành một thân ẻo lả thế này là sao?

“Ta, ta cũng không biết đâu mà. Ta ẵm về nhà, nó vừa tỉnh lại liền khóc, dù có dỗ dành thế nào cũng vô dụng...” Tôn tú tài cố gắng làm sáng tỏ rằng mình thật sự không hề ngược đãi con bé. Nói thế nào thì cũng là con ruột của mình mà.

Về mặt Tôn tú tài đau khổ, bắt đầu kể lể. Đã nhiều ngày nay bị con bé hành đến là thảm. Thanh Thanh hoàn toàn không giống như hắn nói: Lúc nào cũng cười toe, ngoan ngoãn hiền hòa, gặp ai cũng kêu cha... Đã nhiều ngày này, nó chưa từng gọi cha đến một lần. Cứ tỉnh lại liền khóc, khóc đến nổi cổ họng khàn đặc, bị nhiễm lạnh, toàn thân phát sốt. Thật sự không có cách nào, thành ra mới trả về đây. Con bé này thật sự rất khó hầu hạ, hắn thật sự không nuôi nổi...

Áp Trần nghe xong, cau mày lại.

Đã khóc liên mấy ngày rồi, vậy mà đến bây giờ mới đưa về?

“Vũ nhi, về phòng khám cho nó xem sao, xem phải khai thuốc thế nào, ta phải đi đến phòng thuốc bốc mấy thang mang về.” Hắn ôm con bé đi vào trong nhà, giữa đường vẫn không quên thấp giọng tình tế trấn an: “Thanh Thanh đừng sợ, về nhà rồi...”

Nhìn thấy tình cảnh này, Tôn tú tài cũng biết con bé không hề muốn về với hắn. Cho dù Mục gia chịu buông tay, con bé cũng không chịu. Ôm về đã nhiều ngày rồi, chưa từng trông thấy con bé tỏ ra thân thiết, hoàn toàn không muốn xa rời như vậy

Thôi, cho dù hắn có muốn nuôi cũng không nổi, cũng không muốn lại tự chuốc lấy tội. đành xem như vô duyên thôi...

Nhớ đến gì đó, Ấp Trần dừng chân một chút, ngoái đầu lại nhìn rồi bổ sung một câu. “Nếu người muốn gặp con bé, cửa Mục gia luôn rộng mở, người có thể đến thăm bất cứ lúc nào.”

Hắn yêu thương con bé, muốn che chở cho nó trưởng thành trong trạng thái vô ưu vô lự, nhận được đầy đủ tình yêu thương và quan tâm, không muốn cắt đứt tình cảm cha con của nó. Ngày sau khi Thanh Thanh hiểu chuyện, hắn cũng sẽ không cố tình lừa dối hay cản trở.

Vất vả cả một đêm, cuối cùng con bé cũng an ổn mà ngủ.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc. Liên tiếp mấy ngày sau đó, hắn chịu vất vả, khổ đến mức không nói nên lời. Con bé thật chơi khó hắn. Mới dỗ dành cho nó ngủ yên, hắn vừa nhấc mông lên chưa được bao lâu thì con bé lại khóc nỉ non, giống như muốn trừng phạt hắn vậy.

“Ai kêu chàng thất nút, tự đi mà gỡ chứ.” Mục Hướng Vũ nói, đầy vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa. Hắn thì ngủ không đủ giấc, mặt mày tiều tụy, còn nàng thì ở một bên vỗ tay, trầm trồ khen ngợi.

Đáng đời hắn lắm. Ai kêu hắn chọc giận con bé làm chi. Con bé cảm thấy bất an nên mới đòi bám riết lấy hắn, không gặp một lát liền khóc liên nháo. Hắn bị chinh đến mức chẳng ngủ yên được đêm nào, nhưng cũng rất cam tâm tình nguyện.

Chỉ cần chăm sóc Thanh Thanh ngày một hồi phục bộ dáng hồng hào đáng yêu, muốn trừng phạt hắn thế nào cũng được.

Vất vả lắm mới dỗ Thanh Thanh ngủ yên, ngược mắt nhìn qua nữ tử đang nằm bên giường. Đại khái là cười nhạo đủ rồi, lúc này không tiếp tục chê cười hắn nữa, chỉ chống khuỷu tay nằm nhìn hắn.

“Nhìn cái gì?”

“Thiếp đang nhìn... thiếp thật có mắt nhìn, rất biết chọn nam nhân.”

Hừ, nói hờn nói mát mấy ngày nay, bây giờ mới đến vỗ về khen tặng, có phải hơi chậm hay không?

“Nam nhân này bị một con bé chưa đầy hai tuổi trừng phạt cái tội không đức hạnh, tốt chỗ nào?”

“Lòng dạ hắn rộng rãi, khoan dung độ lượng, rất tốt. Trái tim hắn mềm mại, không oán không hận, cố gắng qua ngày, rất tốt. Hắn rất biết yêu thương, yêu vợ thương con, tốt không chỗ nào chê. Hắn...”

“Đủ rồi, đừng nói nữa.” Hắn nhắm mắt lại, có chút thẹn thùng.

Chậc, mới khen có hai, ba câu mà đã đỏ mặt rồi, da mặt cũng thật mỏng.

Những lời kể trên, cũng không có lấy một câu khuếch đại. Hắn không hiểu được, lúc hắn nói với Tôn tú tài, hoan nghênh đối phương đến thăm con bé bất cứ lúc nào, trái tim nàng đã chấn động và rung cảm biết chừng nào, vì lòng vô tư và đại lượng của hắn.

Trải qua mọi chuyện, bởi vì được giải thoát cho nên đã có thể dùng giọng điệu thản nhiên như đang nói chuyện phiếm để nói về quá khứ của hắn. Chấp vả lại câu chuyện cũng biết được trước khi hắn gặp nàng sống thế nào. Tâm thần hắn dần ổn, vị vất ở bãi tha ma sống dở chết dở. Từng ngủ trong những căn miếu đổ nát, ăn vỏ cây cỏ dại sống qua ngày, chịu đựng độc tính trong cơ thể tàn sát bữa bãi, đau đến tận xương tủy. Sau đó lại rơi vào tay buôn người, nhưng dù sao cũng có miếng cơm ăn nên cũng chẳng thấy sao... Có thể sống sót đã là tái thế làm người rồi. Thầm nghĩ, muốn bảo vệ cuộc sống an ổn hạnh phúc hiện có, vô tình lại nhớ lại được chuyện trước kia.

Hắn kể một cách lạnh nhạt, nhẹ tựa lông hồng. Đối lại là người khác, cho dù tâm tính không bị vụn vẹo thì cũng trở nên âm u quái gở, lúc nào cũng nghi ngờ người khác. Có thể lại yêu như vậy, cũng dám đón nhận tình yêu như hắn, có thể có mấy người?

Thật sự, nàng cảm thấy rất kiêu ngạo, nam nhân của nàng tài giỏi đến thế kia mà.

Lòng tràn đầy cảm động, muốn được thân mật, nhưng con bé vẫn chưa ngủ say liền bị tiếng nói chuyện của bọn họ nhiễu tỉnh. Chân mày vừa động, hắn vội đưa tay qua ôm dỗ thì bị nàng giữ lại, cười cười nói: “Chàng ngủ đi, để thiếp.”

Lương tâm cắn rứt sao? Mấy ngày nay đều khoanh tay đứng nhìn, muốn cùng Thanh Thanh trừng phạt hần sao?

“Thanh Thanh, Thanh Thanh, mẹ chơi với con nha, đừng làm ồn cha ngủ...”

Áp Trần nghe được giọng nói nhỏ nhẹ thân thương của vợ, khoe miệng mỉm cười, bình yên nhắm mắt, ôm trọn cả hai vợ con trong vòng tay ấm áp của mình.

15. Chương 15

Hôn kỳ đã đến. Hiện nay, mọi chuyện đã được chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn thiếu báai đường nữa mà thôi.

Trước hôn kỳ ba ngày, Mục Hương Vũ trở về nhà cũ ở. Trọng phu (chồng) của nàng còn tâm lý đến mức cho cả một đoàn tỳ nữ hộ tống, thay nàng chuẩn bị tất cả. Mọi việc đều chẳng cần nàng phải động tay đến, chỉ cần ngoan ngoãn chờ đám rước đến đón nữa là xong.

Ngày đầu tiên cũng rất tốt. Hết sai vặt những người chung quanh lại đi tìm mấy hàng xóm cũ ôn chuyện. Nhưng đến ngày thứ hai, nàng bắt đầu nhớ chồng nhớ con, chịu không nổi nữa.

Vì thế, nàng lại quay trở về.

Dù sao hần cũng biết nàng không phải là một cô nương hiền lành ngoan ngoãn chịu an phận gì đó. Nhiều nhất thì để hần mắng hai câu. Mắng xong, chẳng phải sẽ tiếp tục dung túng, sờ sờ đầu nàng rồi buông một câu: ‘Thôi bỏ đi, nàng có muốn ngoan ngoãn nghe lời thì ta cũng không quen.’

Nàng ngọt ngào nghĩ, vụng trộm vào nhà bằng cửa sau, muốn cho người ta một sự bất ngờ. Kết quả, ngược lại là hần làm cho nàng kinh hãi.

Bà vú ôm Thanh Thanh ở trong hậu viện hóng gió, nói cho nàng biết, chủ tử đang ở tiền thính tiếp khách.

“Là khách đến bàn chuyện làm ăn sao?”

“Hình như không phải. Là một danh nữ. Thoạt nhìn hình như họ đã có quen biết. Dáng vẻ rất xinh đẹp.”

“Tốt! Ta mới đi có một ngày mà đã cho ta hồng hạnh xuất tường*?!” Không an phận vậy sao?

“Phu nhân... Hồng hạnh xuất tường không phải dùng như vậy đâu...”

“Đó đâu phải là trọng điểm!” Hừ hừ, đợi người ta đi rồi...Tốt xấu gì cũng phải dọa hần một chút mới được. Nàng được một lúc suy nghĩ nghiêm túc.

“Người... sao lại biến thành thế này?” Nữ tử rưng rưng nước mắt, người run run, nói không thành câu.

“Ta vẫn là ta đó thôi, không hề thay đổi a.” Trái lại, hần vẫn bình thản, hiền hòa cười trấn an nàng.

“Không giống mà, không giống mà...” Mạc Nhạn Hồi thì thào lặp lại, đau lòng đến mức không thể chịu đựng nổi.

Trước kia, hần khí phách hiên ngang, phong thái trác tuyệt, ôn nhuận như ngọc, là một mỹ nam. Nơi nào có hần, nơi đó các cô nương không tài nào dời mắt đi được. Nhưng bây giờ, bây giờ...

Hần rốt cuộc đã phải chịu bao nhiêu khổ? Bị bao nhiêu tội?

Nàng không thể tưởng được, tên kia rốt cuộc đã trút bao nhiêu tra tấn cùng nhục nhã xuống người hần, khiến ột người vốn là thiên chi kiều tử (con cưng của trời) được người người thèm muốn, biến thành bộ dáng thế này.

“Ta rất hận hần...”

Hần mặt mày vừa động, nhìn qua nàng. “Người thật không hiểu, vì sao hần phải làm như vậy ư?”

Nàng run rẩy, hai tay nắm chặt, nhắm mắt không đáp.

Hai người này... Áp Trần thở dài.

Không biết cũng tốt, không muốn đối mặt cũng thế. Nàng không đáp, hấn cũng sẽ không nhất thiết phải nhai mãi vấn đề này, chọc cho người ta khó chịu.

“Nhạn Hồi, hứa với ta, đừng làm tổn thương hấn.”

“Vì sao?” Nàng phớt nhác ngược mắt, đã kinh ngạc hết nói.

Chẳng lẽ hấn... không hận sao? Tất cả mọi thứ, nguyên bản vốn đều là của hấn mà...

“Phải chịu đựng tất cả chuyện này là ta, cuối cùng ta vẫn là người có quyền quyết định, có trả thù hay không.” Mà hấn đã không muốn trả thù, thì càng đặc biệt không muốn mượn tay nàng để trả thù. “Nhạn Hồi, ngươi vẫn còn nợ ta. Ta chỉ muốn ngươi lúc này đây, nếu hấn làm gì có lỗi với ngươi, hãy vì ta mà tha thứ cho hấn lần này. Dùng ân tình của ta để trả nợ cho hấn, như vậy xóa bỏ.”

“Không được!” Không thể thay hấn trả thù, cũng không thể trả thù vì bản thân, hấn muốn nàng làm sao bây giờ? Ngay cả hận cũng không được, nàng phải đối với Mộ Dung Lực thể nào đây?

“Ta biết, ép buộc nàng thế này là không phải, nhưng... ít nhất thì, cứ xem như là nể mặt ta, xin ngươi đừng làm tổn thương đến người thân nhất của ta.”

“Người thân nhất? Thân nhất! Thân nhất...” Nàng châm chọc. Mộ Dung Lực nếu từng niệm tình thân, sao có thể hạ thủ được? Còn hấn, lại muốn nàng khoan thứ cho cái tên còn không bằng loài súc sinh cầm thú đó hay sao!

“Ta không thể cưỡng cầu ngươi phải làm thế nào. Chung quy, quyết định vẫn thuộc về ngươi. Nhưng người có tư cách trách hấn nhất là ta mà cũng có thể tha thứ được. Người không đủ lập trường để chỉ trích hấn nhất, thật ra lại là ngươi. Với trí tuệ như ngươi, sẽ không thể không hiểu ta đang nói gì chứ.”

“Tài trí hơn người như ngươi, đã nhiều năm như vậy rồi, sao lại không biết...” Sao lại không biết tâm tư của nàng?

Rất nhiều lần rồi, nàng không khỏi hoài nghi. Thật ra hấn giả câm vờ điếc, là vì không thể hưởng ứng tấm chân tình của nàng, hay là... bởi vì muốn thành toàn cho đệ đệ thân yêu nhất của hấn?

Nàng không hiểu, cũng không có cái thân phận kia để hỏi thăm. Dù sao nàng cũng chỉ là một cái bóng phía sau hấn, chỉ là một cái bóng bé nhỏ không đáng kể. Ngoại trừ toàn tâm hộ vệ sự an nguy cho hấn, còn lại, nàng không thể, cũng không có tư cách hy vọng xa vời.

Nhưng đến cuối cùng, với sự toàn tâm hộ vệ của nàng, hấn vẫn xảy ra chuyện.

Hấn sẽ không hiểu được nàng đã hận bao nhiêu. Không thể tha thứ người đã làm hại hấn, càng không thể tha thứ cho sự thất trách của bản thân.

“Đó không phải là giá trị tồn tại duy nhất của ngươi.” Đường như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, hấn chậm rãi nói: “Lúc trước ta mang ngươi về là xuất phát từ thiện tâm, chứ không phải muốn ngươi phải đền đáp bằng thanh xuân cả đời, vì ta mà bỏ mặc sự sống chết của mình, coi việc bảo vệ ta là sứ mệnh cả đời. Như vậy thì nếu ta chết, ngươi sẽ thế nào đây? Việc thiện lúc ban đầu, bây giờ ngược lại, là một sai lầm đã hại cả đời ngươi. Đây vốn không phải là ý nguyện ban đầu của ta. Nhạn Hồi, Nhạn Hồi... Hãy suy nghĩ đến tâm ý của ta khi đặt cái tên này cho ngươi.”

Nhạn đi, cuối cùng cũng có lúc nhận về. Muốn nàng lui một bước, tầm mắt mở rộng, đừng cố chấp mà bỏ mặc sinh mệnh như vậy nữa.

Không ngờ, quay đầu hỏi lại nàng mang họ gì, chỉ nghe lạnh lùng đáp một chữ ‘Mặc’ (đừng), lập tức khiến hấn không thể nói được gì mất một lúc lâu.

Mặc Nhạn Hồi – đừng chờ mong nhận về, đổ thành giống như hấn đang nguyên rửa vậy, hại nàng cả đời cũng chờ không thấy ngày tâm quy.

“Ngươi... thật sự sẽ không bao giờ trở về hay sao?” Vậy nàng ở lại nơi đó, còn có ý nghĩa gì nữa?

“Mộ Dung gia, ngoại trừ Mộ Dung Thao, còn có Mộ Dung Lực.” Hấn ngầm ám chỉ, ý nghĩa sâu xa mà nhìn nàng.

Nhưng cho đến tận bây giờ, đều không có ai nhận ra.

“Nhân Hồi, phiền người hãy thay ta nói với hấn... Mộ Dung Thao đã không còn tồn tại nữa. Trên đời này, chỉ có Mộ Dung Lực. Hấn, đã là duy nhất.”

Nếu tất cả, thật sự là niềm khao khát ngày đêm, vậy thì hấn đã lui một bước mà thành toàn cho họ rồi. Về phần phải làm thế nào để giữ vững chúng, thì phải nhờ vào bản thân hấn.

Đây coi như sự sủng ái cuối cùng mà kẻ làm huynh trưởng như hấn giành cho đệ đệ của mình.

Mạc Nhận Hồi hiểu được. Hấn nói vậy không chỉ muốn nói cho Mộ Dung Lực nghe, mà cũng là nói cho nàng nghe.

Mộ Dung Thao, nói thế nào cũng không thể trở về được nữa. Nàng, có đợi cả đời cũng không đợi được.

“Tán gẫu gì mà lâu quá vậy! Nói nhiều quá đi...” Nàng đợi trong phòng, càng chờ càng buồn, càng chờ càng ngồi không yên.

Ban đầu vốn đã muốn đến tiền thính dọa hấn một phen, nhưng vừa đặt chân đến trước cửa tiền thính, nàng lỡ đãng nghe được vài câu, liền yên lặng thu chân, xoay người trở về phòng chờ đợi.

Nàng giống thì giống nhưng cũng rất có tự trọng, không phải là kẻ không biết chừng mực.

Nhưng... Thật sự nhiều chuyện để tán gẫu đến thế sao?

Nói cái gì cũng không thêm thừa nhận đã bị ghen tuông chọc thẳng lên mũi. Nàng đi tới đi lui trong phòng, giậm chân tại chỗ. Lại cầm lên bộ quần áo mới may được một nửa may tiếp, luyện tính tình tỉnh tĩnh...

Tĩnh tình tỉnh tĩnh cái gì chứ! Lòng yêu thương vợ triền miên, tình ý sâu nặng. Nàng không mù, hấn cũng không mù, bằng không, tỉnh tĩnh kia làm sao tốt đến vậy được?

Nhưng hấn chưa từng đề cập với nàng về đoạn tình này!

Mục Ấp Trần quả đúng là không biết sống chết, nhằm ngay lúc ghen tuông đang bốc ngút trời mà bước vào phòng.

Vừa thấy nàng liền ngăn người. “Không phải đã nói phải về nhà cũ ở mấy ngày sao, trước khi thành thân không thể gặp nhau kia mà?”

Phải mà, không gặp mặt, để người tận tình phát huy ‘Tình cũ’!

Vốn định phun ra mấy lời giấm chua mắng mỏ hấn, bỗng nhiên hấn cười, tiến lên xoa xoa gò má nàng. “Mà thôi bỏ đi, sớm biết nàng không an phận như vậy mà. Nếu nhất nhất đều nghe lời ta, thật sự khiến ta thụ sủng nhược kinh.”

Bị hấn kiểm tra, cười một cái, tim gần gì cũng đều mềm nhũn cả rồi, làm gì mà còn phun dấm chua nổi nữa?

Nàng bắt đắc dĩ hừ hừ, “Tiền ‘Bạn cũ’ về rồi à?” Rất tận lực nhấn mạnh hai chữ ‘Bạn cũ’.

Hấn tiến lên, đang muốn lấy chén châm trà, nghe nàng nói với giọng buồn tang như vậy, có chút hoang mang ngoái đầu lại nhìn nàng.

“Hàn huyền cái gì thế? Có muốn kể cho thiếp nghe một chút không?” Vẫn làm ra vẻ lơ đãng, nhưng rõ ràng là muốn cho hấn biết mà.

Hấn suy ngẫm một hồi. “Cũng hàn huyền không ít...”

Yêu chủ tử, chẳng lẽ là số mệnh của phận nô bộc hay sao? Hấn đã vậy, mà Nhận Hồi cũng thế.

Tâm ý của Nhận Hồi, không phải hấn không biết. Sau này gặp gỡ Vũ nhi, mới chính thức hiểu được, cảm giác đó là như thế nào. Ngày ngày đều nhìn thấy, lúc nào cũng nghĩ đến. Toàn tâm toàn ý vì người mà tính toán. Để ở trong lòng, gặp mặt lâu ngày, rốt cuộc đã khắc cốt ghi tâm.

Trước đây vốn luôn muốn lãng tránh, không để mình nghĩ nhiều. Bây giờ mới biết, tấm chân tình của Nhận Hồi sâu đậm bao nhiêu. Nhưng sau khi hấn phụ lòng người ta rồi mà trời xanh vẫn đối xử với hấn không tệ. Cho phép trong lòng hấn yêu thương một người, và người đó cũng đáp lại chân tình của hấn.

Áp, thắm vào ý, nếu không có Hường Vũ, tại sao lại Áp Trần? Cả đời này, hấn chỉ vì nàng.

Không cần nhiều lời, đã biết hấn cũng giống như Nhận Hồi, tất nhiên có thể biết.

“Này này này, chàng than thở cái gì vậy!” Làm gì mà thở dài thườn thượt như thế, đang thương hương tiếc ngọc sao?

Hấn đoan trang ngay thẳng, vô cùng nghiêm túc nói: “Ta luôn muốn nói chuyện rõ ràng với nàng. Nàng có biết là... hai gian cửa hàng, còn có hiệu thuốc, đều thuộc quyền sở hữu của nàng. Giấy tờ chủ quyền đều đã rành mạch để ở chỗ nàng. Số tiền thu chi hiện nay, đều được ghi rõ ràng trong sổ sách...”

“Chàng... vì sao bỗng nhiên lại nói chuyện này?” Dấm chua nàng cũng không ăn, lập tức bị hấn làm sợ đến mức lắp bắp.

Nói rõ ràng ra như vậy, cũng không phải là chuẩn bị bỏ đi bất cứ lúc nào đấy chứ...

“Chỉ muốn giải thích rõ ràng với nàng thôi. Cho đến nay, mọi thứ đều là của nàng, ta chỉ thay nàng quản lý mà thôi. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ thế nào cũng đều cảm thấy, giữa chúng ta không mấy công bằng. Tuy là vợ chồng thì cũng phải tính sổ cho rõ. Thừa dịp trước khi thành thân, chúng ta bàn điều kiện cho rõ ràng đi, tránh cho sau này hai bên lại nói hai lời. Ta đã là thương nhân, việc làm ăn lỗ vốn thì sẽ không bao giờ làm. Nàng cùng lắm cũng chỉ dùng có hơn năm lượng bạc để mua ta về, nhưng ta đã trông quán, lo việc kinh doanh, làm việc nhà, quản tất cả những việc lớn nhỏ ... Tóm lại là quản tất tần tật không bỏ chỗ nào, khiến cho bản thân phải làm lụng vất vả chết khiếp. Ít nhất thì ta cũng phải có quyền yêu cầu chi lĩnh lương bổng chứ?”

“Nói như vậy... hình như cũng có lý.” Nàng nghe mà sững sốt sững sờ. Ngẫm lại, quả thật đã áp bức hấn quá đáng.

“Nàng cũng đồng ý?” Tốt lắm, lập tức nói là làm liền. Hấn mài mực cầm bút, cấp tốc múa bút.

Không hổ là người làm ăn. Tư thế thật sự là mười phần quyết đoán.

Nàng còn đang bị phong thái tự tin bình tĩnh trong lúc đàm phán của hấn làm ê đầu choáng váng, hấn đã cực lực tăng hiệu suất, đưa ra bản hợp đồng mới. “Nếu không có ý kiến gì thì điểm chỉ vào chỗ này.”

“Hả.” Mới xem qua điều khoản thứ nhất, nàng liền ngây người. “Một tháng bảy lần?”

Nàng xem xem điều khoản, lại ngửa đầu lên nhìn hấn, đảo qua đảo lại mấy lần.

Còn có thể có cái nào bảy lần? Giấy trắng mực đen đều đã ghi rõ ràng, chính là chuyện mà vợ chồng thường làm trên giường đó đó. Tất nhiên cũng không phải là chuyện đắp cái chăn, xoa bóp vai, mát xa cổ hay thay phiên ru con ngủ yên... gì đó rồi!

“Ồ... bộ nhiều lắm sao?” Bị ánh mắt khiếp sợ của nàng nhìn lên, hấn không khỏi âm thầm tỉnh lại, nghĩ xem điều kiện này có phải rất khắc nghiệt hay không. Có người thẹn thùng vì đã nhân lúc cháy mà đi hôi của.

“Bên vợ không được vô cớ thoái thác?” Nàng giống như muốn xác nhận, đọc ra một câu.

“Ý nói là không được lý do, không được cò kè mặc cả, một lần cũng không thể thêm bớt.”

“Nếu không, nô bộc số khổ có thể hợp lý đình công?” Đây là uy hiếp sao?

“Rất hợp lý, không phải sao?” Nếu không có lương bổng, hấn tội gì phải vất vả?

Buồn cười! Nàng cũng nhìn không được nữa. Dùng một chương đập một phát, chụp bản hợp đồng xuống mặt bàn, đứng dậy, đi đến gần hấn: “Bảy lần? Bảy lần? Bảy lần?! Thiếp tốn nhiều ngân lượng như vậy, nấu bao nhiêu ấm thuốc, dưỡng chàng trở nên cường tráng như vậy, một giọt chất độc cũng không còn. Chàng lại chỉ có năng lực một tháng bảy lần?! Còn lại, chàng muốn để dành cho ai hưởng hả?!”

Rất vô liêm sỉ, nàng yêu cầu một đêm bảy lần thì còn nghe được!

“Hả?” Ngón tay chỉ thẳng vào bộ ngực dày của hắn, càng chỉ càng nặng. Hắn mạo hiểm gây ra sơ suất lớn, cả gan dám phỏng đoán ý của bề trên. “Ý nàng là... có thể thêm sao?”

Thật sự là từ khi mở niêm phong của bình nữ nhi hồng cho đến bây giờ, đã hơn một năm rồi, số lần hai người bọn họ thân mật, nếu tính ra, ngay cả hai bàn tay cũng vẫn còn dư. Mỗi lần nàng xoay lưng đi, hắn sẽ không làm. Bấy lần, đối với hắn mà nói, đã là một sự ban ân lớn rồi. Cũng không dám đòi hỏi quá nhiều, nếu không, có thể sẽ bị thăm đến cực điểm. Hắn cũng không muốn dùng chiêu hạ lưu này.

“Còn có câu này nữa... căn cứ vào lo lắng ổn định hôn nhân lâu dài. Bên vợ phải tương đối thành ý, cố gắng yêu thương phu quân. Vừa kính vừa yêu mới có thể tạo dựng hôn nhân mỹ mãn...”

Áp Trần cũng biết, tình yêu là một chuyện không thể dùng hợp đồng để ép buộc được. Chỉ có điều, viết ra để an ủi mà thôi, tốt xấu gì thì cũng để nàng hiểu, nguyện ý cố gắng thử hứa hẹn một lần. Trong lòng cũng cảm thấy vui sướng hơn.

“Được rồi, cái này thật sự có chút gian thương. Ta...”

Không đợi hắn nói xong, nàng nghiêng răng oán hận. “Ít nhất thiếp cũng đã nói đến tám trăm lần rồi, vậy mà gọi là không yêu chàng sao?! Không ngờ còn dám làm ra sắc mặt oán phu, oán nàng sao!”

“Lúc đó nàng...”

“Ngày nào cũng dùng luận điệu như oan hồn đòi mạng, ở bên tai thiếp truy hỏi ‘Có yêu ta không’, ‘Có yêu ta không’... Phiền đến nỗi không thể ngủ được, là hỏi giả sao?”

A! Hóa ra...

“Nàng không ngủ?!” Hắn quả thật xấu hổ muốn chết!

“Vô nghĩa.” Nàng là ai! Người đời đều tôn là quý tinh – Mục Hường Vũ nha. Xưa nay chỉ có nàng chọc người ta, muốn lừa bịp tống tiền nàng sao, nói dễ hơn làm! Đúng là cái tên không biết sống chết!

Hắn vừa xấu hổ vừa quẫn, nhất thời ngũ vị tạp trần (5 vị ngọt chua cay đắng mặn trộn lẫn vào nhau).

Bản thân ngây thơ ngu xuẩn, vừa đánh đã thua, thật quẫn muốn chết. Nhưng... biết nàng không ngủ mà vẫn đáp lời hắn cả tám trăm lần, lại đều là thật tình thật lòng. Niềm vui sướng khó nói thành lời lập tức nhét đầy trái tim.

“Cho nên, là thật lòng yêu ta?” đành bỏ mặc sự xấu hổ mất mặt. Đây là lần đầu tiên hắn hỏi thẳng trong lúc nàng tỉnh. Khát vọng, mong muốn được xác thật.

“Yêu yêu...” Tức giận đáp xong, nàng nhẹ giọng, mang chút ôn nhu cùng ý cười, than: “Đồ ngốc! Không yêu chàng thì yêu ai bây giờ!” Bằng không, hắn cho rằng đêm đó, vì sao phải cùng hắn báỉ thiên địa, vì sao phải mở bình nữ nhi hồng đã được niêm phong hai mươi năm? Bộ tưởng rằng với ai nàng cũng làm vậy thật sao?

Trần an xong nô bộc nhà nàng, nói mấy câu khiến hắn thỏa mãn cõi lòng, giống như con sư tử được vuốt lông, nhu thuận ôm ấp.

Mơ màng ngả dựa vào nhau một lát, nàng giơ giơ vật trong tay lên. “Hợp đồng thế nào? Còn ký hay không?”

“Ký chứ.” Giỡn hoài, người làm ăn mà, nếu chỉ dựa vào hai ba chén mê canh mà đầu óc choáng váng, làm sao làm ăn? Hơn nữa, hắn thật sự đã bị nha đầu tặc tử này làm sợ, giấy trắng mực đen là đáng tin nhất.

“Vậy... Không được vô cớ thoái thác này, vậy nếu có lý do thì sao?”

Nàng lúc nào mà chẳng có lý do... Ai nói lại nàng chứ!

“Miễn thương lượng.” Hắn rất kiên trì. Ai thèm quẫn có cớ hay vô cớ, không muốn nghe.

“...” Xem ra, hắn đã nín nhịn từ rất lâu, oán khí tận trời rồi.

“Mục Tân Liễu, chàng cảm thấy thế nào?”

“Cái gì thế nào? Mơ tưởng lãng sang chuyện khác à.” Đó là chuyện chính yếu nhất, hẳn tuyệt đối không... Bỗng nhiên, hẳn trừng mắt nhìn nàng.

“Hay là chàng thích Mộ Dung Tân Liễu?”

Là “Khách xá thanh thanh liễu sắc tân”**... Chính là ý chỉ ... Tân Liễu đó sao?

Hắn ngốc đến thất thần, dời mắt về phía phần bụng của nàng, gắt gao nhìn chăm chăm, bất kể thế nào cũng không chịu dời mắt.

“Lại không thích à, thiếp cũng hết cách. Cảnh cáo chàng đó, không được đọc tiếp câu sau đâu đấy.”

Nàng có chết cũng không muốn nghe hai câu sau

Chính mình cũng thật là náo heo mà, đến lúc cần đặt tên thì tìm mãi không ra, mới nghĩ đến hai câu thơ đó... Xui làm sao, lại chính là một bài thơ đưa tiễn! Cái gì nàng không chọn, đi chọn bài thơ xui xẻo đó!

“Ta quên mất, tiếp theo vẫn còn mà nhỉ?” Hắn cực kỳ thức thời đáp.

“Ừm, tốt lắm.”

“... Thật sao?” Bàn tay to sờ sờ bụng nàng, vẫn cảm thấy rất chân thật. “Có đi khám đại phu chưa? Chắc chứ?”

“Thiếp đây chính là đại phu.”

...Phải ha!

Lại yên lặng một lát.

“Thật ra ta cũng không ngại đặt là ‘Dương quan.’” Nàng đã dám nói muốn đặt là Vị Thành, không có lý nào hẳn không có can đảm đặt Dương Quan, nếu nàng thật sự sinh thêm vài đứa nữa.

“... Mộ Dung Ấp Trần, chàng muốn chết sao?”

“Được, được, được, quên rồi mà.”

Cả nhà bọn họ muốn ở bên nhau cả đời. Mấy câu thơ này không nhớ cũng thế, không dùng cũng được, vĩnh viễn sẽ không xướng lên khúc tiễn đưa.

Ghi chú:

*Ứng liên kịch xỉ ân thương đài,

Tiểu khấu sài phi cửu bất khai.

Xuân sắc mãn viên quan bất trú,

Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai

Dịch:

Sợ chẳng guốc phạm lối rêu

Mười lần gõ cổng, chín đều lặng thinh

Vườn bưng khó nhất xuân xinh

Vượt tường hạnh đỏ một cảnh khoe bông.

Ở đây tác giả ý muốn nói, dù tường có cao đến mấy cũng không giấu nổi một đóa hoa (ý nói người con gái) đang ở tuổi xuân thì.

Nhưng bây giờ câu nói “Hồng hạnh xuất tường” lại ý chỉ người phụ nữ trèo tường đi ngoại tình.

** Vị Thành khúc (Tác giả: Vương Duy – Trung Quốc)

Vị Thành triêu vũ ập khinh trần,

Khách xá thanh thanh liễu sắc tân.
Khuyến quân cánh tận nhất bôi tửu,
Tây xuất Dương Quan vô cố nhân.
Khúc hát Vị Thành (Người dịch: Tương Như)
Mưa mai thấm bụi Vị Thành,
Liều bên quán trọ sắc xanh ngời ngời.
Khuyên anh hãy cạn chén mời,
Dương quan ra khỏi ai người cố tri.

16. Chương 16: Phiên Ngoại

Nếu có thể dùng hạnh phúc một đời để trao đổi, ta chỉ nguyện cùng người lại kết một đời duyên.
Năm ấy, mùa đông rất lạnh, càng lúc càng mãnh liệt, giống như không có tận cùng.
Nó đang cố gắng lớn lên, học cách sinh tồn, tiếp xúc – đương nhiên – chính là quy luật cá lớn nuốt cá bé.
Nhưng, có lẽ nó rất ngốc, từ khi vừa mới bắt đầu đã luôn học không xong.
Nó chán ghét mùi máu, chán ghét ra mặt. Con thỏ nhỏ giãy dụa dưới nóng vuốt của nó, thoát nhìn trông thật đáng thương. Nó chờ một chút, lại thả cho bữa tối chạy mất.
Đành phải một mình đối mặt với mùa đông, rất tịch mịch, rất khó chịu.
Vốn chưa học xong khóa săn bắn, lại dưới một màn tuyết trắng xóa bao trùm, có thể tìm được sinh vật nào còn sống để mà ăn là hiếm có vô cùng. Nó luôn phải chịu đói, chỉ có thể nuốt nuốt mấy loại trái cây, miễn cưỡng cũng no bụng.
Rồi sau đó, nó phát hiện ra nàng.
Cái vật nhỏ đó đang đi đi lại lại ngay dưới gốc cây kết sương. Loại sinh vật này, nó chưa từng thấy qua bao giờ. Nàng không có bộ lông tuyết trắng như con thỏ nhỏ, nhưng trên người nàng có một tầng lông tơ. Da lông tơ mịn tròn xoe. Cả người đều giống như một cuộn lông tơ, tròn vo. So với con thỏ nhỏ thì còn đáng yêu hơn nhiều.
Nó không hiểu vì sao nàng lại ở đó. Bao nhiêu sinh vật khác đều trốn đến nơi ẩm áp để trú qua mùa đông, còn nàng, dường như luôn luôn ở đó. Chờ đến khi đêm xuống, tuyết lớn một chút, nàng sẽ chết cứng mất.
Nó chậm rãi, thông thả tiến lên, tò mò liếm liếm da thịt lỏa lồ bên ngoài. Mềm yếu mịn màng, mang theo hương trầm nhàn nhạt. Nó nghĩ, ăn vào hẳn là rất ngon, còn ngon hơn con thỏ nhỏ kia rất nhiều. Mà nó lại đang rất đói nữa chứ.
Vật nhỏ bỗng nhiên giơ tay lên, túm được một nhúm lông của nó. Dùng sức không nhiều, cho nên cũng không quá đau.
“A, ha ha...” Từ cái miệng của vật nhỏ phát ra âm thanh mềm yếu. Sau đó, vật nhỏ xiêu xiêu đổ đổ đứng lên, phóng lên người nó. Nó hoài nghi nàng muốn túm lấy càng nhiều lông của nó, vội né sang một bên.
Vật nhỏ kia ngã xuống đất, nghiêng đầu nhìn nhìn nó. Nó cũng trừng trừng trở lại.
“A...” Nàng cho rằng nó đang đùa với nàng, chưa từ bỏ ý định, lại bò lên, nhảy phóc đến ôm.
Không đúng! Vì sao nó lại phải trốn! Nàng phải sợ nó mới đúng chứ, nó sẽ ăn thịt nàng!
Một thoáng do dự này lại làm cho nàng ám toán thành công. Thân thể nho nhỏ bỏ nhào đến trên người nó.
Nó có thể vỗ lấy, nàng nhỏ hơn nó rất nhiều, chỉ cần dùng một chút lực là có thể nuốt chửng được. Nhưng nàng không sợ nó, còn mò lên, dùng chính da thịt mềm yếu của mình để cọ cọ vào nó, rất kỳ quái.

Mấy loài động vật nhỏ tầm thường vừa nhìn thấy nó liền sợ hãi bỏ chạy, chỉ có nàng là không như vậy, còn chơi cùng với nó.

Nó có chút luyến tiếc, không muốn ăn nàng.

Mùa đông này rất dài, rất tịch mịch. Nó cần một người bạn cùng chơi đùa với nó qua mùa đông.

Chờ mùa đông qua, nó sẽ suy nghĩ tiếp xem có nên ăn vật nhỏ kia hay không.

Dù sao, trông nàng nho nhỏ thế kia, ngay cả đi đứng cũng còn chưa vững, nó không cần lo nàng sẽ bỏ chạy thoát thân như con thỏ nhỏ kia.

Nó ngậm nàng tha về hang động, chia trái cây cho nàng ăn. Trái cây vừa chát vừa chua. Nàng không ăn, vừa cắn một miếng liền oa oa khóc, sau đó phun ra. Nó đành phải tặng trái đào mềm ngọt cho nàng, còn mình thì quả xanh.

Vật nhỏ ăn no, leo lên người nó mà đi, dùng thân thể nho nhỏ cọ cọ vào người nó, chơi với nó. Vì thế, nó cảm thấy ăn quả xanh cũng không sao. Nó còn có thể tìm về nhiều trái cây ngọt cho nàng ăn, chỉ cần nàng luôn luôn ở cùng nó, luôn luôn chơi cùng nó.

Vào đêm, rất lạnh rất lạnh. Nó có bộ lông dày để chống lạnh, nhưng vật nhỏ kia thoát nhìn rất yếu ớt. Rất nhiều động vật cũng bởi vậy mà chết cứng. Vì thế, nó ủ nàng ở dưới cái bụng ấm áp của mình, dựa vào nhau mà ngủ. Nó rất thích vật nhỏ, không muốn nàng bị chết cứng.

Ban ngày, nó sẽ đi tìm nước, tìm trái cây cho nàng, tựa như cách sói mẹ đã làm trong trí nhớ của nó vậy.

Sau đó, một ngày, một ngày lại một ngày. Vật nhỏ dần dần không còn cười nữa, cũng không còn sung sức mười phần, vùng vẫy lặn lội, chơi đùa cùng nó như lúc ban đầu nữa.

Càng ngày nàng càng suy yếu.

Đó là bản năng của động vật. Nó ngửi thấy hơi thở của cái chết.

Nàng không giống như nó. Vật nhỏ rất yếu ớt, nó không nuôi dưỡng được nàng.

Nó thật sự rất thích vật nhỏ, vốn định giữ nàng ở lại chơi với nó qua mùa đông. Nhưng nếu cứ tiếp tục thế này, nàng sẽ chết.

Nếu là như vậy, hay là để nàng đi còn tốt hơn. Tuy rằng điều này sẽ làm cho nó rất khổ sở.

Nó chọn một ngày không có tuyết rơi, thời tiết ấm áp, cõng vật nhỏ xuống núi. Nó biết dưới chân núi có một thôn trang nhỏ. Trước kia, khi vẫn còn là một con sói con, đồng loại từng báo cho nó biết, không được tiếp cận với con người, bọn họ rất xấu. Ở trong thôn trang nhỏ đó, đều là con người. Một khi nó tiếp cận, sẽ bị đánh chết. Nhưng hiện tại, vì vật nhỏ, nó cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Trong thôn, có một tòa nhà lớn nhất. Mọi người nói, đó là đại địa chủ của bản thôn, rất nhiều tiền. Nhiều năm qua, vợ chồng địa chủ luôn rất muốn có một đứa con, nhưng lại không sinh được.

Nó nghĩ, đã có thể ở trong tòa nhà lớn xinh đẹp như vậy, hẳn là sẽ không keo kiệt đến nỗi không cho được vật nhỏ mấy miếng đồ ăn, đúng không?

Nó đem vật nhỏ đặt ở cửa, dùng đầu lưỡi liếm sạch sẽ bùn đất dính trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Vật nhỏ rất đáng yêu, từ khi bắt đầu tìm thấy nàng, nó đã cảm thấy như vậy rồi. Huống chi là bây giờ, sau khi liếm sạch sẽ rồi, ai ai cũng sẽ giống như nó, yêu thích nàng, đúng không?

Liếm sạch sẽ, vật nhỏ túm chặt lấy lông của nó mà oa oa khóc lớn, không cho nó đi, cũng làm kinh động đến những người ở trong tòa nhà lớn.

“Ây da, tiểu súc sinh, sao lại thế này được...”

Nó vốn đang luyến tiếc không muốn đi, nhưng lại nghe người đàn bà kia kinh sợ kêu to, gọi tráng đinh trong nhà, người người cầm gậy trong tay, nó không thể không bỏ chạy.

Đây là lần đầu tiên nó tiếp xúc với con người, cảm giác thật không tốt. Đồng loại nó nói rất đúng, chúng nó và con người không thể nào chung sống hòa bình được. Cho dù nó căn bản cũng chưa nghĩ tới chuyện làm hại đến ai.

Nó nghĩ, đến khi vật nhỏ lớn lên giống như bọn họ rồi, có chán ghét nó, cứ thấy nó thì không phải kêu đánh thì cũng tránh rất xa tựa như người đàn bà kia hay không?

Nhưng cho dù có như vậy, nó vẫn rất nhớ nàng, lúc nào cũng chạy xuống núi, vụng trộm nấp trong một chỗ tối để nhìn vật nhỏ của nó, không dám để con người phát hiện.

Phu nhân nhà giàu đó thật sự rất thích nàng, nhận nuôi nàng, cho nàng ăn, cho nàng mặc, dưỡng nàng trắng trẻo non mềm. Nàng lại biết cười, biết xoay xoay ánh mắt thật to lóng lánh, hào phóng bay nhảy, tựa như lúc ban đầu khi nó nhặt được vật nhỏ vậy: ngọt ngào, mang theo hương trầm nhân nhật.

Thời gian trôi qua rất lâu, rất lâu. Nó tính không rõ ràng, chỉ biết vật nhỏ càng ngày càng lớn lên. Hiện thời đã biết đi đường, không còn giống như lúc đầu chỉ thích đuổi theo nó, túm lấy lông mao của nó vừa vò vừa vật ngã, cho nên mỗi lần như vậy, nó đều làm bộ bị nàng bắt được, sau đó, nàng liền cười rất vui vẻ.

Có một ngày, phu nhân đưa nàng đi dạo hội chùa. Người đi hội chùa rất đông. Nó không thể đi quá gần, nên phải bám theo rất vất vả. Sau đó, phu nhân trong một thoáng không chú ý, đi hơi cách xa vật nhỏ. Có người muốn thừa dịp hỗn loạn mà ôm nàng đi, ăn cắp sợi dây chuyền vàng trên cổ nàng. Hấn hại vật nhỏ khóc, nó rất tức giận, từ trong chỗ tối lao ra, nhảy phốc lên cắn hấn.

Nó không cắn người, nhưng ai dám ăn hiếp vật nhỏ của nó, nó sẽ cắn.

Nó cưỡng chế, buộc kẻ xấu phải bỏ đi. Vật nhỏ lau nước mắt, tự mình vỗ vỗ cái mông rồi đứng dậy khỏi nền đất bùn, vui vẻ lắc lắc đi về phía nó, dùng đôi mắt nhòa lệ cọ cọ vào nó, miệng cứ gọi mãi: “Cầu cầu, đại cầu cầu...”

Nàng còn nhớ nó sao?

Nó rất cảm động. Con người đón mừng năm mới đều phải mặc bộ đồ mới màu đỏ, đốt pháo. Vật nhỏ đã mặc đồ mới hai lần rồi mà vẫn còn nhớ đến nó sao?

“Linh Nhi... Ấy da!” Phu nhân tìm đến nơi, thấy nó miệng đầy máu tươi, hoảng sợ đến mức mặt trắng bạch. “Tiểu súc sinh, ngươi tính làm gì Linh Nhi của ta vậy? Mau buông nàng ra...”

Nói vậy! Vật nhỏ mới không phải là của người. Nàng là của ta! Ta chỉ gửi đến ở chỗ người thôi!

“Mẹ, cầu cầu, đánh đánh, không được, Linh Nhi muốn...”

Vật nhỏ cứ ôm chặt lấy nó. Lần này, nó không dám lại chạy trốn nữa, lần trước nàng đã khóc rất lâu.

Sau đó, nó liền theo phu nhân trở về.

Nó biết con người vẫn không hề thích nó. Nhưng bởi vì vật nhỏ luôn ôm miết lấy nó, ăn cơm, đi ngủ đều phải nhìn thấy nó, bằng không sẽ khóc đòi, bọn họ hết cách, lại sợ nếu cưỡng bức tách ra nó sẽ ngộ thương vật nhỏ, cho nên đành phải miễn cưỡng cho nó ở lại.

Tuy về sau bọn họ đã biết là nó đã cứu vật nhỏ, nhưng con người mắc bệnh đa nghi rất nặng, chưa từng tin tưởng nó. Nói súc sinh chính là súc sinh, đã tính khó thuần. Kiêng kị nó sẽ phát cuồng mà đã thương người bất cứ lúc nào.

Nhưng vậy cũng không sao, vật nhỏ thích nó là đủ rồi. Chỉ cần nó được ở cùng với vật nhỏ, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nàng, không cần phải trốn xa xa mà nhìn lén thì nó chẳng thiết quan tâm đến gì khác nữa.

Thời gian lại trôi qua thật lâu, thật lâu. Nó luôn bảo vệ vật nhỏ rất khá. Có một lần vật nhỏ phạm sai, bị cha nàng trách đánh, nó muốn nhảy lên cắn người, nhưng vật nhỏ nói: “Không được, đó là phụ thân, ông ấy vì muốn ta tốt.”

Bị đánh sẽ đau. Nó cũng bị gây đánh qua rồi, vì sao như vậy còn nói là vì tốt cho nàng?

Dù thế nào nó cũng không hiểu, nhưng vật nhỏ rất kiên quyết nói cho nó biết, tuyệt đối không thể đã thương người, bằng không nàng sẽ bỏ mặc nó.

Được, nó sẽ ngoan. Chuyện mà vật nhỏ không thích thì nó không làm. Chỉ cần nàng luôn luôn, luôn luôn thích nó, đừng bỏ mặc nó.

Vật nhỏ, bây giờ không còn là vật nhỏ nữa. Nàng càng ngày càng lớn. Trong phủ mời tiên sinh đến dạy học, để nàng bắt đầu học chữ, đọc sách, không thể suốt ngày chơi với nó nữa. Nhưng không sao, khi nàng đọc sách, nó liền ghé bên ngoài thư phòng, chơi đùa với lá rụng, liềm liềm bộ lông của mình. Có đôi khi, đuổi theo mấy con mèo được nhà bếp nuôi, nhưng chẳng làm thương hại đến chúng nó chút xíu nào. Cho dù mỗi lần nhìn thấy đám cá trong ao, con nào con nấy màu mỡ béo múp làm nó chảy nước miếng, cứ kiêu ngạo bơi qua bơi lại trước mặt nó, nó cũng không dám chộp lấy ăn, sợ Linh Nhi không vui, sẽ không thích nó nữa.

Những lúc rảnh rỗi, nàng sẽ tắm rửa cho nó, chải lông cho nó. Nàng còn đặt cho nó một cái tên, kêu là “Bất Khí”.

Còn người đều có tên, giống như cha mẹ nuôi của nàng đều gọi nàng là Linh Nhi. Nhưng nó đâu phải là con người, vì sao phải có tên?

Nàng nói: “Như vậy thì về sau, chỉ cần kêu Bất Khí, người sẽ biết là đang gọi người.”

Nếu là như vậy, được, nó cũng muốn có tên.

Thật lâu thật lâu về sau, nó mới lý giải được. Tên, thật ra không chỉ là tên, mà còn là một lời hứa hẹn.

Nàng nói, không rời không bỏ.

Nói đơn giản thì, chính là ý: sẽ luôn luôn, luôn luôn ở bên nó, không xa rời nhau. Cho nên nó rất thích cái tên này, mỗi lần nàng kêu, nó liền vui vẻ bỏ nhào đến.

Dần dần, cha mẹ nàng cũng không còn phòng bị nó như trước nữa. Đại khái, có lẽ là vì nó thay bọn họ bắt kẻ trộm ban đêm leo tường vào nhà mấy lần, dọa cho đám người dám ăn hiếp Linh Nhi bỏ chạy, lại chưa từng để nàng phải nhận một chút thương tổn nào chứ sao nữa!

Lão gia nói: “Con sói này có linh tính, giống như trời sinh ra là để đến bảo hộ Linh Nhi vậy.”

“Đúng vậy, xem nó coi Linh Nhi như châu như bảo, cứ nhìn con bé, một tắc cũng không rời. Có nó chăm sóc cho sự an nguy của Linh Nhi, chúng ta cũng có thể an tâm rồi.”

Nó ghé vào cửa phòng, không phải quá nghiêm túc lắng nghe lão gia cùng phu nhân nói chuyện mà ánh mắt lúc nào cũng chú ý đến phía kia hành lang. Linh Nhi bây giờ đang luyện bảng chữ cái, không thể làm ồn nàng. Chờ nàng luyện xong sẽ tự đến thỉnh an cha mẹ, lúc đó nó sẽ đi ra.

Nó chỉ cần chờ, luôn luôn luôn luôn chờ, là có thể nhìn thấy nàng...

A! Đến đây đến đây! Nó vui vẻ phóng đến. Thân mình bé bỏng của nàng không chịu nổi xung lượng khổng lồ của nó, ngã về phía sau. Nhưng nó quá vui vẻ, bất chấp nhiều. Đã đằng đẳng ba buổi tối, ba buổi sớm, lại còn có cả nửa ngày hôm nay nó không được nhìn thấy nàng rồi. Nó đặt mình trên người nàng, liềm liềm tục, liên tục liềm.

Phu nhân nói nàng mắc bệnh, không thể ồn ào đến nàng. Phải để nàng an tĩnh tĩnh dưỡng, sau khi khỏi bệnh một chút lại phải đọc sách, luyện bảng chữ cái... Con người thật sự rất phiền phức. Vì sao không thể giống như trước kia, cứ chơi đùa với nó là tốt rồi, không phải sao?

Nó nghe thấy tiếng phu nhân kinh hô, kêu gọi mấy nam đinh trong phủ, hoảng hốt kéo nó ra. Nó không hiểu lắm, vì sao không cho nó tiếp cận Linh Nhi. Nó và nàng trước kia vẫn luôn chơi cùng nhau như vậy mà. Còn nữa, vì sao Linh Nhi lại khóc? Đường như không còn vui vẻ khi nhìn thấy nó nữa, lúi thân mình, ô ô mếu máo. Ánh mắt luôn luôn chứa đầy thứ nước trong suốt....

Nó bị gia đình cầm gậy dài đuổi chạy đến một nơi rất xa rất xa, mãi đến khi không còn nhìn thấy Linh Nhi nữa. Những chiếc gậy đánh tới tấp vào người nó. Lão gia tức giận mắng: “Mới vừa khen hai câu, mày đã làm Linh Nhi bị thương rồi. Súc sinh đúng là súc sinh...”

Nó làm Linh Nhi bị thương ư? Khi nào? Vì sao nó không biết...

Nó rất đau, rất hoảng sợ. Bị gậy đánh rất đau, nhưng nó càng hoảng sợ khi nghĩ đến Linh Nhi bị thương. Lỡ may nó thật sự hại nàng bị thương thì phải làm sao bây giờ...

Tuy rất đau, nhưng nó không dám chạy trốn. Một khi chạy trốn thì sẽ không nhìn thấy Linh Nhi nữa.

Nhưng dù không chạy, lão cha vẫn cứ muốn đuổi nó đi.

Nó cứ vòng quanh ngoài cửa sau, không chịu đi.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, bốn ngày...

Nó rất đói bụng. Nhưng không muốn đi kiếm ăn, luôn luôn trấn thủ ở chỗ này, để Linh Nhi vừa ra khỏi cửa là có thể nhìn thấy nó.

Sau đó cửa mở, phu nhân đã hết cách, thở dài nói: “Linh Nhi cứ khóc đòi người suốt. Con bé đối với người tốt như vậy, xem người là bạn. Tuy người là súc sinh, nhưng ta tin người nghe hiểu được. Phải để ý một chút, đừng làm con bé bị thương nữa, biết không?” Phu nhân lại cho nó trở về và nói mấy lời này khi bà dẫn nó đi tìm Linh Nhi.

Nó vốn không muốn làm hại Linh Nhi. Không phải nó cố ý mà. Nhưng Linh Nhi có biết hay không? Có giận nó hay không? Có thể... sợ nó hay không?

“Bất Khí, người đi đâu vậy? Ta tìm người khắp nơi...” Còn chưa tới phòng ngủ của Linh Nhi, nàng đã mở cửa phòng, tươi cười chạy vội đến.

Nó vội lùi lại một bước, không dám đến gần nàng, cũng không dám làm càn nhảy phóc lên như trước kia nữa, sợ lại làm nàng bị thương.

Nàng nghiêng đầu, hoang mang nhìn nó, vẫy tay. “Mau đến đây, Bất Khí...”

Nàng không sợ nó, cũng không chán ghét nó sao?

Xem ra, thật sự không có. Chính nàng tự mình chạy về phía nó, vỗ ôm nó, sờ nó, dựa trên người nó hết như trước kia.

Cánh tay nàng quấn một mảnh vải, bên trên còn có vết máu. Đó là do nó cào.

Móng vuốt của nó rất sắc, vui vẻ quá, không lưu ý một chút là sẽ cào người bị thương. Cho nên không thể nhảy loạn lên, sẽ hại nàng bị ngã, bị cào. Điều này đều là phu nhân báo cho lần nữa. Về sau, về sau phải nhắc nhở chính mình, tuyệt đối không thể...

Sau thời gian đó, mỗi khi rảnh rỗi là nó lại cào cào mặt đất, muốn mài óng vuốt sắc nhọn của mình trơn nhẵn đi một chút. Nàng không hiểu, thường nhìn xem với vẻ thú vị, cho rằng đây là trò chơi mới của nó khi nhàm chán.

Về sau, lại qua rất lâu, rất lâu, lâu đến nỗi nó không đếm nổi nữa.

Linh Nhi mười lăm tuổi. Nó cảm thấy mình cũng dần dần già đi, có lẽ cũng sắp chết rồi, không còn cách nào ở chung với nàng lâu hơn được nữa.

Nhưng đúng năm đó, đã xảy ra rất nhiều việc. Cha mẹ Linh Nhi lần lượt qua đời. Nàng chỉ là một tiểu cô nương tuổi còn trẻ, cái gì cũng đều không hiểu, bị những người khác trong gia đình lừa chiếm hết gia sản, còn đuổi nàng đi, nói nàng chỉ là một đứa con nuôi, lai lịch không rõ, cũng không phải là người nhà này, không có tư cách kế thừa tài sản.

Nó không phải con người, không có cách gì để giúp nàng được, chỉ có thể rất ngốc, rất bất đắc dĩ nhìn nàng bị ăn hiếp, bị đuổi ra đường không có lấy một xu dính túi. Ngoại trừ luôn luôn ở bên cạnh nàng, giúp nàng liếm nước mắt ra thì chẳng thể làm được gì khác.

Nàng ôm lấy nó, khóc rất thương tâm, trong miệng thì thào nói: “Ta chỉ còn lại mình người thôi, Bất Khí... đừng bỏ ta...”

Đúng, nó còn chưa thể chết được, phải sống cùng Linh Nhi.

Cuộc sống của bọn họ thật sự rất nghèo khổ, thường xuyên bị đói. Nhưng Linh Nhi có thứ gì cũng đều chia cho nó ăn một nửa.

Nàng bày bán đậu hũ trên đường, tiền kiếm được rất ít. Bọn họ đã lâu rồi không được ăn thịt, đều đã quên mất nó có mùi vị thế nào rồi.

Ngẫu nhiên, nàng sẽ rất áy náy sờ sờ nó, nói với nó: “Thiệt thòi cho người quá, Bất Khí!”

Không đâu, nó không hề cảm thấy thiệt thòi chút nào. Chỉ cần có thể ở bên cạnh nàng, luôn luôn được nhìn thấy nàng là nó cảm thấy vui vẻ lắm rồi. Hơn nữa, nó còn hy vọng nàng có thể được ăn no một chút, nó bị đói bụng cũng không sao. Nhưng cho đến bây giờ nàng vẫn không hề nghĩ như vậy.

Ở đối diện quầy hàng của bọn họ, có một cô nương bán bánh trôi, đôi khi sẽ đến tìm nàng nói chuyện, sau đó sẽ nghịch nó một chút.

Thật ra nó cũng không chán ghét cô nương kia. Nàng hay cười với Linh Nhi, lại còn lên phụ giúp những lúc Linh Nhi bận rộn. Nó thấy được. Người nào đối tốt với Linh Nhi, nó đều thích.

Lúc nàng lấy bánh trôi nhân thịt đến đùa nghịch nó, thật ra nó cũng rất tham, rất muốn ăn, nhưng lại không thể ăn. Ánh mắt Linh Nhi nhìn nó, ê ẩm, dường như đang rất muốn khóc. Tuy nó không hoàn toàn hiểu, nhưng vẫn cảm giác được nếu nó tiếp nhận rồi, Linh Nhi có thể sẽ bỏ mặc nó không? Bất nó đưa cho vị cô nương có thể cho nó ăn thịt kia?

Cho nên, nó không hề để ý đến cô nương kia dù chỉ một lần, còn làm ra vẻ rất chán ghét.

Về sau, bên cạnh cô nương kia có thêm một nam nhân. Nam nhân làm việc rất chăm chỉ, giúp nàng rất nhiều. Linh Nhi thường xuyên nhìn bọn họ đến xuất thần. Ánh mắt đó, nó biết, kêu là yêu thích hay ngưỡng mộ gì gì đó...

Nàng hâm mộ cô nương kia sao? Hâm mộ cô nương vì có nam nhân bên cạnh? Cho nên nàng cũng muốn có một nam nhân?

Cũng đúng. Tuy Linh Nhi có nó bên cạnh, nhưng nó đã không còn cách nào sống thêm thật lâu, chung sống với nàng thật lâu được nữa. Huống hồ, con người ai cũng muốn thành thân. Bà Trương làm mối ở bên phố Đông từng đến nói với nàng vài cuộc mỗi mai. Bọn họ nói gì nó đều nghe được hết.

Chuyện hạnh phúc nhất của nữ nhân, chính là tìm được một tấm chồng tốt, tựa như nam nhân kia. Như vậy, ít nhất hẳn cũng có thể giúp nàng làm rất nhiều chuyện, chăm sóc nàng quãng đời sau này... Nếu như nó có chết đi.

Về sau, đôi nam nữ kia không ra bày hàng bán quán nữa. Đã một thời gian nó không còn trông thấy bọn họ. Có một ngày, nam nhân kia đột nhiên đến tìm nàng, nói muốn mời nàng đến làm tiểu nhị trong tiệm, hỏi xem ý nàng thấy thế nào.

Bọn họ nói chuyện một lúc. Khi phải chia tay, nó tự nhiên lại nghĩ, Linh Nhi rất muốn nam nhân này.

Thế lực của nó đã không còn tốt lắm, vẫn dùng hết sức lực để nhảy lên. Nam nhân phát hoảng, ngã xuống vài bước, kéo Linh Nhi ngã thành một tụ.

“Bất Khí, người làm gì vậy?!” Linh Nhi tức giận hô một tiếng, lại liên tục xin lỗi nam nhân. “Xin lỗi, bình thường nó không như vậy đâu...”

Nó biết nàng sẽ tức giận, nhưng vẫn liều mạng làm khó dễ, đem nam nhân đẩy về phía Linh Nhi.

Trước kia, lúc xem diễn ở hội chùa, hình như đều diễn như vậy cả. Nam nhân đều vì thế mà yêu nữ nhân...

Nhưng nam nhân này vẫn còn muốn chạy. Cho dù nó liều mạng cắn vạt áo hắn, vẫn không có cách nào giữ hắn lại được.

“Bất Khí!” Linh Nhi dường như đã hiểu, không tức giận hung dữ với nó nữa, chỉ ngăn nó lại. Đợi đến khi nam nhân kia đi rồi, nàng mới ngồi xổm xuống nói với nó: “Đó là của người khác, không phải của ta.”

Nàng vươn tay ra, ôm ôm nó. Lúc mở miệng nói tiếp, thanh âm rất nhẹ, mang theo chút chua xót. “Không sao mà, người là của ta. Ta có người là tốt rồi, ta có người...”

Thật sự, như vậy là đủ rồi ư? Vậy vì sao nàng lại còn muốn khóc? Một viên, lại một viên bột nước rơi xuống, nó đều nhìn thấy cả.

“Ta đến chỗ hẩn làm việc có được không? Như vậy cuộc sống sẽ ổn định hơn, có thể cho người ăn nhiều hơn một chút. Không cần phải đi theo ta chịu khổ, bữa đói bữa no nữa...”

Ừm, nàng muốn thế nào cũng được, nó đều sẽ đi cùng nàng. Nàng ở đâu, nó phải ở đó.

Chỉ có điều, còn có thể chung sống được bao lâu? Nó đã mệt quá, mệt quá rồi, sắp đi không nổi nữa, cũng không có thể lực. Nàng để nam nhân kia đi rồi, nếu nó chết đi, sẽ chỉ còn lại một mình nàng thôi.

Sau đêm hôm đó, nó ngủ rồi không mở mắt ra được nữa. Nó nghe thấy nàng đau lòng thút thít, nhưng không tài nào mở mắt ra được, cũng không có biện pháp cùng nàng sống qua những ngày tháng mà nàng nói sẽ có thịt ăn kia.

Đợi đến khi ý thức thanh minh trở lại, đã ở một nơi khói bụi mịt mù. Bọn họ nói, đó là địa phủ, nói nó dương thọ đã tận. Cả đời này nó chưa từng phạm sát nghiệt, chưa dính chút máu tanh nào, bởi vậy có thể cho nó một tâm nguyện, hỏi nó có cầu mong gì không?

Nếu thật sự có thể có một nguyện vọng...

Nó nhớ đến Linh Nhi thút thít, nó muốn trở về tìm nàng, không để nàng phải khóc một mình, cô đơn một mình, không ai chăm sóc. Cho dù dương thọ đã tận, cũng muốn lại đầu thai trở về.

Vì thế nó nói: “Ta còn muốn lại làm sói.”

Kiếp này thật hạnh phúc, nó bằng lòng lại làm một đời sói, cùng nàng gặp gỡ, giống như cuộc đời này, luôn luôn luôn vui vẻ làm bạn với nàng.

“Thật đúng là một tên ngốc không có dã tâm.” Ngốc... dễ làm cho người thương tiếc.

Vừa vặn đến địa phủ chơi, Linh Sơn Thần Quân đang cùng Diêm Quân uống trà chơi cờ, vô tình gặp gỡ linh hồn tinh thuần này, trong lòng nổi lên liên ý.

Hắn là người rất trọng những kẻ ngốc, tình cảm thâm chủng, lại tỉnh tỉnh mê mê, động tình rồi mà còn không biết tình, không hiểu nên vì mình tranh thủ cơ hội được mền nhau gần nhau một đời. Hắn lập tức tâm tư vừa chuyển, gọi cô gái bên cạnh. “Nỉ nỉ, lần trước có làm một tiểu người gỗ ở chỗ thụ công hoa bà, có còn không? Có thể cho ta không?”

“Được!” Nữ tử hào phóng lấy ra một tiểu người gỗ đưa cho. Nguyên bản là muốn khắc bộ dáng của chủ tử, nhưng khắc không ra được khí chất tuấn tú tuyệt trần của chủ tử. Thất bại vài lần, đây là cái đẹp mắt nhất.

Người gỗ này, vốn là nguyên liệu để thụ công hoa bà nặn thai hồn, chỉ còn thiếu một chút tiên linh khí do hẩn làm phép nữa thôi.

“Có thể giúp chủ tử làm một việc được không? Đem cái này giấu trên người nam hồn kia, coi chừng một chút, không được để bất cứ kẻ nào nhìn thấy.”

“Được!” Được làm chút gì đó cho chủ tử, nữ tử vui vẻ lĩnh mệnh mà đi.

Hắn giúp cho nó có một hình thể. Đây vốn là việc mà phúc trạch của nó có thể có được. Nhưng nó lại ngốc đến mức không biết yêu cầu, cho rằng lại muốn làm một kiếp súc sinh để tiếp tục được làm bạn bên cạnh người trong lòng.

“Chỉ mong, các người có duyên.” Việc hẩn có thể làm, cũng chỉ có như vậy mà thôi.

Nào biết rằng, chỉ vì một cử chỉ vô tâm hôm nay, lại kết thành duyên phận giữa hẩn cùng bạch sói. Mãi đến ngàn năm sau này, đây đưa quá sâu.

.....HẾT.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-phu>